

САНДРА БРАУН БЕЗРАЗСЪДНА ЛЮБОВ

Превод от английски: Теменуга Ангелова, 1995

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Днес Градският съвет на Денвър гласува увеличение на данъците с шест процента за следващата финансова година. Съветниците обсъждаха...

— Браво! — измърмори на себе си Кетрин. — Само това ми липсваше — още едно каналче за изтичане на парите ми — приключи с разресването на косата си и върна четката в удобно подреденото чекмедже. После посегна за шишенцето лосион от тоалетката в банята. Отпусна дългия си, красиво оформен крак върху седалката на тоалетната, докато разнасяше по него обилна доза от лосиона. После отново се съсредоточи върху гласа, който се носеше от радиото в съседната стая.

— Днес Денвърската полиция осуети опита на въоръжен мъж да извърши грабеж в магазин за масови стоки. Тактическа бригада обгради сградата след получено обаждане, че...

Повишение на данъците и увеличаване броя на престъпленията... Няма що, чудесни новини преди заспиване, мислеше обезсърчена Кетрин, докато миеше зъбите си и правеше вечерния масаж на венците с четката.

Дали пък се очертаваше вечерта да се превърне в една от онези, в които си позволяваше да се валя, потънала в самосъжаление и горчивина? Не че такива самоанализи и размишления я връхлитаха често, но когато я залееше подобно меланхолично настроение, тя винаги му се поддаваше и се потапяше в него.

Щеше да е хубаво да има на кого да каже „лека нощ“, някого, с когото да дели стаята, въздуха в нея, да дишат заедно в тъмнината, да усеща неговото присъствие. Неговото? Защо този измислен, липсващ човек внезапно прие мъжки род? Тя въздъхна. Да живееш сам си имаше своите добри страни, но понякога се чувстваше самотна.

— Времето утре ще бъде...

Кетрин погледна ядосано към радиото — чудеше се дали този говорител в късния вечерен час понякога сам не се отегчава от

собственото си говорене. Никога ли не си представя живите хора, за които говори? Би ли могъл да усети тяхната самота и да се помъчи да я облекчи поне за миг с лекото си, ненатрапчиво бърборене?

Имаше приятен глас, отчетлив, с добре обработени модуляции, но някак... стерилен. А шегите, които пускаше от време на време, бяха репетирани, изкуствени, безлични и анонимни.

„Господи! Какво кисело и раздразнително настроение ме е обзело“, укори сама себе си, докато нахлузваше хавлията на излизане от банята. „Може би е по-добре да си взема съквартирантка, след като сега Мери е вече омъжена“, размишляваше унесено, докато правеше последна обиколка на къщата и гасеше осветлението.

Тя обичаше старата къща. Баща ѝ почина, когато беше едва шестгодишна, но майка успя да запази къщата и да отгледа Кетрин и сестра ѝ Мери доста прилично. Беше им осигурявала максималните възможни удобства, като се има предвид заплатата ѝ на пощенска чиновничка. За една вдовица това не беше много лесно, но пък принудителните ограничения и въздържаност научиха момичетата да живеят пестеливо.

Кетрин провери ключалките на вратите и угаси лампите в дневната точно в мига, когато стигна до заключението, че не желае съквартирантка. В трите години след смъртта на майка им с Мери се разбираха чудесно — все пак бяха сестри, а и с Мери се живееше лесно, понеже беше жизнерадостен и ведър човек. Едва ли Кетрин щеше да има късмет с друго подобно момиче.

„Мери! Милата Мери! Животът ѝ с нищо не стана по-добър след женитбата. Не, благодаря“, кисело помисли Кетрин. Тя щеше да остане сама и независима и да продължи да живее с всички тези къси, макар и мъчителни, пориви на самотата, които я връхлитаха понякога.

— Току-що получихме следния бюлетин...

Кетрин тъкмо беше протегнала ръка към радиото, за да включи будилника за сутринта, но я отдръпна рязко и се загледа в неговата кутия от дърво и хром, заслушана невярващо в това, което говорителят казваше.

— Тази вечер Питър Манинг, изтъкната фигура в общността на бизнесмените в Денвър, загина трагично, след като загуби управление над автомобила си и се блъсна в бетонна пътна подпора. Полицията съобщи, че колата на г-н Манинг излетяла от пътя с много висока

скорост. Смъртта е установена на мястото на произшествието. Загинала е също и спътничката му, която е седяла на пътническото място в спортния автомобил. Личността ѝ все още не е идентифицирана. Питър Манинг беше син на...

Кетрин подскочи от звъна на телефона до нея. Пое няколко пъти дълбоко дъх, преди да успее да протегне треперещата си ръка към слушалката. Отпусна се на мекото легло, докато я вдигаше към ухото си.

— Да? — гласът ѝ прозвуча хрипкаво.

— Госпожица Адамс?

— Да.

— На телефона е Елзи. Работя в дома на господин Манинг. Запознахме се...

— Да, Елзи, спомням си. Как е сестра ми?

— Точно затова се обаждам, госпожице Адамс. Чухте ли за господин Питър?

Не беше необходимо да споменава пред прислужницата, че не е била официално уведомена, но все пак потвърди, че знае за катастрофата на Питър.

— Ох, тук всичко е объркано до бога! Старата госпожа Манинг е в истерия, пици и вие. Господин Манинг е малко по-добре. Навсякъде щъкат репортери и фотографи, говорят и размахват камери, микрофони, светкавици...

— Как е Мери? — прекъсна я Кетрин настойчиво.

— Да, да, сега ще ви кажа. Когато полицаят им съобщи за катастрофата, всички бяха в дневната. Като спомена, че в колата с Питър имало жена и че тя също е мъртва, госпожа Манинг се обърна към госпожа Мери, която е толкова сладка и мила, и започна да ѝ крещи. Крещеше такива ужасни неща, госпожице Адамс! Каза, че ако госпожа Мери е била по-добра съпруга, господин Питър нямало да тръгне късно вечерта да търси...

— Моля те, Елзи, Мери добре ли е?

— Не, госпожице Адамс. Не е добре. Затича се по стълбите, за да избяга от госпожа Манинг. Никой не ѝ обръща внимание, дори в нейното състояние. Влязох за малко да погледна как е и видях, че кърви...

— О, Боже!

— Да, има и контракции, и си мислех, че трябва и вие да знаете, понеже тук никой май не го е грижа за нея. Всички си мислят за...

— Елзи, слушай ме внимателно. Извикай линейка и веднага закарай Мери в болница. Аз ще се обадя на акушерката ѝ. Не казвай на никого какво правиш. Ако се наложи, измъкни Мери през кухнята. Само я вкарай в линейката, непременно! Разбра ли ме?

— Да, госпожице Адамс, ще го сторя. Винаги съм харесвала сестра ви...

— Сега това не е важно, Елзи. Повикай линейка — Кетрин не биваше да позволи словоохотливостта на Елзи да я изкара из нерви точно сега, само се надяваше превъзбудената жена все пак да закара Мери в болницата възможно най-скоро.

Спря да мисли за това и с бързи нервни пръсти зарови указателя за телефона на лекаря. Азбуката като че ли се беше разбъркала в главата ѝ, прелистваше напосоки и проклинаше несръчността си. Най-после откри номера и припряно го набра. Обади се медицинската сестра в кабинета и Кетрин бързо и накратко изложи състоянието на сестра си. Сестрата обеща, че веднага ще съобщи на лекаря и ще го помоли да отиде направо в болницата.

Без да си дава сметка за действията си в този момент, Кетрин бързо изхлузи нощницата и халата и ги хвърли в шкафа. Навличайки джинсите, проклинаше семейство Манинг и особено Питър. Как си беше позволил? Не му ли беше достатъчно, че разстрои живота на Мери, та сега и да я унижава допълнително, като вземе, че умре при катастрофа с някаква си жена от тайфите, които постоянно поддържаше около себе си? Тя вярваше на разказите на Мери, че той я малтретира, но нима трябваше да се стигне чак дотам, та да се наложи Мери да роди в седмия месец!

— Господи, помогни ѝ! — започна Кетрин да се моли, докато навличаше тениската през главата си и същевременно се мъчеше да си обуе сандалите.

Без да се реше или гримира, изтича навън, качи се в колата и се отправи към болницата. Налагаше си да кара по-бавно от разрешеното. В никакъв случай нямаше да е от помощ за Мери, ако се нарани или загине при катастрофа.

„Мери, Мери, как не можа да разбереш що за човек е този Питър Манинг?“ Толкова ли беше заслепена от усмивката му, която красеше

вестникарските колони за местния обществен живот, та не можа да прозре целия фалш и външна показност? Питър Манинг, „златното“ момче, син на една от най-богатите, прочути и изтъкнати фамилии в Денвър, единствен наследник на банкови централи, холдинги за недвижими имоти, застрахователни компании и безброй други предприятия, се бе оженил за Мери Адамс само преди една година.

Кетрин беше, меко казано, озадачена, когато той внезапно започна да проявява настойчиво внимание към Мери след тяхното запознанство в картинната галерия. Мери работеше там, за да припечелва допълнително за уроците по рисуване.

Той се държеше меко и изискано, мазно учтиво. Беше унищожително красив, с лустро, внушаващо доверие. Успя да помете нежната, наивна, доверчива Мери, накара я да изгуби почва под краката си, а после я остави да се сгромоляса. Тежко и на дълбоко.

Но защо? Още от първия миг, в който изгря този странен, фантастичен роман, Кетрин се изяждаше от вътрешни съмнения и предположения, но така и не намери отговора. Мери беше хубава, но изобщо не можеше да се сравнява с ослепителните красавици и впечатляващите госпожици, които обикновено кръжаха около Питър Манинг. Защо тогава си правеше труда да се занимава с Мери?

Кетрин войнствено натисна клаксона заради един мотоциклетист, който не помръдваше, макар че светлината на светофара стана зелена. Гневът ѝ, обаче, не беше насочен към него. Кипеше срещу мъжа, който бе превърнал една засмяна, весела, трептяща от щастие млада жена в преследвано, апатично същество.

Само пет месеца след брака влюбеността на Питър и нежната му обич, в която Кетрин винаги беше усещала нещо твърде пресилено, за да е истинска, започна видимо да се топи.

Кетрин беше шокирана, когато слушаше разказите на Мери — една от друга все по-ужасни истории. Физическото и емоционално насилие бяха станали нещо обикновено в ежедневието им. Питър беше вбесен от бременността на Мери, въпреки, че — тя се закле — една нощ той я изнасилва, без да ѝ даде възможност да вземе нужните мерки против забременяване. Бракът им беше жив кошмар. Но пред света Питър показваше една картина на безоблачно семейно щастие и блаженство. Демонстрираше пълна всеотдайност към Мери пред

родителите си и техните приятели от местния клуб. Лицемерието му би могло да се приема за смешно, ако не беше толкова трагично.

Кетрин зави пред входа за спешни случаи и с облекчение установи, че място за паркиране има. Заклучи колата и се затича към силно осветения вход мигове преди до нея да долети воят на линейка.

Тя стоеше объркано в широкото фоайе, докато санитарите изкарваха количката през стъклените врати, които автоматично се отваряха пред тях. Като видя лицето на сестра си, дъхът на Кетрин секна. Запуши с длан уста, за да не извика. Очите на Мери бяха отворени, но невиждащи — така и не забеляза сестра си, когато я прекарваха покрай нея към една от залите за спешни случаи.

Само след тридесет минути тя роди момиченце.

Лекарят изглеждаше мрачен, докато вървеше към Кетрин по стихналия, меко осветен коридор. Обувките му с гумени подметки издаваха зловещо съскане.

— Състоянието ѝ не е добро, госпожице Адамс. Не мисля, че ще издържи до сутринта.

Кетрин се опря на стената и се вторачи в него, стиснала здраво устни. От зелените ѝ очи се стичаха сълзи, преливаха и се лееха по кайсиево бледите ѝ бузи. Мокреха къдрите на медната ѝ златиста коса, нехайно разпиляла се около лицето ѝ, което издаваше пълна откъснатост от света.

— Моля да ме извините за откровеността, но мисля, че трябва да е знаете колко е сериозно състоянието ѝ. Преди да пристигне тук е имала много силен кръвоизлив, затова нямахме възможност много да ѝ помогнем, макар че направихме кръвопреливане — лекарят замълча и изгледа изпитателно Кетрин, преди да продължи. — Не е била щастлива тази бременност. Тя не се грижеше за себе си. Тревожех се за нея... Е, зная какво е станало тази вечер. Не съм убеден, че Мери иска да живее — каза той съчувствено.

Кетрин кимна мълчаливо. Докато лекарят се обръщаше, готов да си тръгне, тя сграбчи ръкава му и попита дрезгаво:

— А бебето?

Той ѝ отвърна с бледа, сякаш едва прокрадваща се усмивка:

— Едно малко момиченце. Килограм и осемстотин грама. Чудесно оформено. То би трябвало да се оправи и вероятно ще успее!

Мери умря призори. В един от малкото моменти през дългата нощ, когато дойде в съзнание, повика Кетрин.

— Лист — прошепна.

— Лист? — повтори с глупаво недоумение Кетрин. Нима Мери не разбираше, че се сбогуват?

— Да, Кетрин, бързо — Мери едва изговаряше думите.

Кетрин отчаяно затърси лист из болничната стая, най-последно откри салфетка в малката баня.

— Писалка — едва произнесе Мери.

Кетрин извади писалката от чантата си и загледа с недоумение как сестра ѝ, останала без сили, успя с трепереща ръка да напише няколко реда върху салфетката. Накрая сложи подписа си отдолу.

Напълно изтощена, Мери падна назад върху възглавниците. От усилието лицето ѝ пребледня и се покри с капчици пот. Устните ѝ бяха сини. Огромни тъмни кръгове оградиха очите ѝ, но те бяха по-блестящи, по-живи и озарени, отколкото през месеците на брака ѝ. Кетрин отпрати замъглен от мъка поглед към своята някогашна Мери, която не се нуждаеше вече от своята телесна обвивка. Прииска ѝ се да вие, да плаче неистово за непоправимата загуба.

Мери беше руса, със сини очи. Кожата ѝ винаги светеше чиста и свежо розова. Очите ѝ грейваха в усмивка всеки път, когато ангелските ѝ устни помръдваха, дори и при най-малкия намек за смях. Беше по-дребна и по-закръгляла от стройната си сестра и правеше неимоверни усилия за спестяване на всяка калория — доскоро, когато апетитът ѝ съвсем изчезна. Обикновено веселият ѝ глас сега се бе снишил до дрезгав шепот, който извади Кетрин от унеса.

— Кетрин, тя се казва Алисън. Не им я давай. Не трябва да бъде тяхна — белите като тебешир ръце сграбчиха дланите на Кетрин. — Вземи я оттук. Кажи ѝ, че много съм я обичала.

Мери затвори очи и няколко пъти накъсано пое дъх. Когато очите ѝ отново се отвориха, бяха замъглени и невиждащи. Изглеждаха умиротворени.

— Алисън е толкова хубаво име. Не мислиш ли, Кетрин?

Двойната погребална церемония се състоя подир два дни. Приличаше на фарс. Ненаситният апетит на обществеността към всичко скандално се подхранваше от нетърпеливите репортери, които скалъпваха най-сензационната история от много време насам. Загиналото момиче беше седемнадесетгодишна гимназистка, обожателка на Питър. При катастрофата се оказало, че не всичките ѝ дрехи са върху нея... Преждевременното раждане на Алисън и последвалата след него смърт на Мери правеха историята за изневярата още по-пикантна.

Кетрин бе всецяло погълната от скръбта си по Мери. Питър беше загинал на място — вратът му беше счупен, но нямаше никаква промяна във вида му. Кетрин почти садистично си мислеше, че това не е справедливо, особено като си спомняше опустошеното, загубило своя образ лице на Мери, невинната ѝ красота, помрачена от месеците на физическо насилие и скандали. Не беше честно!

Суетата и показността на сватбата пред обществото, Кетрин бе успяла да преглътне, макар и трудно, но погребението беше още по-голямо мъчение.

Елинор Манинг, която въпреки всичко отново успяваше да изглежда елегантна в добре ушитата си черна траурна рокля, с прекрасно подредена руса коса, беше неутешима. Опираше се за миг върху Питър Манинг-баща — висок, впечатляващ мъж със сива коса, който не можеше да спре сълзите си. В следващата минута започваше да кори горката мъртва Мери, че не достатъчно е обичала Питър — нейния прекрасен любим син. После се прехвърляше на Джейсън, по-малкият брат на Питър, хулеше го, че не присъства на погребението.

— Малко му беше да ни унижи, като не дойде на сватбата, а сега ни срами още повече, като не се върна за погребението на брат си. Африка! Господи, той е точно толкова примитивен, колкото всички онези диваци там. Най-напред — индианците. Сега пък, тези безбожни туземци в Африка — и тя избухна в поредния изблик от истеричен плач.

Кетрин знаеше много малко за брата на Питър, Джейсън. Питър рядко го споменаваше, като че съществуването му нямаше никакво значение. Мери, обаче, се беше развълнувала приятно, когато получи писмо от него.

Веднъж, когато Кетрин ѝ беше на гости, тя ѝ го показа със свенлива, плаха гордост. Не беше трудно нещо съвсем дребно да накара Мери да се чувства щастлива.

— Кетрин, имам писмо от брата на Питър. Той е в Африка, нали знаеш. Работи по петрола или нещо такова, все едно. Извинява се, че не е имал възможност да дойде на сватбата и ме поздравява за бебето — тя зачете от обикновения бял лист, разсечен от дебели и разкривени, трудноразбираеми букви. — Слушай:

— Очаквам с нетърпение да се върна у дома и да те поздравя, както се очаква от един девер на място. Ако си толкова хубава, колкото на снимките, които получих от майка ми, иска ми се аз да те бях срещнал пръв. Проклетият Питър! Взел е всичкия късмет!

— Разбира се, само се шегува — изчерви се Мери. — Все пак звучи мило, нали? Пише:

— Грижи се добре за племенницата или племенника ми. Ще бъде много хубаво, когато дойде и едно бебе, нали? Помисли си само. Ще бъда чичо Джейсън!

Кетрин бе закимала бурно и ентусиазирано, макар това да излизаше от представите за добро поведение. Тревожеше се, че Мери отслабва все повече, въпреки напредващата бременност. Точно в този ден много повече я интересуваше влошаващото се здраве на сестра ѝ и очевидната липса на щастие, отколкото някакъв далечен брат. Тя просто добави впечатленията си за него към онези, които вече имаше за всички от семейство Манинг.

След погребението дните се заточиха в монотонното изтощително ежедневие с угнетяваща неизменност. Кетрин всеки ден отиваше на работа в електрическата компания и продължаваше да пише научноизследователските доклади и съобщенията за пресата. Бяха я назначили на тази работа преди пет години. Наистина ли толкова отдавна завърши колежа? И толкова дълго вече вършеше все същата отегчителна работа? Заплатата ѝ беше добра, но гледаше на работата само като на натрупване на практически опит и подготовка за нещо по-добро, което скоро ще започне. Пишеше много по-добре, отколкото се изискваше за работата и копнееше за предизвикателства

към творческото у нея. Може би поетата отговорност за бебето ще я накара да си потърси място с по-висока заплата?

Алисън! Кетрин беше очарована от нея. Всяка вечер отиваше в болницата и дълго гледаше племенницата си през стъклената стена на отделението за преждевременно родени бебета. Мечтаеше за деня, в който ще може да я прегърне и подържи в ръце. Алисън наддаваше на тегло с дни и педиатърът съобщи на нетърпеливата леля, че когато бебето задържи пет поредни дни тегло два килограма и половина, може да го предаде на нейните грижи.

Кетрин започна да търси най-добрите детски ясли — непременно трябваше да са най-добрите, за да се реши да повери момиченцето на техните грижи. Нито за миг не ѝ минаваше през ум, че оставеното на нея бебе може да ѝ бъде отнето.

Затова посещението на адвоката на семейство Манинг в службата я извади от равновесие. Той заля бюрото ѝ с документи с официален вид, докато ѝ говореше със своя премерено арогантен глас, че неговите клиенти „имат намерение да поемат пълна отговорност за детето“.

— Моите клиенти са готови да поемат детето и да го отгледат като свое собствено. Разбира се, ще ви бъде дадена компенсация за изгубеното време, разходите и неприятностите през последните няколко седмици, докато то беше в болницата.

— Искате да кажете, че те ще го откупят от мен, така ли?

— Моля ви, госпожице Адамс, струва ми се, че неправилно схващате целта на моето посещение, както и намерението на клиентите ми. Финансово те са в състояние да отгледат детето в разкош. А сигурен съм, че вие бихте желали точно това, което е най-добро за нея.

— Майката прецени, че ще бъде най-добре аз да отглеждам детето — тя постъпи разумно, като се въздържа да му каже за написаното от Мери в последните мигове преди смъртта ѝ.

— Убеден съм, че желанията на бащата биха били съвсем различни — тя усети омраза към него, предизвикана от снизходителното му отношение. — Пък и този разговор е чисто формален. Сигурен съм, че никой съд не би възложил родителските права над детето на самотна млада жена със съмнителен морал, когато такова блестящо семейство, като семейство Манинг, изявяват силното

желание да поемат отговорността за своята родна внучка, дъщеря на техния най-голям син.

Нанесеният ѝ удар беше толкова неетичен, че Кетрин дори не удостои с коментар думите му, но усети заплахата. Много добре си го представяше как произнася същите думи в съдебната зала и изстина при мисълта какъв би могъл да бъде изходът от всичко това.

Наложи си да потуши паниката от първия миг и се опита да премисли затрудненото положение, в което се намираше. Първо изплува решението — Алисън в никакъв случай не бива да расте под опекунството на Елинор Манинг. Ни най-малко не подценяваше влиянието и властта на фамилията. Те сигурно имаха достатъчно приятели на високи постове. Тя и Алисън трябваше да избягат някъде далеч от тях! В съзнанието ѝ вече се оформяше готовият план. Трябва да действа бързо, без да губи време.

Педиатърът се съгласи да изпише Алисън няколко дни по-рано от уговореното, но при изричното условие Кетрин да я довежда на контролен преглед всяка седмица. Кетрин тържествено обеща, ненавиждайки се, че лъже.

Повика посредник по недвижими имоти и уговори с него продажбата на къщата. Всичките пари от нея трябваше да бъдат внесени на влог на името на Алисън. Можеха да бъдат изтеглени след време, заедно с натрупалите се лихви. Мебелите също щяха да бъдат продадени, с изключение на това, което Кетрин взимаше със себе си. Посредникът можеше да задържи парите от тях като компенсация при евентуални усложнения.

Кетрин нае сейф за ценни книжа и след като направи копие от жалкия на вид документ, — невзрачната болнична салфетка — нежно го сгъна и го остави в сейфа.

Не отговаряше на позвъняванията по телефона и прикриваше действията си. Паркираше колата си далеч от къщата и караше без светлини след мръкване. Стараеше се да бъде невидима, защото се боеше да не ѝ връчат призовка.

Опакова и подреди всичко, което се побра в малката кола. Настроението ѝ се повиши, когато взе Алисън от болницата.

Положи я нежно в леглото за кола, което беше привързала с колана върху предната седалка. Наведе се и меко целуна кадифеното челце.

— Нищо не знам за това какво е да си майка — прошепна на спящото дете. — Но сигурно и ти не си напълно наясно с това какво е да си бебе.

Загледана в сладкото личице на детето, което силно ѝ напомняше за Мери, Кетрин най-после изпита спокойствие — за първи път насам от мига, в който чу за смъртта на Питър.

Напускайки Денвър, тя не си позволи да отправя размекнати, горчиво сантиментални погледи назад към планините, нито пък допусна да я разконцентрират тъжни мисли за продадената къща, единственият дом в живота ѝ. Мислеше за бъдещето — нейното и на Алисън. Отсега нататък те нямаха минало!

Кетрин изправи гръб и раздвижи рамене, за да разтегне схванатите си мускули. Седеше върху постлания с вестници под дневната на приземния си апартамент. Вече половин час боядисваше чекмеджетата на един шкаф за стаята на Алисън. Предната вечер беше довършила последния пласт от гланцово синьо върху дървото и сега добавяше контрастни жълти линии. Жълтата боя беше покапала по вестника и тук-там по голите крака на Кетрин.

Тя въздъхна, потапяйки отново тънката четка в кутията. Всичко бе тръгнало добре с нея и Алисън. Да пропътува половината страна сама, взела със себе си новородено бебе, изглеждаше доста страшничко. Бе напуснала Денвър при доста напрегнати обстоятелства, но затова пък пътуването мина съвсем гладко. Алисън се оказа бебе ангел — спеше през цялото време, когато Кетрин не я хранеше или преобуваше.

Не си спомняше някога да е живяла във Ван Бюрен, Тексас, но семейството ѝ беше живяло в малък град наблизо преди застрахователната компания, в която работеше баща ѝ, да му предложи работа в Денвър.

Майка ѝ беше разказвала спомени от източен Тексас — за буйната зеленина, за дълбоките гъсти гори. Картините с пейзажи, които тя рисуваше, нямаха нищо общо с обичайните гледки и картички от Тексас, които показваха обширни голи пейзажи с разпръснати от ветровете купчини изскубнати бурени. След като измина доста мили през полетата на западен Тексас, Кетрин с изненада откри, че Ван

Бюрен е точно такъв, какъвто майка ѝ го беше описвала — спокоен, кротък и старомоден град с колеж, приютен сред боровите гори като в уютно гнездо.

Сега през широките прозорци се виждаха шест американски ореха в двора, които разделяха апартамента с гаража ѝ от къщата на Хепи Купър.

Новата ѝ хазйяка сякаш беше подарък от бога. Кетрин пристигна във Ван Бюрен точно в края на учебната година в колежа, така че имаше късмет с апартамента — през последните две години в него бяха живели студентки от тукашния колеж. Имаше две големи спални, дневна, кухня и баня. Изглеждаше голям и просторен.

Кетрин остави за малко четката и с боси крака влезе в стаята, която беше определила за Алисън, макар че и двете сега спяха там. Наведе се над пребоядисаната люлка, която беше купила от един магазин за вещи втора употреба. Загледа се в детето — през двата месеца, откакто бяха във Ван Бюрен, Алисън бе наддала доста на тегло и започваше да се превръща в пухкаво весело бебче, въпреки преждевременното си раждане. Кетрин се усмихна и с бързо движение измъкна едно гумено зайче изпод топчестата ръчичка, преди да метне лекото одеялце върху нея.

Тя обичаше свободните си дни, които прекарваше сама с Алисън. По някакво чудо беше успяла да си намери работа в отдела за връзки с обществеността в колежа, но се безпокоеше как ще се грижи за Алисън през деня. За най-голяма нейна изненада, Хепи плахо предложи да се грижи за нея. Когато направи неочакваното предложени, Кетрин я изгледа смаяна, после се усмихна. Двете жени се разсмяха на глас, а миг по-късно, неочаквано за нея и за ужас на Хепи, се заплака.

Какво щеше да прави без Хепи — една отчаяна възрастна жена, която рядко имаше възможност да вижда внуците си. Двете ѝ вече големи дъщери живеяха със семействата си на двата края на щата, а синът ѝ живееше и работеше в Луизиана. Все още не беше женен и Хепи се оплакваше от това най-малко по веднъж на ден. Преди да остане вдовица, беше живяла с мъжа си петдесет и три години, затова трудно можеше да си представи как някой по собствено желание е решил да живее сам.

Да, всичко дотук вървеше чудесно. И работата ѝ в Денвър с нищо не беше по-интересна от тази тук. Няколко пъти шефът ѝ се държа доста странно, освен това имаше лошия навик да гледа втренчено, потеше се и облизваше устните си прекалено често. Но като се оставят настрана подробностите, работата не беше лоша.

Несъзнателно потърка носа си и без да усети, размаза по него капка жълта боя. После затананика весело, докато ставаше да отвори вратата — някой чукаше. Не можеше да е Хепи — тя никога не губеше време и не си даваше труд да чука. Кой ли можеше да е...

Кетрин попридърпа надолу късите, пооръфани шорти, надявайки се, че който и да чака отвън, няма да се засегне от вида ѝ.

— Да? — измърмори тя, докато отваряше вратата. Каквото и друго да беше поискала да каже, със сигурност нямаше да успее. Човекът, който стоеше там, беше най-странният мъж, когото беше виждала в живота си. Ако ръстът му не беше достатъчно забележителен, то гарваново черната коса и стряскащо сините очи бяха прекалено впечатляващи.

Той огледа Кетрин с точно толкова внимание, колкото и тя него, и чувствената му уста се разтегна в изненадана усмивка, когато най-после успя да възприеме със съзнанието си колко е рошава. Тъй като знаеше, че ще има работа вкъщи през целия ден, не беше се постарала да направи с медено оцветената си коса нищо повече, освен да я приглади и хване в небрежен кок на върха на главата, безразборно забоден с фибите под най-невероятни ъгли. Изрусели от слънцето кичури се спускаха по бузите ѝ и тежко падаха по гърба.

Кожата ѝ беше порозовяла от напрежението и влажната топлина на късната лятна сутрин. Над прекалено късите, избелели шорти носеше една точно толкова износената лека блуза, с отдавна отрязани ръкави. Беше я завързала на възел под гърдите. Ставаше за боядисване, но съвсем не беше най-удачното, облекло за посрещане на гости.

Първият ѝ порив беше да затръшне вратата, за да си спести по-нататъшни притеснения, но мъжът се вгледа настойчиво право в големите ѝ зелени очи и каза с непреодолима твърдост:

— Аз съм Джейсън Манинг.

ВТОРА ГЛАВА

Съобщението му се стовари върху нея като силен удар в стомаха и ѝ отне способността да мисли логично. Няколко секунди остана като втрещена, после се подпря на рамката на вратата. Изпусна шумно дъх — беше го задържала през цялото време, от мига, в който отвори вратата и видя пред себе си този великолепен мъж, оказал се братът на Питър Манинг.

След като тя не отговори, нито пък изглеждаше склонна да го покани да влезе, той произнесе с лека насмешка:

— Нямам навика да отвличам млади жени, госпожице Адамс. Въпреки двете години, прекарани в Африка, все още минавам за цивилизован.

В очите му играеше весело пламъче и Кетрин на мига изпита негодувание към шегата му. Той беше на път да разруши света, който тя ревностно и с огромно усилие изграждаше за себе си и Алисън, а имаше наглостта да стои там и да се усмихва!

— Може ли да вляза? — попита той любезно, така че на Кетрин не ѝ остана нищо друго, освен с вътрешно съжаление да се отдръпне и да го пропусне през вратата. Затвори след него, после промени решението си и отново я отвори. Той усети това и се усмихна още по-широко. Трапчинките на бузите му бяха единствената му прилика с Питър. Зъбите му изглеждаха подчертано бели върху фона на почернялото лице.

— Все още се страхувате да не ви сторя нещо лошо? — попита той, не толкова изненадано, колкото закачливо. После прие сериозно изражение и каза меко:

— В тези одежди, с които сте се пременили, перспективата е много съблазнителна, но никога не бих си позволил да напада жена с боя на лицето.

Кетрин погледна надолу към оскъдните си дрехи и въздъхна, като забеляза колко плътно е прилегнал към гърдите ѝ влажният рехав

плат — докато къпеше Алисън, както обикновено се измокри. А после мисълта да се преоблече съвсем излетя от главата ѝ.

„О, Господи“, въздъхна тя. Реши да рискува и погледна нагоре към Джейсън Манинг, но той се беше навел от височината на ръста си, за да вдигне мокрия парцал, с който тя попиваше капещата акрилна боя. Омаяна, почти като под хипноза, тя гледаше как той се приближава към нея и посяга да хване брадичката ѝ.

Той наклони главата ѝ назад и посегна с парцала към петънцето боя на носа ѝ. Правеше го съсредоточено, съвсем сериозен, но Кетрин усещаше, че ѝ е трудно да диша. Присъствието му беше поразително, задушавашо. Пръстите върху брадичката ѝ бяха силни, но нежни. Кожата му беше много тъмна. Такъв загар не се добива под слънцето, когато лежиш плътно намазан с масла и лосиони за почерняване.

От въглчетата на очите му като паяжина излизаха на линии тънки бръчици, които затвърждаваха предположението, че прекарва доста време на открито. Петрол? Нали нещо такова беше споменала Мери? Не си спомняше. Нищо не помнеше. Мозъкът ѝ беше като изтрит до бяло от мига, в който той тръгна към нея и хвана брадичката ѝ в ръце.

Очите му бяха заобиколени с гъсти, къси, черни мигли и оброчени с гарваново черни вежди, остри и извити в дъга, сякаш нарисувани. Тя стигаше до височината на брадата му и само с леко повдигане на очите можеше да вижда силната му адамова ябълка. В дълбокото остро деколте на отворената му яка видя къдравото черно окосмяване, което несъмнено покриваше изцяло силните му гърди. Господи! Какви бяха тези глупави мисли?!

Разгневена на себе си, че позволява такава фамилиарност, тя отблъсна ръката му и отстъпи назад.

— Какво желаете, господин Манинг?

Той се сепна и пусна парцала върху вестниците, разстлани под краката му.

— Най-добре ще е една кока-кола — усмихна се лукаво той.

— Нямах това предвид, и вие го знаете — отвърна тя рязко. Беше вбесена от отчаяние. Приятелският му маниер беше само трик, за да намали подозренията ѝ и да я направи по-непредпазлива. Е, добре, веднъж вече беше устояла на един от семейство Манинг. Треперейки

от възмущение, тя си спомни отношението на Питър към нея. „Ще устоя и на този Манинг“, каза си наум, а на глас произнесе студено:

— Какво правите тук? За какво сте дошли?

Той въздъхна и прекоси стаята, за да седне на канапето, чиито възглавници тя беше претапицирала сама и много се гордееше с това.

— Мисля, че причината за идването ми тук е очевидна, Кетрин.

Звучите на името ѝ, произнесено от него, накараха сърцето ѝ да подскочи. О, нима вече си говорим на малко име? Ясно, още един от неговите трикове за обезоръжаване, няма съмнение.

Той я гледа изучаващо няколко мига, после се отпусна небрежно върху възглавниците и продължи:

— Дошъл съм да взема детето на брат си.

Инстинктивно бе усетила целта на посещенията му, но когато той изрече това гласно, то я порази и предизвика смут в сърцето ѝ. Болката в гърдите беше толкова силна, че не знаеше дали ще може да я понесе. Но нямаше да пълзи пред него. Не можеше да го направи!

Лицето ѝ силно пребледня и с леко поклащане на главата тя отрони през свитите си устни:

— Не!

Забелязал страданието ѝ, той стана и пристъпи неуверено към нея. Тя се отдръпна назад, а той спря, усетил омразата в очите ѝ. Прокара пръсти през косата си, която и така винаги изглеждаше несресана, и едва чуто промърмори някаква ругатня.

Стоеше с ръце на кръста и позата му на командващ накара Кетрин да се чувства уязвима в оскъдните си дрехи и голи крака. Тя потръпна неловко, пристъпи от крак на крак, но посрещна неговия поглед с всичкото спокойствие, на което беше способна.

Най-после той проговори:

— Вижте, зная, че това няма да е лесно за никого. Но защо не се опитаме да го направим възможно по-безболезнено? Наистина бих желал една кока-кола. Или чаша кафе? Нека да седнем и да обсъдим нашия проблем като възрастни и разумни хора. Става ли?

— Аз нямам проблем, господин Манинг.

— Джейс.

— Моля? — попита тя, отвлечена за миг от неговото прекъсване.

— Наричайте ме Джейс.

— А! Добре. Та казвах, че аз нямам проблем. Обичам бебето на сестра ми като свое. На смъртния си одър Мери ми поръча да се грижа за него, да го отгледам и да го опазя да не попадне под влиянието на никого от семейство Манинг. Люлея я, къпя я, храня я...

— Вие я храните? Очите му се насочиха към гърдите ѝ и Кетрин пламна в червенина, смутена и гневна. Защо зърната на гърдите ѝ така силно се очертаваха под блузата? Откакто Джейс я беше докоснал, тя все още ги усещаше стегнати под рехавата материя. Докато се обличаше сутринта ѝ се стори, че е излишно да слага сутиен. Ох, този мъж беше заплаха не само защото искаше да вземе Алисън, но и по други причини, а тя не можеше да се пребори с нито една от тях.

Джейс все още я гледаше с онази дразнещо учудена усмивка, затова тя му заговори рязко:

— Не ставайте нагъл, господин Манинг. Знаете, че в болницата на бебето се дава специална храна, когато майката не може или не иска да...

— Да му дава да суче? — помогна ѝ той меко, интимно.

Кетрин погледна през прозореца, после към краката си — навсякъде другаде, само и само да избегне тези пронизващи очи. Преглътна бучката в гърлото си, преди да промърмори едно „да“. Бързо мина край него по посока към кухнята. Докато му донесе нещо за пиене, неловкостта щеше да премине.

— Ще донеса нещо за пиене.

Влетя в кухнята почти тичешком и се облегна на шкафа, като че ли най-после се беше добрала до блажено царство на спокойствието. Дишайки тежко, постави ръце на пулсиращите си слепоочия. „Какво ми става?“, запита се с яд.

Този човек, този мъж — при това, Господи, какъв прекрасен мъж — напълно я беше разконцентрирал. Вибрираше. Някакъв трепет пълзеше по бедрата ѝ. Отдаваше го на стегнатия ръб на шортите, но сега усети, че идва отвътре. Притисна длани към зърната на гърдите си, като ѝ се искаше те най-после да се отпуснат.

— Да помогна ли с нещо?

Тя подскочи от гласа му, който прозвуча неочаквано до нея.

— К-какво? О, не. Какво искате, една кола?

— Да, да, ще бъде добре — той посочи с палец назад през рамото си. — А как наричате този цвят на стените в дневната?

Тя нервно отвинти капачката на бутилката с кока-кола, която откри в хладилника. Откога ли стоеше там? Ами ако се е развалила?

— Цветът ли? Ами, мисля, че е теракота — чашата трепна в ръцете ѝ, докато я слагаше върху плота на шкафа. Пресегна се към хладилника за лед. Ледът се беше залепил здраво за формата, като залостен, и тя едва не си счупи един нокът, докато го извади.

— Хубав е. Как ви е дошло наум? Не е ли малко необичаен цвят?

Тя не успя да сдържи смеха си.

— Трябваше да видите лицето на хазяйката ми, когато я помолих да ми разреши да пребоядисам стените и ѝ показах мостра за цвета. Отначало помисли, че съм луда, но накрая все пак се съгласи. Знаете ли, сестра ми Мери... — Кетрин се спря, понеже внезапно си спомни кой е той и за какво е тук.

Той усети как тя се затваря и почувствал нейната резервираност, леко я насърчи:

— Да? Какво за сестра ви Мери?

Кетрин се извърна настрана и наля колата в пълната с лед чаша.

— Мери рисуваше много хубаво. Понякога на шега правехме планове за стаи, оцветени в чудати и необичайни цветове. Една вечер измислихме стая с оранжеви стени и неочаквано ни хареса много. Оттогава винаги съм искала да направя такава.

Тя протегна чашата към него и той кимна за благодарност. Отстрани се и я пусна да мине пред него в дневната.

— А кой ще носи дърва за камината горе? — попита той съвсем не на място.

Разбираше много неща само от един поглед, а нетърпеливите му наблюдения бяха неестествени и обезпокоителни, караха я да се чувства тревожно.

— Хепи, моята хазайка, ми зададе същия въпрос. Но аз обичам камините и не исках да гледам как тази се руши. Предишният наемател я беше зазидал, но аз я отворих. Може би ще ми се налага да нося дървата едно по едно.

Тя заобиколи вестниците на пода и скрина, който изглеждаше неестествено оголен без чекмеджетата. Беше ги извадила, за да ги боядисва по-лесно. Той можеше да си помисли, че е ужасно разхвърляна. Но какво я засягаше неговото мнение?!

— Моля да ме извините, че е толкова разхвърляно. Трябва да довърша всичко в днешния ми почивен ден, и то вътре, за да съм близо до бебето — искаше й се да си отхапе езика. Защо трябваше да насочва разговора натам, като споменава Алисън? Надяваше се той по някакъв начин да забрави тази тема и просто да си отиде. А всъщност дали наистина искаше да си отиде? „Да“, настоя наум тя, но пак не беше съвсем убедена.

Той допи чашата си и я остави на масичката за кафе, след като предварително беше изтеглил един от подносите. Нима никога не прави грешки, не обърква нищо?

От фруктиерата извади един портокал, в кората на който бяха забити градински карамфили и го помириша изучаващо. После посегна към една ябълка от особен рядък сорт и също й направи подробен анализ.

Кетрин го гледеше бдително, докато той прекоси стаята и застана пред големите прозорци с изглед към засенчения от дърветата двор. Белите щори бяха вдигнати, защото Кетрин обичаше да гледа зеленината навън.

Пъхна ръце в джобовете на дънките си. Кетрин забеляза, че той трудно вмъкна пръстите си — дънките плътно прилепваха по стройните му бедра. Мускулите на раменете и гърба му изпъваха плата на карираната памучна риза. Маншетите бяха небрежно навити до под лактите. Никога не беше разглеждала някой мъж с такова внимание към всяка подробност. А и никога досега не беше виждала толкова дълги и стройни крака и...

— Красиви дървета — отбеляза той. Не се очакваше тя да отговори, а и тя не подхвана репликата. Възцариха се дълги мигове тишина, докато най-после той се обърна към нея и я попита меко:

— Мога ли да видя най-после бебето?

— Тя спи — опита се да го отклони Кетрин.

Но той не отстъпи.

— Обещавам, че няма да я будя.

Тя искаше да откаже, но щеше да е безполезно да се опитва. Ако бе решил да види бебето, физически не можеше да му се противопостави. Въздъхна примирено и показа стаята, където Алисън спеше, без да подозира смута, който нейното съществуване пораждаше между тези двама души.

Едрото тяло на Джейс като че запълни цялата стая, когато той се наведе над креватчето ѝ и отметна лекото одеялце.

Алисън беше в обичайната си за сън поза — лежеше по корем, с глава обърната на едната страна, коленцата — свити под коремчето, а дупето — стърчащо във въздуха.

Кетрин внимателно наблюдаваше реакцията на Джейс, докато той изучаваше бебето. Единственият звук в затворената стая беше тихото, по бебешки учестено дишане. Той протегна едрата си потъмняла ръка и потупа с показалец розовата бузка.

— Здравей, Алисън! — прошепна.

Кетрин, поразена от контраста между неговата ръка и малката главица на Алисън, го гледаше с широко отворени очи.

— Откъде знаеш името ѝ? — попита тя.

— Сестрите в болницата ми казаха. Когато започнах да те търся, най-напред отидох там. Те много добре си спомняха Алисън. Обстоятелствата около нейното раждане и Мери... — той млъкна наред изречението и погледна Кетрин. Болка ли се мярна в очите му? — Както и да е, спомнят си я. И теб.

— Мен ли?

— О, да, хиляди пъти повториха колко мила и загрижена си била. Да не говорим колко красива — гласът му беше дрезгав от шепота, а Кетрин избягваше погледа на сините очи, които се оказаха прекалено близо до нейните. Усещаше дъха му върху бузата си.

Ръцете ѝ трепереха, докато завиваше отново Алисън с одеялцето. Ръката на Джейс докосна рамото ѝ, като че ли за да я обърне към себе си, но тя се отдръпна и отскочи настрана.

— Недей! — извика. Алисън се сепна силно, стресната от неочаквано високия звук и Кетрин сниши гласа си до хриплив шепот. — Как се осмелявате да идвате тук и да се държите неофициално и да фамилиарничите, господин Манинг?! Никой няма да отнеме Алисън от мен. Особено пък човек, който носи името Манинг. Нямам нищо общо с вас. Не искам нищо от вас, нито пък Алисън ще иска — тя пое дълбоко въздух. — Вашият брат уби сестра ми!

Думите увиснаха помежду им в тишината на стаята. За момент и двамата останаха като замръзнали — двама противници, които се преценяваха един друг и всеки като че ли претегляше силата на другия.

Атмосферата пращеше като наелектризирана от емоциите и напрежението. По-късно, вече сама, самоизтезваща се с размишления, Кетрин се закле, че не се е наведжала към него и че втурването напред, което ги събра заедно, беше изцяло от негова страна. Всичко, което тя си спомняше беше, че потъна в неговата мощна топлина. Устните, които сразиха нейните, бяха войнствени и твърди, и тя отговори на гнева си, като им се поддаде и ги посрещна в отговор. Стисна го силно и здраво заби нокти в гърба му, когато той я обгърна със стоманените си ръце.

В кой точно момент целувката се промени, Кетрин така и никога не можа да определи. Но по някаква причина нейната цел вече не бе да накаже, а да достави удоволствие. Отвори устните си за търсеция му език, и усетил мълчаливото ѝ съгласие, той превърна своето проникване с взлом в сладостно изучаване. Пиеха един от друг, сякаш неспособни да удовлетворят силната си жажда. После устните им отново се сляха.

— Хей, Кетрин, къде си? Навън е спряла някаква странна кола. Разтревожих се за теб и затова реших, че трябва да проверя...

Едрата фигура на Хепи Купър изпълни рамката на вратата за стаята на Алисън. Тя остана като закована в мига, когато съзря Джеймс и Кетрин до бебешкото легло.

Чувайки, гласа ѝ, те отскочиха един от друг, зашеметени от случилото се между тях. Кетрин имаше чувството, че всичката ѝ кръв бие в ушите, а тялото ѝ излъчваше топлина като от печка. Гърдите ѝ се повдигнаха високо при опита да напълни отново дробовете си, останали без кислород.

— Кетрин? — с треперлив глас въпросително повтори хазайката. След като нито Кетрин, нито красивият непознат мъж отговориха, тя отстъпи заднишком, а после комично бързо се завтече към телефона в дневната.

Гледката как огромната Хепи с цялата си маса се носи към телефона извади Кетрин от вцепенението.

— Хепи — извика я тя и хукна след нея. Побутна я смутено по рамото. — Всичко... всичко е наред. Няма нищо страшно. Просто ни стресна, това е.

— О, ти ме уплаши до смърт — възкликна Хепи. — Не съм свикнала да заварвам непознати мъже при теб, Кетрин — тя се засмя и

гърдите и коремът ѝ се затресоха. Кръглото ѝ лице сега се озари от искрена усмивка и тя се отправи към Джейс с протегната за поздрав ръка.

— Аз съм Хепи Купър, приятелка и хазайка на Кетрин. Как е моето ангелче? — запита тя, посочвайки спящата Алисън. — Не е ли най-хубавото бебе, което някога сте виждали? Обикнах я като мое собствено дете.

Джейс стисна подадената му ръка и се вгледа в Хепи, впечатлен от нейните размери и откритото приятелско отношение.

— Кетрин, представи ме на този красив мъж, преди да съм припаднала. Изглежда като филмова звезда. Кой е той? — Хепи не се славеше с особена тактичност или благоразумна сдържаност. Щом нещо ѝ минеше през ума, тя начаса го изричаше.

Кетрин се опита бързо да се хване за някоя приемлива лъжа, но промълви само нещо близко до истината.

— Това... той е... ъ-ъ... моят девер. Да. Брат на починалия ми съпруг и чичо на Алисън.

Тя погледна към Джейс над сивата, старателно нагласена коса на Хепи, надявайки се, че той е разбрал посланието. Щеше ли да я предаде? Този апартамент ѝ бе харесал веднага и без да размишлява много, реши да го наеме. Първоначалното колебание на Хепи да го даде на самотна жена с бебе принуди Кетрин да измисли загинал съпруг. Повечето хора не можеха да откажат каквото и да било на млада, безпомощна вдовица.

— Много ми е приятно, направо е удоволствие, господин Адамс — избликна във възторг Хепи. — Убедена съм, че Кетрин ще се чувства по-спокойна след това посещение от близък човек.

— Името ми не е Адамс, госпожо Купър. Казвам се Джейсън Манинг. Джейс.

Веселото изражение на Хепи се стопи и се преобрази в озадачено.

— Добре, но как така вие и брат ви носите различни имена?

Кетрин затаи дъх и затвори очи. Джейс ще разкрие лъжата ѝ и тя ще загуби най-ценната си приятелка.

— Той... той беше наполовина мой брат. От различни бащи сме — излъга гладко Джейс.

Дали винаги толкова лесно си служеше с измама?

— О, разбира се. Сега ми е ясно — Хепи го потупа по ръката. — Било е истинска трагедия той да загине отвъд океана. В Африка, нали?

Джейс повдигна вежди в насмешлив, ням въпрос и Кетрин се изчерви. Тя изобщо не беше направила връзка с това, че той е бил в Африка. Просто избра най-далечното място, за което се сети, когато разказваше на Хепи историята за самолетна катастрофа, при която е загинал несъществуващият ѝ съпруг.

— Да, Африка — потвърди той. — Беше наистина трагично. Жалко, че не е сред нас сега тук — лицето и гласът му бяха сериозни, но сините му очи проблясваха весело, докато гледаше към Кетрин през главата на Хепи, която се беше навела и попиваше очите си с дантелена кърпичка.

— Бедната ми Кетрин! — въздъхна Хепи, като се обърна отново към нея. Погледът ѝ беше изпълнен със загриженост, но само миг покъсно на лицето ѝ светна радост и хазяйката щастливо възкликна: — Но пък щом Джейс е тук, довечера няма да се наложи да ходиш сама на танците. Това направо е късмет, нали?

Тя грабна ръката на Джейс и го побутна към Кетрин.

Въпреки размерите на Джейс, лекото побутване на Хепи беше достатъчно силен тласък, така че той почти се сблъска с Кетрин. Протегна се и я прегърна през кръста преди тя да успее да се отдръпне. Гледаха се един друг, той я придърпа към себе си и лицата им се доближиха. Целувката от преди няколко мига все още пареше, запечатана в съзнанието им. Никой от тях не я беше възприел лекомислено.

— Ами да, тревожих се за Кетрин, че трябва сама да отиде довечера, и ето ти на, от небето пада един красив девер — Хепи продължи да бърбри весело, без да забелязва тайните знаци на Кетрин, че трябва да спре.

— На танци? — Джейс се хвана за идеята. Радарно устройство ли имаше в главата му?

— Да! Банкет с танци, организиран от факултета. Кетрин работи много по подготовката му. Налага се да присъства заради работата си, а трябваше да отиде сама. Сега вие можете да я придружите. Имате ли смокинг? Е, няма значение. Един тъмен костюм ще свърши същата работа.

— Хепи, ти не разбираш. Мистър ъ-ъ... Джейс няма да остава тук. Той просто минава.

— О, разбира се, че ще остана, Кетрин. Мислиш ли, че ще те оставя без кавалер за тази вечер?! Освен това не успях да ти кажа, че петролната компания, за която работя, прави сондажи наблизко. Така че ще бъда тук дълго време.

Кетрин зяпна от учудване при това съобщение, но Хепи щастливо плесна с ръце.

— О, Джейс, не можеш да си представиш колко се радвам! Така и не можех да повярвам, че една млада жена е изоставена съвсем сама на света. Ще бъде такова утешение за нея, че ти си тук.

Джейс се усмихна мило на Хепи, после се извърна към Кетрин. Сините му очи я пронизаха, а посланието беше повече от ясно — той оставаше, докато получи попечителството над Алисън.

— Е, аз да тръгвам. Трябва да внеса покупките — връщах се от магазина и ги пузнах пред вратата, като видях тази странна, малка... ъ-ъ... — на Хепи не ѝ достигнаха думи да довърши.

— Джип — помогна ѝ Джейс.

— Джип? Колко необикновено — изчурулика Хепи. Кетрин завъртя очи към тавана. Явно Хепи не проумяваше, че големият символ на социално благополучие в тези дни е возило на четири колела. — Приятно прекарване на вас двамата. А аз ще гледам Алисън тази вечер, за да можете да останете колкото искате на танците.

— И аз трябва да вървя сега, Кетрин. Кога да мина да те взема? — Джейс постави ръка на рамото ѝ с братска нежност, а заради любопитния поглед на Хепи, тя потисна порива си да се дръпне. Нещата се развиваха прекалено бързо. Тя не смогваше да ги обмисли. Как щеше да издържи една цяла вечер с него? С този мъж, който...

— В седем и половина — чу се тя да казва в отговор и дори не осъзнаваше как натъртва всяка отделна дума.

— Е, добре. Хепи, може ли да ти помогна да внесеш покупките? Дама като теб не бива да се занимава с такива мъжки задачи.

Хепи изхихика като младо момиче.

— О, Джейс, знаеш ли как ми липсва тук един мъж, който да се занимава с такива неща, наистина! Синът ми живее в... — гласът ѝ продължи да се отдалечава, докато двамата слизаха по стълбите.

Джейсън Манинг. Всичко в него беше отблъскващо прозрачно. Разчиташе на чара си и се държеше като изискан джентълмен. Може би имаше намерение да се добере до нея чрез приятелите ѝ? Какъв беше неговият план за играта?

Плашеше я. Наелектризираше я. Караше сърцето ѝ да бие бързо. Не можеше да се има доверие на един Манинг. Нали беше разбрала вече какво се крие под външното лустро на Питър Манинг. Трябваше да предпази Алисън. Но как? Джейсън Манинг бе твърде убедителен. Пък и красив. Кетрин мислеше, че тези качества са много по-опасни, отколкото дребнавата низост, духовната пустота и непочтеността.

Отражението в огледалото ѝ показва, че времето и положените усилия над тоалета за танцовата вечер не са отишли напразно. Докато Алисън спеше следобед, тя взе топла вана — надяваше се да поотпусне напрежението ѝ. Но вместо това сякаш усети още по-остро влиянието, което ѝ беше оказала прегръдката на Джейс. Избърса се набързо, като прескочи най-чувствителните области от тялото си — те все още потръпваха при спомена за неговата целувка.

Изключи затоплената машина и се зае с косата си. Какво трябваше да очаква от брата на Питър Манинг? Питър се бе опитал да я ухажда. И то когато вече бяха сгодени с Мери.

Една вечер той седеше с Кетрин и чакаха Мери, която се приготвяше за излизане. Кетрин извика на сестра си да побърза, понеже се чувстваше неловко насаме с Питър, дори в собствения си дом.

— Не ти се нравя особено, нали, Кетрин? — изненада я той с въпрос. — Защо? — настоя безцеремонно. — Аз мога да бъда много чаровен, когато човек ме опознае по-добре. Бих искал да станем приятели.

Застана близо зад нея, докато тя равнодушно продължи да полива цветето до прозореца. Ръката му леко погали рамото ѝ. При докосването цялото ѝ равновесие рухна. Обърна се рязко към него, отблъсквайки ръката му.

— Не разбирам какво имаш предвид, Питър — каза остро. — Не те познавам достатъчно добре, за да отговоря на такава покана за приятелство.

— Точно това имам предвид! — възкликна той и отправи към нея известната на всички брилянтна усмивка, запечатвана безброй пъти върху снимките за пресата и обществеността.

Той хвана ръката ѝ под лакътя и я стисна леко:

— Защо не обядваме някой път заедно? Скоро — очите му се спуснаха към устните ѝ — за да се опознаем по-добре.

Тя потръпна от погнуса, когато тялото му се доближи до нейното. С ненавист го отблъсна в мига, в който чуха Мери да слиза по стълбите.

Мери все още не осъзнаваше недостатъците му и, разбира се, Кетрин никога не ѝ спомена за случилото се. Дори и в началото на брака той играеше своите ужасни игри.

На блестящия прием за годежа той нанесе обида на Кетрин със следващ опит. Докато Мери весело бърбеше с приятели на семейство Манинг, Питър бавно се приближи до новата си балдъза. Тя се стараеше да изглежда възможно по-невидима сред стайните цветя и огромните кошници със зеленина наоколо.

— Кейт, сестричке, колко красива изглеждаш в своята премяна за сватбата.

Тя мразеше този гукащ глас и заставаше нащрек винаги, когато го чуе. Той започна да я нарича с това галено име, след като тя отхвърли първия му опит. То я дразнеше всеки път, когато той го произнасяше, но никога не би му доставила удоволствието да позволи на гнева си да се развихри открито.

Питър пое двете ѝ ръце и я целуна гальовно по бузата. Тя отскочи назад ужасена, когато усети топлия му език да прониква между устните ѝ. Той стоеше с гръб към пълния с гости салон, така че никой не можеше да види какво прави. Прегръдката им изглеждаше безобидна проява на близост между роднини.

Тя го загледа студено през свитите си зелени очи, но той само се засмя язвително, след което устните му се извиха в самодоволна усмивка, която подчерта безупречно правилните му черти.

— Ти си неизразимо безчестен и подъл.

— Тц-тц, Кейт, сестро! Така ли говориш на любимия си зет?

Следователно имаше всички основания да мрази Питър Манинг.

— Да, съвсем явно е, че г-н Джейсън Манинг се придържа към същата форма на общуване и поддържа семейните традиции — каза

Кетрин на отражението си в огледалото, докато се пръскаше с парфюм.

Критично огледа всяка подробност по себе си и остана доволна от това, което видя. На тръгване от Денвър в последния момент беше решила да вземе със себе си и тази рокля.

— Тук нямаше да мога да си купя такава — промърмори тъжно. Доста се изхвърли да купи скъпата рокля за празненството преди годежа в дома на Манинг. Резултатът от това беше огромна дупка в бюджета ѝ, но си заслужаваше. Стилът беше класически и щеше доста време да е на мода.

Морско зеленият копринен жоржет падаше тежко по тялото ѝ и се увиваше в меки гънки около бедрата ѝ. Едното рамо беше открито в гръцки стил, а върху другото платът се събираше в кокетен възел.

Роклята подчертаваше стройната ѝ фигура и подходеше на меките извивки на тялото ѝ. Цветът смекчаваше летния ѝ загар, на чийто фон изпъкваха зелените ѝ очи. Самата Кетрин не осъзнаваше колко красива е в тази рокля. Но усети прилив на самочувствие, когато я облече.

При почукването на вратата изпусна обицата си. Хвърли един последен поглед в огледалото, сложи си перлената обица и тръгна през гостната да отвори на Джейс.

Преди да започне подготовката си за вечерта, изчисти разхвърляните за боядисването неща и премести скрина в другата спалня. Настолната лампа хвърляше мека, приглушена светлина в дневната. Кетрин ненавиждаше висящи лампи и ярки крушки.

Отвори вратата и неволно затаи дъх при вида на Джейс в неговия тъмен костюм. По специфичните копчета разбра, че е по модел на известен дизайнер, а европейската линия прекрасно подходеше на безупречната му фигура.

Ризата му беше от бледосиня коприна, а вратовръзката — в потъмен нюанс на същия цвят. Чупливата му черна коса беше сресана, но въпреки това изглеждаше немирна и неподредена. По нея шареха отблясъци в цветовете на дъгата.

Той подсвирна дълго, но тихо, докато влизаше.

— О-о! Възможно ли е това да е същата онази вдовица Адамс, с която се запознах днес следобед?

— Заповядайте, господин Манинг — беше усетила сарказма му. Тези игри трябваше да спрат незабавно, или иначе никога нямаше да

може да ги овладее. — Защо правите това? — попита отчаяно.

— Кое?

— Това! — извика и разпери ръце, за да покаже всичко наоколо и цялата ситуация. — Защо трябва да сте толкова любезен и внимателен, и по този начин да удължавате времето до неизбежния сблъсък? И двамата прекрасно знаем за какво сте тук, така че бих желала да прекратите тази игра на довер и снаха.

Той се усмихна, но леко я укори:

— Спомни си кой измисли тази нелепа история с девера. Не аз. Днес ти спасих кожата. Би трябвало да си ми благодарна. И освен всичко друго, аз наистина съм ти роднина.

— Ох! — изстена тя, като сви юмруци до тялото си. Разбра, че не може да го предизвика и това я разгневи още повече. — Не правете това! — извика.

По лицето му пробяга сянка на раздразнение и той сложи ръце на кръста си.

— Слушай, тук съм единствено, за да те заведа на празненството с танци, или каквото там ще бъде. Толкова ли е подло това? Повярвай ми, Кетрин, бих могъл да измисля доста други начини, да прекарам по-приятно една вечер с теб — отпрати ѝ нежен поглед със сините си очи и добави подканващо: — Да опитам ли?

За миг тя усети, че се изгубва, разтопена потъваше в погледа му, но незабавно се овладя и успя да отговори сипкаво:

— Не. Нека да приключваме вече с това. Ще взема Алисън.

Влезе в детската стая и с изненада установи, че той я следва.

— Чакай, аз ще я взема — той се наклони над леглото и посегна да я вдигне.

— Не — спря го тя в паника и сграбчи ръката му, за да я отдръпне от Алисън.

Лицето срещу нея беше гневно, но се смекчи, когато той видя съвсем неподправен страх в очите ѝ.

— Няма да избягам с нея, Кетрин. Не е в моя стил — дали това беше неодобрение за начина, по който тя напусна Денвър? — Просто исках да я нося вместо теб, за да не мачкаш роклята си. Така става ли?

Тя облиза устни, засрамена от избухването си, и започна да събира нужните пелени и да ги слага в голяма торба.

— Да, разбрах, съгласна съм — прие сковано. Джейс нежно обърна бебето върху ръката си и погледна изучаващо розовото кръгло личице. Засмя се:

— Хей, ами ти ще станеш голяма красавица един ден, Алисън! — едрите му ръце бяха изненадващо умели и нежни, докато я увиваше в лекото одеялце и я вдигаше. Държеше я правилно, като с длан крепеше главичката ѝ. — Прилича на...

— Мери — прекъсна го бързо Кетрин. Не искаше той да споменава, че бебето прилича на Питър.

Той я погледна над главата на Алисън.

— Точно това исках да кажа и аз. Разбира се, виждал съм Мери само на снимки, но Алисън има нейния цвят на кожата. Очите ѝ сини ли са? О-о, ама ти си много мързелива! Досега не съм те виждал с отворени очи.

Кетрин се засмя.

— Голяма поспаланка е. А очите ѝ наистина са сини. Надявам се да не се променят.

Той тръгна да излиза, но Кетрин го спря.

— Чакай, може да ти изцапа сакото. Дай да ти сложа нещо на рамото.

Тя взе един памперс и го залепи на рамото му. От близостта му сърцето ѝ затупа по-бързо. Отдръпна се, но той вече беше забелязал смущението ѝ.

За да го прикрие, тя се зае да събира другите необходими неща за бебето и да гаси лампите, за да излизат от апартамента.

Хепи ги посрещна на задната врата на къщата и Джейс предаде Алисън в нетърпеливите ѝ ръце. Тя им направи комплимент колко добре изглеждат и веднага започна да гука на Алисън.

Докато пресичаха тревата към изхода, Джейс ѝ се извиняваше:

— Съжалявам, джипът не е най-подходящото превозно средство, когато човек отива на среща.

— Можем сега да тръгнем с моята кола — отвърна тя и му подаде ключовете. Той ѝ помогна да се качи на мястото до шофьора, като хвана ръката ѝ над лакътя. Дълго след това тя усещаше как мястото пламти. Малката кола не бе предвидена за човек с такива размери, но той успя да се настани зад кормилото, като мърмореше под нос, удряйки първо коляното, а после и главата си.

Голяма част от времето на Кетрин, откакто тръгна на работа в офиса за връзки с обществеността, бе преминала в подготовката на тази вечер с танци. А сега всичко ѝ изглеждаше някак без значение. Всичките ѝ сетива бяха обладани от Джейсън Манинг.

Любезно го запозна с присъстващите, хапна от поднесените ястия, ръкопляска на говорещите, отговаряше, когато ѝ задаваха въпроси. Но всичко бледнееше пред усещането за присъствието на мъжа до нея. Дори и сред непознати, той се държеше с приятни официални обноски, почтително и с непосредствен чар, напълно уверен в себе си.

Настъпи един конфузен момент, когато Кетрин представяше Джейс на своя шеф, Роналд Уелш. Двамата мъже се изгледаха един друг преценяващо, и мигновено възникналата взаимната враждебност накара Кетрин да се чувства неловко.

— Господин Уелш — каза Джейс, като протегна ръка към него.

Роналд Уелш я пое, но безизразните му сиви очи не изразяваха дружелюбност, докато измърмори някакъв поздрав.

— Кетрин, изглеждаш много красива тази вечер — каза той, като пренесе цялото си внимание от Джейс към Кетрин. Протегна се и я потупа по ръката. Тя инстинктивно се отдръпна. Напоследък беше правил опити да я ухажва в офиса и те винаги я караха да се чувства неприятно. Не ѝ бе приятно да я докосва. Невъздържаната и ненужна фамилиарност винаги я притесняваха. Спомни си за целувката днес следобед, но бързо прогони мисълта за нея. Тя нямаше нищо общо с това тук!

— Благодаря, Роналд — той настояваше да го нарича с малкото му име, макар това според нея да пречеше на професионалните взаимоотношения.

— Ще танцуваш ли с мен, Кетрин? — и преди тя да успее да реагира, Роналд вече я държеше в мечешката си прегръдка и я отнасяше към дансинга. Не ѝ оставаше друго, освен да танцува с него. В края на краищата, той беше неин началник и тя не можеше да си позволи да го обиди.

— Хубаво е, нали? — запита той, като я придърпа по-близо до ниското си, набито тяло.

— Да, много — отвърна тя. Той като че имаше намерение да я държи на задушавачо близко разстояние до себе си и я притискаше

силно до големия си корем.

Тя изтърпя с много усилие няколко танца, докато най-после Джейс се появи и я потупа по рамото. Не каза нищо. Просто една силна ръка се плъзна около кръста ѝ, а другата пое ръката ѝ.

Джейс я притегли към себе си и я поведе в бавен, лек танц, без напрежение. Не говореше. А тя и да искаше, не би могла да говори. Усещанията, които избликваха от дълбините на душата ѝ и проникваха във всяка нейна клетка, достигаха и до гласните струни и ги правеха безполезни.

Ръката му, с която я придържаше близко до себе си, изгаряше кожата ѝ като желязо за жигосване. През тънкия плат на роклята тя усещаше твърдите, мускулести бедра, които притискаха нейните. Топлият дъх върху челото ѝ беше мек и ухаеше приятно.

Беше прекалено близо до него и не можеше да вдигне очи да погледне лицето му, но виждаше черните къдри под яката му. Испита непреодолимо желание да плъзне ръка по тях и да погали с върха на пръстите си копринената им чернота.

Музиката спря, но той не я пусна. Продължаваше собственически да я държи за ръката и я насочи към един от Френските прозорци, които извеждаха към терасите.

ТРЕТА ГЛАВА

Градината навън и полето около нея бяха тъмни. Светеше само банкетната зала, където течеше танцовата вечер на факултета. Кетрин се остави Джейс да я води, като не преставаше да се опитва да си обясни защо го направи без никакво колебание.

Прекосиха тухлената тераса и тясна площадка окосена ливада, докато стигнаха една ниска стена, заобикаляща розова градина. Преди тя да успее да се възпротиви, той я прегърна през кръста и я вдигна да седне върху тухления зид.

— Болят те краката.

Като че ли четеше мислите ѝ.

— Откъде знаеш? Как разбра? Сигурно съм почнала да накуцвам. Тези обувки са ми нови и ми убиват ужасно — призна тя.

— Видях как кракът ти се изкриви, преди да започнем да танцуваме заедно. Едва ми даде сърце да те поканя, но се боях, че ако не използвам шанса, може и да не ми се отдаде друга възможност да се добера до царицата на бала — закачи я той.

— О, едва ли аз съм царицата — протестира тя. Започна да му припомня, че всъщност не точно я „покани“ на танц, но следващото му действие я накара да ахне.

Той плъзна ръка по дългата ѝ рокля и хвана глезените ѝ между топлите си длани. Свали неудобния сандал с висок ток от нежния ѝ крак и започна да го масажира с дългите си силни пръсти.

Усмихна ѝ се, като се правеше, че не е забелязал първоначалната ѝ реакция да освободи крака си. Движенията му бяха бавни и ритмични.

— Доктор Манинг — Великият специалист по разтриване на крака. Хората изминават много мили, за да им приложи този масаж. Обикновено се налага да чакат с месеци, докато дойде редът им, но на вас, млада госпожо, ще посветя своето ценно внимание. Искам да ви предложа една особена сделка.

Веселото му настроение действаше заразително. Кога за последен път се беше чувствала така спокойна и се беше смяла? Думите му звучаха по детински наивно и глупаво, но тя попита с насмешлива сериозност:

— Защо ли така се страхувам да чуя условията на тази особена сделка?

Той обходи с поглед тялото ѝ. Започна от главата, спря се на всяка черта от лицето ѝ, преди да премине към шията и гърдите. Очите му се задържаха, там доста дълго, преди отново да се върнат на лицето.

— Има защо да се страхувате — пошепна, като ѝ намигна безсрамно и многозначително.

Тя потръпна, чувстваше се неловко от извършения с подчертано внимание оглед. Той пусна единия ѝ крак и веднага пое другия, за да приложи същото успокояващо лечение. Пръстите му бяха силни, но докосването им — нежно.

Мълчаха и тишината допринесе помежду им да се възцари неочаквана близост. Никога досега нищо не беше обърквало Кетрин така, както ръцете на Джейс, които я докосваха с такава вълнуваща мекота и фамилиарност, като че се познаваха добре от дълго време.

Дали забраненото и това, което не се вижда, е винаги по-хубаво и привлекателно? Затова ли мъжете от последния век не можеха да устояват, когато зърнат за миг глезен на жена? Крачка напред ли беше за съвременните жени това, че бяха започнали да излагат на показ характерните белези на своята сексуалност?

Трудно ѝ беше да се съсредоточи върху каквото и да било друго, докато неговият палец притискаше свода на стъпалото ѝ толкова чувствено, но съзнаваше, че между тях все още лежи нерешен въпросът за Алисън. Въпреки това, съвсем егоистично, тя искаше този миг да продължи вечно, но не можеше да издържи мълчанието. Прокашля се, като че прочиства гърлото си, и после смело запита:

— Джейс, какво смяташ да правиш с Алисън? Ръцете му внезапно спряха масажа, но останаха върху крака ѝ.

— Ти какво мислиш, че ще направя?

Тя преглътна с мъка и се опита да укроти треперенето на устните си и стягането в гърлото.

— Ще ме оставиш ли сама с нея?

Той тихо отговори:

— Не, Кетрин.

Тя изхлипа неочаквано и рязко издърпа глезена си от окаменелите му пръсти. Скочи от зида преди той да успее да ѝ помогне, коленичи долу и започна да опипва влажната трева, търсейки в мрака обувките си.

— Кетрин, недей, моля те! — прошепна той. Ръцете му решително обвиха кръста ѝ и я изправиха. Застанаха лице в лице. Тя се бореше, но той не отслабваше силната прегръдка. Силата му надделя и тя най-после се отказа от опитите да се освободи, за да избяга. Опря се на него победена.

Ръцете му се движеха по нейните надолу и нагоре до раменете ѝ. Бавно той я притегли към себе си, докато накрая тя се озова притисната до високото му, стегнато тяло. Той наведе глава и я опря до бузата ѝ. Умелите му пръсти откачиха декоративния гребен, който придържаше от едната страна гъстата ѝ тежка коса. Меко и галещо тя се разпиля върху лицето му и той издаде дълбок, тих гърлен звук.

Пръстите му галеха врата ѝ. Обсипваше бузата ѝ с леки целувки, а ръката му нетърпеливо се плъзна към голото ѝ рамо и остана там.

Кетрин се ядоса, че той си позволява такива волности спрямо нея. Но защо не го отблъсне? Никога не беше позволявала на мъж такава близост? На никого.

Въпреки всичко не беше в състояние да помръдне, нито да се противи. Топлината на тялото му я държеше като магнит. Ръцете и краката ѝ нямаха сила да се поместят. Искаше ѝ се да поеме повече от неговия свеж одеколон с чист ободрителен аромат. Беше толкова лесно да се опре отмаляла върху силните му мъжки гърди и да се остави на това нарастващо чувство за приятна беззащитност.

Дали той усещаше биенето на сърцето ѝ под ръката си? Ръката му! Но как се е озовала там? Всичките му движения бяха толкова точни, толкова нежно премерени и леки, че тя изобщо не беше забелязала тази ласка, която я потресе с дързостта си.

Той долепи устни до нейните и през въздишка произнесе името ѝ.

— Кетрин! — Ръката му започна да се спуска от голото ѝ рамо и дланта му спря върху гърдите ѝ. Тя го отблъсна силно и се опита да възстанови дишането си.

— Да, ти наистина си един Манинг! — изкрещя гневно.

Той се вцепени, после зае отбранителна позиция.

— От теб това име звучи като нарицателно с дълбок подтекст.

— Точно така исках да прозвучи — изсъска тя. Цялото ѝ объркване и тревога през последните няколко месеца сега изригна в думи и тя го стрелна злобно с очи. — Брат ти ми направи неприлично предложение, след като се сгоди за сестра ми, и то без да съм го насърчавала. И направи нещо дори още по-неприлично на самия годеж.

Тя потрепери при спомена за оня миг, когато усети езика на Питър на бузата си. В съзнанието ѝ изникна образът на Джейс, който прави същото, но той беше обвит в някакъв предпазен воал. И за нейна изненада, съвсем не изглеждаше отблъскващ. Тя нетърпеливо прогони от себе си видението и заговори с рязък и остър глас:

— А сега се появяваш ти и започваш да въздишаш, да говориш задъхано и да ме мачкаш в ръцете си. Да не би да мислиш, че няколко ласки и сладникави думички ще отслабят моята твърдост и непоколебимост? Ще задържа Алисън и няма да допусна нито ти, нито някой друг от вас да ми я отнеме. Сега най-последно разбра ли? Стой подалеч от нея и от мен — тя отстъпваше заднишком от него, но това отстъпване не бе подчинено на нейното вътрешно аз. Дори и в този миг копнееше да се върне в чувствената безоблачност на ръцете му, да се отпусне отмаляла в безбрежното спокойствие на прегръдката му.

Вместо това се затича към колата си, опита се да отвори вратата и едва сега се сети, че ключовете още са у него. Джейс бавно се приближаваше. Без да проговори, той отключи вратата и я задържа, за да може тя да влезе. Не направи никакъв опит да я докосне. Наведе се гъвкаво, намести се зад кормилото, после ѝ подаде сандалите, които беше намерил в тревата.

Движеха се към апартамента ѝ в пълна тишина. Пристигнаха и той ѝ подаде ключовете, а тя изтича нагоре по стълбите, без да чака той да я придружи. С Хепи се бяха уговорили, че Алисън ще остане при нея цялата нощ.

Кетрин затръшна вратата и я завъртя ключа. Захлупи лице в ръцете си и се облегна на вратата, дишайки тежко и борейки се със съвестта си. Сама му позволи да я целуне. Два пъти. Искаше да продължи да го целува. А той беше неин враг! Заплаха!

Чу ръмженето на джипа при запалването и отдалечаването му надолу по улицата, но много време измина, преди да се реши да спре да подпира вратата.

През цялата нощ се мята и обръща, прегръщаше възглавницата, унасяше се неспокойно, изритваше завивките, после внимателно ги разстилаше гладко върху себе си, но скоро те пак се събираха на топка в края на леглото. Кетрин се гневеше на Джейс, че с ласките си я смали до неуравновесено и тревожно същество, което се държеше като пубертет, изгарящ в тръпките на своето първо голямо безумно влюбване.

В действителност това не беше далеч от истината. Откакто почина баща ѝ, още като беше дете, животът на Кетрин беше лишен от мъжко присъствие. Тя нямаше никакви чичовци, дядовци, братя или братовчеди, имаше само майка си и Мери.

Естественият ѝ усет и способност да разбира мъжете се доразвиха през юношеството и ранната ѝ младост. Но съвременните нрави по отношение на секса позволяваха на мъжете да изискват повече, отколкото тя бе склонна да дава. Не беше подготвена да се справя с такива ситуации и подсъзнателно беше изградила около себе си защитна стена. И тя никога не беше рухвала. До днес.

Защо, след като имаше силна защита и действаше с голяма предпазливост към всички мъже, изключителният мъж Джейсън Манинг успя да я развълнува толкова силно? Само след един прекаран ден с него днес, тя негодуваше срещу стената, която сама налагаше на себе си. Дори само мисълта за високото му, стройно тяло, я караше да поруменява. Отметна глава в другия край на възглавницата при спомена за лазурните му очи, които обхождаха тялото ѝ. Кожата ѝ все още пламтеше там, където пръстите му я бяха докосвали галецо и така сладостно.

Не малко, а дори доста се боеше от него и от това, какво би могло да означава неговото нахлуване в нейния живот и този на Алисън. Физическата и емоционалната ѝ реакция спрямо него правеха заплахата още по-голяма. Той беше прекалено силен, прекалено мъжествен, прекалено арогантен. Дали винаги е толкова студено самоуверен? Освен това мразеше името му, Манинг... Манинг. Братът

на Питър Манинг. Питър, който уби Мери с жестокостта си и така направи Алисън сираче. Питър, който използваше парите и чара си като фасада, зад която да скрива гнилата разруха на душата си.

Тя се опита да си спомни следи от измамност по лицето на Джейс. Образът му блестеше чист върху горящите ѝ, като издрани от пясъчинки клепахи. Всичко, което виждаше бяха двете сини очи, дълбоките трапчинки на бузите и чувствените усмихнати устни. С тази картина, запечатана в съзнанието ѝ, тя най-после се унесе в неспокоен сън.

— Добро утро, дами! — провикна се Джейс още докато изскачаше от джипа.

Кетрин и Хепи седяха под боровете в задния двор и пиеха студена домашна лимонада. Вниманието им бе привлечено от скърцането на спирачките и хрущенето на чакъл под гумите на джипа, когато Джейс влизаше по алеята в двора на Хепи.

— Здравей — радостно се провикна Хепи и скочи от люлеещия се стол да налее лимонада на Джейс от поставената наблизко масичка. — О, толкова се радваме, че дойде. Сутринта ходихме на църква и едва изтърпяхме докато се върнем, за да съблечем стегнатите корсажи — е, разбира се Кетрин никога не слага такова нещо, но най-после се почувствахме малко по-добре тук на хладно, пък има и лек ветрец.

Хепи подаде на Джейс запотената чаша с лимонада. Той ѝ благодари подчертано сериозно, но в очите му проблясваше смях над ръба на чашата, докато я повдигаше към устните си. Оглеждаше преценяващо фигурата на Кетрин, сякаш за да види дали има нужда от корсет или не. Тя се изчерви неловко и погледна надолу към Алисън, която лежеше в скута ѝ.

— Това дете никога ли не се събужда? — Джейс клекна долу пред стола на Кетрин и лекичко боцна с пръст коремчето, на Алисън. Кетрин усещаше дъха му върху голите си крака и с неловкост чувстваше гърдите му, опрени върху прасеца на крака ѝ.

— А-а-а, ето те и теб, най-после се събуди! — възкликна Хепи, когато Алисън мързеливо отвори очички и погледна чичо си за първи път. Както всички бебета, и тя изглеждаше привлечена от дълбокия,

успокояващ мъжки глас и изучаваше внимателно Джейс, докато той меко ѝ говореше.

— Красавица е, нали? — реторично попита той, очевидно впечатлен.

— Разбира се, че е красавица — потвърди Хепи. — Стига ти да погледнеш майка ѝ.

Смутен за момент, докато се сети за измислицата на Кетрин, Джейс се обърна към нея и се усмихна обезпокояващо интимно, но повече заговорнически:

— Разбирам какво имаш предвид, Хепи.

После се поклони, с поглед насочен към Алисън, която беше започнала да хленчи.

— Съжалявам, миличко, не исках да те засегна! — разсмя се той. — Ще се науча повече да внимавам какво говоря, когато съм около теб.

Кетрин се сви. Той все още имаше намерение да бъде с Алисън често.

— Може би не трябва толкова много да се приближаваш до нея — каза тя заядливо.

— Аз пък искам да бъда близо до нея — отговори той натъртено.

С Кетрин си размениха продължителен остър поглед.

Хепи, която разглеждаше лехата с цветята си и пропусна някои нюанси и размяната на многозначителни погледи, попита с най-искрено любопитство:

— Да плувате ли отивате? — Нямаше как да не се забележи, че под много широката си тениска Джейс носеше само бански.

Джейс отклони погледа си от Кетрин и весело отвърна:

— Да, дойдох да видя дали Кетрин и Алисън ще ме придружат на езерото. Времето е меко, подходящо е за бебе, а мисля, че разходката ще се отрази добре и на двете.

„Виж ти, колко е коварен. Не дойде просто да ме попита, а го предложи пред Хепи“, помисли си Кетрин.

Хепи скочи ентусиазирана от идеята и веднага забърза към кухнята си да им приготви сандвичи.

Веднага щом тя се скри от погледа им, Кетрин каза:

— Не мога да пусна четиримесечно бебе в онова езеро и ти добре го знаеш.

— Добре — каза той примирително. — Аз ще вляза да плувам, а ти и Алисън ще си почивате на сянка.

— Трябва да приготвя някои неща — стана Кетрин и се упъти към своя апартамент.

— Ей-ей! — Джейс я хвана за ръката. — Ще отидеш горе и ще изнамериш някоя причина да не отидем. Какво толкова има да се приготвя за едно бебе. Това е торбата с памперсите ѝ, нали? — той посочи торбата, която бяха носили до църквата сутринта и която сега лежеше на един от шезлонгите. — Ще се върнем преди следващото хранене.

— А откъде знаеш, извинявай, часовете ѝ за хранене? — насмешливо попита Кетрин.

— С малко късмет и повечко мислене, отгатнах правилно — отвърна той с онази лъчезарна, сломяваща усмивка, която правеше трапчинките му по-дълбоки и разчупваше тънките линийки около очите му.

Хепи изхвърча от къщата с кошница сандвичи. Ако се съдеше по големината ѝ, можеха да изкарат цяла седмица с тях. Качиха се в джипа. Кетрин държеше Алисън в скута си, а Джейс остави столчето ѝ на задната седалка. Махна приветливо на Хепи и потеглиха.

Езерото извън града беше изкуствено. Водата от няколко реки беше насочена по канали да се влива в него, а околността беше превърната в обществен парк, където през почивните дни се стичаха много хора, привлечени от прохладата и тишината, както и от приятната гледка наоколо. Джейс намери едно голямо сенчесто дърво върху тревисто хълмче, далеч от местата за плуване, около които се бяха събрали много хора.

Извади ватирано одеяло от джипа и го постла върху гъстата трева. Постави върху него столчето на Алисън, после съвсем непринудено съблече тениската си.

Гледката на почти голото му тяло беше великолепна. Плувките му бяха тъмно сини с тънички, червени нишки около краката. Платът беше гладко опънат върху плоския му стегнат корем. Нямаше бяла граница от силно почернялата част от кожата му и бузите на Кетрин се изчервиха при мисълта как е станало това.

— Ей сега ще се върна. Ако ти потрябвам за нещо, извикай силно.

— Благодаря ти, не се безпокой за нас — отговори любезно тя.

Той ѝ хвърли раздражен поглед, после се втурна надолу по хълма към водата. Е, добре! Тя се зарадва на раздражението му. Може би то ще провали тази негова малка експедиция.

Алисън размахваше ръчички и риташе с крачета, развълнувана и заинтригувана от клоните на дървото над тях. Кетрин си игра с нея, докато тя се умори и започна да става раздражителна. Веднага щом Кетрин я обърна по коремче, заспа.

— Ах, палавнице, колко малко ти трябваше — въздъхна Кетрин и се изтегна по гръб върху одеялото. Без да иска, заоглежда езерото, като се опитваше да различи главата на Джейс сред плуващите и гмуркащите се в бистрата, гладка като огледало вода. Постави ръце под главата си, нетърпелива и леко недоволна от себе си, че не ѝ е безразлично къде е той.

След половин час Джейс я завари заспала в тази поза. Кетрин беше забравила колко прозрачен е потникът ѝ. Носеше го без сутиен, защото презрамките бяха много тънки. Разперените ѝ ръце правеха да изпъкват зърната на гърдите ѝ под тънката памучна материя. Жълтите шорти напълно откриваха дългите ѝ, стройни крака, кожата ѝ беше кайсиева на цвят от загара, получен от слънцето в Тексас.

Слънцето намери една пролука през гъстите листа на дърветата и освети лицето ѝ. Тя примигна няколко пъти, преди да отвори напълно очи.

В първия момент помисли, че лицето на Джейс е продължение от някакъв много приятен сън и устните ѝ се разтвориха в нежна, мързелива усмивка. В следващия миг бързо скочи, като осъзна, че той не е плод на въображението ѝ. Черната му коса още беше мокра и на челото му блестяха няколко волно разпилени къдрици. Тя нервно отмести поглед от голите му гърди. Покриваха ги гъсти черни косъмчета, които се разширяваха настрани и надолу и свършваха в тънка копринена линия под корема.

Той се наведе, като опъна дългите си крака и се подпря на лакът. Отвори кошницата на Хепи и затършува вътре.

— Ябълка? Портокал? — предложи ѝ той, като държеше плодовете пред нея, за да си избере.

— Н-не, благодаря — поколеба се тя.

Ръката му лежеше близо до коляното ѝ и неговата крещяща мъжественост напълно я успокои.

— Нали не възразяваш? — усмихна се той и силните му бели зъби се забиха в ябълката. — Плуването винаги ми изостря апетита — обясни, прехвърляйки голямата хапка в устата си. Съсредоточи се върху ябълката за няколко мига, преди да попита без никаква връзка: — Харесва ли ти работата? — предишната вечер му беше разказала накратко за нея.

— Да — отвърна тя предпазливо, понеже не беше сигурна накъде щеше да тръгне този разговор. — Съдържа много повече предизвикателства и интересни моменти от предишната. Е, все пак продължавам да се надявам, че някога ще премина към писане на други неща.

— Например какви?

Дали наистина го интересуваше, или това беше неговият начин да я изследва, да я накара да разкрива свои тайни, провали, недостатъци?

— Иска ми се да пиша реклами и сценарии за клипове за търговски агенции, или пък за списания, нещо такова.

Той кимна, но не отговори.

— А харесва ли ти господин ъ-ъ... как се казваше? Уелш?

Тя потръпна.

— Нормално, горе-долу. Понякога ми се струва малко странен, но какво да се прави. Може пък и той да си мисли така за мен.

Опитът ѝ да се пошегува увисна във въздуха. Лицето на Джейс остана дразнещо безизразно, той не реагира по никакъв начин. Нетипичната му сдържаност накара Кетрин да се чувства неловко и тя запита:

— Ти какво работиш за петролната компания? Извършваш сондиране за нефт?

— Не. Опитвам се, понякога успешно, да намирам нефт. Геолог съм в „Санглоу“.

— Геолог? О, струва ми се, че никога досега не съм познавала геолог — възкликна тя, искрено впечатлена.

— А искаш ли да опознаеш един по-добре? — очите му светеха игриво, докато слагаше ръка на коляното ѝ.

Движението му я завари неподготвена и за миг остана вцепенена, без да може да говори. После изрече с глас, който сякаш не беше нейният:

— Как... как човек става геолог?

Той се засмя и отдръпна ръката си, преди да отговори:

— Учих в Аризона и Ню Мексико, и известно време в Тексас. Близо до Хюстън. За най-голям ужас на майка ми, направих научни изследвания и експерименти в един индиански резерват — той замълча за миг и лукаво ѝ намигна. — Всъщност, там май само танцувахме под дъжда.

Тя не можа да не се засмее, като си помисли как Елинор Манинг, кралицата на светското общество в Денвър, се е чувствала от това, че синът ѝ живее сред индианците, в непосредствен контакт с тях. Смехът ѝ затихна и тя стана сериозна. Прехапа бузата си, преди да попита:

— Как ме намери, Джейс?

— Намерих те красива, изключително привлекателна и чаровна — гласът му беше нежен, а думите — смущаващи, но не я отклониха от целта ѝ.

— Моля те, не си играй с думите. Мисля, че бъдещето на Алисън е нещо много важно.

Той изведнъж стана сериозен.

— Извинявай, права си — въздъхна дълбоко и се претърколи по гръб, с ръце на тила. — Добре си прикрила следите си, Кетрин. Почти бях изчерпал всички възможности, когато Елзи ми спомена за теб и Мери. Бях в стаята си вкъщи, когато тя дойде да почисти. Заговори за Мери — колко била мила, колко нещастна. Очевидно са били приятелки. Както и да е, тя спомена между другото, че Денвър бил единственият дом, за който Мери си спомняла да е имала в живота си. А после добави, „Разбира се, това не е случайно — нали тя и сестра ѝ са родени в Тексас“. Хванах се за това и я попитах дали знае къде. Тя се затрудни да си спомни и почти излязох от търпение, докато накрая ѝ дойде на ума.

Той пое дълбоко дъх и от това гръдният му кош се разшири, а стомахът му стана съвсем плосък. Кетрин бързо отклони поглед, смутена, понеже това движение отлепи ластика на плувките от кожата му.

Той сви рамене и продължи:

— После направих няколко предположения, обмислих ги добре, и като избрах най-вероятното, уцелих. Имах, разбира се, и добър късмет със „Санглоу“ — решиха да започнат сондиране в петролните полета на Тексас. Дойдох тук три дни преди да ти се представя вчера сутринта. Бяхте под наблюдение, госпожице Адамс.

Лицето ѝ беше далечно, обърнато към езерото, и той продължи тихо:

— Къщата ти в Денвър е продадена. Проследих агента — той внесе парите от продажбата по сметка на името на Алисън — според твоите нареждания.

— Това е добре — отвърна Кетрин.

Джейс попита:

— От какви приходи живееш, Кетрин?

Тя се обърна с лице към него и отговори отбранително:

— Ако дори за миг бях допуснала, че няма да мога да полагам нужните грижи за Алисън, нямаше да я изведа от Денвър.

— Нямах намерение да те обвинявам.

Тя отметна златисто медната си коса от лицето си и каза:

— Имам спестовен влог с няколко хиляди долара. Живяхме с тях, докато започнаха да ми изплащат заплатата от колежа.

— Сигурен съм, че си мислиш...

— Наистина съм в състояние да се грижа за нея. На двадесет и седем години съм и...

— Двадесет и седем? — шумно се изненада той. Алисън се стресна и той понижи глас то невярващ шепот:

— На двадесет и седем?

— Да, какво лошо има?

— Нищо — засмя се той. — Само това, че изглеждаш по-скоро на седемнадесет. Извинявай. Продължавай.

След неговия изблик тя не можеше да се сети за какво говореше. Наложиха си да събере мислите си, преди да продължи:

— Зная, че съм способна да печеля достатъчно, за да осигуря приличен дом на Алисън. Може да не е толкова разкошен, какъвто би имала в Денвър, но аз я обичам — гласът и се скъса от бликналите чувства. Не можеше точно сега да се предава. Бореше се за своя живот и всичко свое.

— Не се съмнявам в това, Кетрин. Ти ще направиш този дом уютен и удобен. Но мислиш ли за бъдещето? Например за обучението ѝ в колеж? Ще бъдеш ли в състояние да ѝ го осигуриш? А дрехи? И всичките други дреболии, от които се нуждае всяко младо момиче?

Той навлизаше прекалено на дълбоко в проблема и нямаше място за самоуспокоения. Тя самата беше мислила за всичките тези неща и се тревожеше за тях, но ги прогонваше от ума си. Все някак щеше да се справи. Винаги се беше справяла.

— Вярвам на всичко, което казваш, Джейс. Аргументът ти е напълно основателен. Но сигурно не знаеш, че аз сама се издържах в колежа. След като мама почина, помагах и на Мери, за да може да продължи училище. Плащах по-голямата част от таксата и дрехите ѝ, а това продължи и когато тя влезе в художественото училище. Грижа се сама за себе си доста отдавна и съм привикнала.

Изразът на лицето ѝ беше решителен, когато тя отклони поглед от далечината и го върна към Джейс. Той прекара ръка по врата си няколко пъти, после заговори, но вече на съвсем друга тема.

— Има ли нещо за пиене тук? — посочи към кошницата.

Кетрин повдигна капака и заразглежда какво има вътре.

— Я да видим! Има светла бира, още една светла бира и една бира — изброяваше, като вадеше кутийките една по една. Погледна го и се разсмя, понеже той беше присвил очи в престолено колебание.

— Мисля да изпия една... бира — заяви накрая и двамата се засмяха. Тя дръпна капачето на кутийката и изпищя, понеже пенливата течност избликна отвътре и опръска и двамата.

Обзе ги веселост. Джейс все още хихикаше, като оглеждаше лицето ѝ:

— Цялата си в бира.

Кетрин бършеше сълзите от смях от очите си и не можа да се противопостави, когато той я придърпа на колене срещу себе си.

— Трябва малко да те поизтрия — и започна да събира с пръсти бирата от лицето ѝ и да я изтръсква на земята.

Постепенно тя усети, че докосването му се е променило — докато в началото движенията му бяха бързи и кратки, сега се забавяха и галеха. Тя вдигна очи към него, без да усеща, че те са още мокри от смеха преди малко и изглеждат молещи.

Джейс надникна в зелените им дълбини, а ръката му все още попиваше тръпнещите ѝ устни. С бавно движение пръстите му потънаха в косата ѝ, той обхвана главата ѝ с ръце и притегли лицето ѝ към своето.

Устните, които я докоснаха, бяха топли и сладки, нежни, и в началото — малко напрегнати. Но станаха по-настоятелни, когато ръцете му я обгърнаха и я притиснаха.

Тя се стегна отбранително и той веднага усети промяната. Без да я пуска, прегръдката му само стана по-нежна. Лекичко я потупа по гърба. От търсеци устните му станаха убеждаващи. Езикът му обхождаше затворените ѝ устни и често се връщаше към ъгълчетата им. Против желанието си, Кетрин усети как устните ѝ се разтварят под неговите, докато накрая простена и прие страстното пламенно „сондиране“.

Когато и двамата останаха без дъх, той отдалечи устните си от нейните, но жарката му страст се насочи към ушите ѝ. Целуна гальовно клепачите ѝ.

— Очите ти имат цвят на пролетни листа — шепотът му беше дълбок и трескав от вълнението. — Откъде си взела такива черни мигли? Русите хора обикновено нямат толкова тъмни мигли — ръцете и устните му съсредоточено, с пълна отдаденост продължаваха да милват всяка чертичка по лицето ѝ. Прокара нежно пръсти през косата ѝ. — Косата ти е като хладна коприна. Искам да усещам как вятърът я пръска по лицето ми.

Пое устните ѝ с вълнуваща точност още от първия път, като предизвикваше у нея нетърпелив ответ, какъвто не беше изпитвала с никого досега. Силната му ръка прихвана талията ѝ и я привлече още по-близо. Колената му се разтвориха и тя се озова между тях. Усещаше силните му бедра, които плътно се притискаха към нея.

Вълните от чувства, които я заливаха, я плашеха и тя би се отдръпнала, но не можеше — устните на врата ѝ излъчваха неизпитвана от нея нежност, а ръцете, галещи гладката кожа на гърба ѝ, преливаха от мекота и топла ласка. Нищо не я заплашваше, нали? Тя срамежливо вдигна ръце и ги обви около врата му.

— О, Господи! Кетрин... — гласът му излъчваше повече нетърпение от ръцете му, когато повдигна долния край на блузата ѝ. Косъмчетата по гърдите му гъделичкаха кожата на корема и зърната на

гърдите ѝ, които бяха оголени и се докосваха до него. — Кетрин, желая те — тя не можеше да се съмнява в искреността на желанието му, когато бяха така близо един до друг. — Толкова си красива... сладка...

Ръката му покри гърдата ѝ и в този миг някъде в главата ѝ отекна сигнал за тревога. Това не бе нейният стил на поведение. Трябваше да го отблъсне. Той беше един от семейство Манинг... а дори и да не беше...

О! Но какво ставаше с нея? Връхчетата на гърдите я боляха от желание, когато той ги галеше. Кетрин притисна ръцете си около него със събуждаща се страст.

— Моля те, не, Джейс, моля те, не, не, Джейс! — Кетрин осъзна, че зове името му на глас и то звучеше като вопъл. Смеси се с неговия сподавен мек шепот, когато устните му се допряха до копринената ѝ плът.

— Кетрин, ти изпитваш... Гърдите ти, Кетрин, моля те...

— Не! — изпищя тя и се отблъсна от него, от което той загуби равновесие и падна назад. — Не ме докосвай! — тя бързо придърпа надолу блузата си и прикри пламтящите си бузи с ръце.

— Кетрин, аз...

— Недей... не се извинявай. Просто ме остави сама.

Тя хлипаше неудържимо, без да знае защо. Дали от срам или от чувството за загуба? Не можеше да осъзнае причината за сълзите си. Гневът ѝ се пренасочи от нея самата към него:

— Нима наистина си мислеше, че ще ти позволя... Господи, какво правех аз... — като че ли внимателно избягвайки нещо опасно, тя направи няколко стъпки назад. — Ти очакваш всеки да отстъпва пред твоите прищевки. Трябваше да се чувствам поласкана, че един Манинг ми е обърнал внимание, така ли? И аз се поддадох, а това щеше да бъде още едно оръжие срещу мен в ръцете ти. Много добре си спомням какво каза вашият адвокат за моя морал. Ти си нечестен и егоистичен, арогантен и подъл. Също като брат си — изкрещя ядно тя и му обърна гръб.

Само след миг, колкото да поеме дъх, той се озова до нея, сграбчи ръката ѝ над лакътя и я стисна болезнено. Обърна я към себе си. Очите, които я бяха гледали със страстен копнеж само преди няколко мига, сега блестяха от ярост. Изчезнали бяха дълбоките весели

трапчинки и чувствената усмивка. На тяхно място се появи тънка, тъжно стисната уста над твърда като гранит брадичка.

Кетрин се сви от скритата сила, която осезаемо се излъчваше от него.

— По дяволите! Повече никога не ми казвай това! Чуваш ли? — той леко я разтърси и главата ѝ се разлюля. — Никога не ме сравнявай с брат ми. Никога! — последната дума произнесе със стиснати зъби.

Кетрин потръпна от болка от силната му хватка върху ръката ѝ. Най-после през гнева до съзнанието ѝ достигна фактът, че ѝ причиняваше болка. Той я пусна рязко и отстъпи назад. Притисна с длани очите си и от гърдите му се изтръгна тежка въздишка.

Когато я погледна отново, произнесе дрезгаво:

— Извинявай. Моля те, прости ми. Малко прекалих със силата.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дали той имаше предвид, че твърде силно я пожела, или го каза в оправдание на гневния си изблик, тя така и не разбра. Той събра набързо багажа и го натовари в джипа.

По пътя към къщи Кетрин само веднъж си позволи да го погледне за миг. Челюстите му бяха здраво стиснати, очите му неотклонно следяха пътя. Когато пристигнаха в къщата, тя изтича нагоре по стълбите, носейки Алисън, като остави Джейсън да върне кошницата на Хепи и да ѝ разкаже за разходката.

На следващата сутрин, както обикновено, отиде на работа, но нищо вече не беше същото. Почивните дни бяха преминали бурно. Чувстваше се напрегната и раздразнителна. Нямаше представа какво ще предприеме Джейсън по-нататък и това я измъчваше.

Не мислеше, че е способен просто да открадне Алисън от къщата на Хепи, докато тя е на работа, но, от друга страна, не можеше да е напълно сигурна. Не приличаше на човек, който би извършил нещо толкова ужасно, но и Питър също показваше само добри намерения към съпругата си.

Не, въпреки чара и добрия му външен вид, на Джейс Манинг не можеше да се има доверие. Щеше да е глупаво да си мисли обратното.

И не след дълго той разкри своя начин на действие. Когато се върна от работа, го видя в задния двор — помагаше на Хепи да поправи един прозорец. Каква дързост! Никак не му липсваше нахалство.

— О, Джейс е толкова мил — виж колко е любезен! Дойде да ми помогне да поправа този стар прозорец. Едва споменах, че е счупен, и той веднага излезе да го погледне.

— Никак не се учудвам — насмешливо каза Кетрин, но сарказмът ѝ убягна от нищо неподозиращата жена. Не се ли питаше каква е истинската причина Джейс да се навърта наоколо?

Джейс отговори на този въпрос вместо нея:

— Общите работници на обекта правят някакво разчистват земята, където ще поставяме сондите, така че няколко дни съм свободен. Нали е голям късмет? — усмивката му беше подкупваща и преднамерено безгрижна.

— Страшен късмет! Необикновен! — констатира в отговор Кетрин с премерено бляскава, многозначителна усмивка. Надяваше се да го предизвика. Но той само се разсмя. Беше най-самоувереният мъж на света!

Следващите няколко дни протекоха по същия начин. Той беше навсякъде. Всеки път, накъдето и да се обърнеш, Кетрин го виждаше. Помагаше на Хепи за най-различни неща — закара колата ѝ на сервиз, седя с Алисън един цял следобед, за да може Хепи да отиде на събиране на жените в църквата. Предложи да помогне на Кетрин да дооправи апартамента, но тя отказваше и най-малкия му жест на внимание. Нямахше да допусне да я заблуди.

До петък нервите ѝ се опънаха като струни. Наближаваше началото на есенния семестър и в нейния офис се установи необичайно напрежение. Тя не успяваше да напише всички необходими документи и материалите за новата учебна година, които ѝ бяха възложени. Джейс и неговите посещения затормозваха съзнанието ѝ през цялата седмица, усещаше колко ѝ е трудно да се съсредоточи, когато сядаше на машината.

— Кетрин! — тя подскочи, като чу гласа на Роналд Уелш над рамото си. Той имаше отвратителния навик да се промъква близо до нея и да я стряска, а после старателно да се извинява. Успокоителните му потупвания по рамото я разстройваха.

Беше се наложило да продължи да лъже, че е вдовица, когато кандидатстваше за работата. Той се трогна от трагичната история и Кетрин още тогава си помисли, че загрижеността му е прекалена и подозрително прочувствена.

— Стреснах ли те? О, съжалявам — той заобиколи, и след като тя затвори машината си, застана срещу нея. — Бързаш ли за вкъщи тази вечер? Мислех си, че можем да започнем уикенда с едно питие в ранния следобед.

Кетрин се сви под голямата, тежка ръка, която внезапно се озова на рамото ѝ и я закова на стола. Опита се да запази спокойствие, за да

не вземе погрешно решение, но неочаквано се почувства зле.

— О, благодаря ви, господин Уелш...

— Роналд!

— Р-роналд, но наистина трябва да си тръгвам. О, боже, колко късно е станало! — извика тя, като преднамерено погледна към часовника си — дори не го видя, пък и не я интересуваше колко е часът. Искаше само да се измъкне от стените на този тесен офис.

Успя да се изплъзне от стола, но когато се запъти към вратата, той я хвана отново.

— Всички си тръгнаха, Кетрин. Нямаха търпение бързо-бързо да се изнесат и да започнат приготовленията си за Деня на труда. Цялата сграда е на наше разположение, така че ще се позабавляваме добре на нашето празненство — за неин най-голям ужас, той заключи вратата. — Зная, че няма да ме разочароваш. Харесваш работата си, нали? Надявам се да е така. Толкова е важно за теб да запазиш стабилна работа като тази. Искам да кажа, вдовица с малко дете, нали разбираш... — мазно гукаше той.

Гърлото ѝ се сви от страх, докато гледаше святкащите му, лъскави очички. Преглътна конвулсивно и реши, че най-добрата ѝ защита е да блъфира и да го накара да си мисли, че е съгласна с предложението му.

— Е, като си помисля, Роналд, едно питие няма да е толкова зле — каза тя, колкото можеше по-ведро през застиналите си устни. Цялото ѝ лице се вкамени. Непременно трябваше да се добере до вратата.

— Знаех, че ще се съ согласиш, Кетрин — късото му, дебело тяло се приближи към нея. Протегна се и погали бузата ѝ с пръстите си като кебапчета.

Кетрин почти се задуши от отвращението, бликнало в гърлото ѝ, но успя да изобрази нещо като усмивка. Устата ѝ беше толкова суха, че устните ѝ лепнеха по зъбите.

— Какво ти се пие, скъпа? Знаеш ли, че тук има едно скрито барче за случаи като този?

Той ѝ намигна, преди да се обърне и да се надвеси над едно чекмедже. Кетрин направи бързо една крачка към вратата. За да прикрие движението си, му каза:

— О, не се безпокой за мен. Каквото ти пиеш, това ще пия и аз.

— Обичам непретенциозните жени — изправи се той с бутилка евтино уиски в едната ръка и две прашни чаши в другата. Кетрин позна, че са от кафенето в студентския град и ѝ се прииска да се изсмее истерично. Господин Роналд Уелш не се охарчваше кой знае колко за своите похождения.

— Ела, седни до мен, Кетрин. Искam да се отпуснеш, чувствай се спокойно — той намести тантурестото си тяло на малкото канапе и потупа възглавницата до себе си.

Кетрин нямаше друг избор, освен отчаяно да се стрелне през стаята към вратата, но трябваше да изчака удобен момент, за да направи опит да избяга. Но дали този момент ще дойде, когато стане вече твърде късно? С разтреперани крака тя отиде до дивана и седна до Роналд Уелш.

Сладникавата миризма на гъстото му масло за коса, потта му и вонята на евтиното уиски, което той протягаше към нея, едва не я накараха да повърне. Но тя се усмихна и вдигна чашата към устните си. Беше свикнала да пие вино или леки коктейли, в които миризмата на уискито едва се долавяше. С мъка успя да преглътне една глътка от острата, изгаряща ръжена напитка.

— Харесвам момичета, които носят рокли. Никога не си идвала на работа с нещо друго, освен с пола или рокля — той лепна потната си длан върху коляното ѝ и започна да повдига роклята ѝ нагоре. — Много мъже не обичат чорапогащите, но аз ги харесвам. Смятам, че са невероятно възбуждащи, Кетрин — ръката му сега беше под полата ѝ, плъзгаше се нагоре и започваше да я натиска по-силно. Капчици пот блестяха върху горната му устна.

Не, не беше възможно това наистина да се случва с нея!

— Моля ви, господин... Роналд — гласът ѝ излезе висок и писклив. Следващото му движение я завари съвсем неподготвена.

Той се хвърли върху нея, като я натискаше назад към дивана. Отпусна се тежко, като я затисна и я задуши с тежкия си дъх. Грубата му ръка се протегна към копчетата на копринената ѝ блуза, а сутиенът ѝ се озова в юмрука му, когато тя се опита да избяга от хватката му.

— Не ме прави на глупак, Кетрин. Ти го искаш точно толкова, колкото и аз — изсумтя пресипнало той. — Добре, викай, колкото си искаш. И без това няма кой да те чуе.

Той дишаше запъхтяно, или може би в главата ѝ отекуваше нейният дъх, учестен от борбата и тежестта на тялото му.

— Не... О, Боже!... Вие сте луд... Моля ви, не...

Той сграбчи блузата ѝ отпред и я разкъса, а копчетата се разхвърчаха. Направи неуспешен опит да откопчае сутиена ѝ, но след като обезумелите му пръсти не се справиха, той нетърпеливо счупи пластмасовата предна закопчалка.

Устата му легна върху нейната. Месестите му устни дърпаха нейните и когато тя го ухапа, той вдигна ръка и ѝ нанесе парещ удар по бузата. Нежните ѝ гърди бяха открити пред грубите му ръце. Кетрин изкрещя от болка, когато той я одраска и започна да ги мачка с натъртващи прищипвания.

Когато устните му най-после оставиха нейните, за да се залепят за врата ѝ, тя извика с последни сили. Пронизителният звук беше съпроводен от звън на счупена чаша и глух удар.

През масивното рамо на Уелш, тя видя как обутият в груба обувка крак на Джейс нанася последен ритник и вратата се огъва под удара му и се отваря — той влетя в стаята. На три скока се озова до Роналд.

Хвана го за яката на сакото, отдръпна го от Кетрин и го запрати към отсрещната стена.

— Мръсник! — изръмжа Джейс, като нанасяше юмрук в лицето на Роналд. Кетрин чу болезнено хрущене и след миг капки кръв се размазваха по лицето му на неуспелия любовник.

Тя хлипаше истерично, докато Джейс продължаваше да бъхти отпуснатото тяло на Роланд. Уелш вече не усещаше какво става. Бавно се свлече по стената, подкрепян само от силната ръка на Джейс, който го държеше отпред за окървавената риза. Изпрати един последен юмрук в корема на Роналд и го пусна. С дълбоко, животинско ръмжене, Роналд рухна на пода.

Джейс застана над неподвижната купчина, а гърдите и раменете му все още се тресяха от напрежение. Прокара ръкав по челото си и едва тогава бавно се извърна към Кетрин. Тя успя да се изправи от дивана и да седне, но усещаше, че всеки момент ще се разплаче отново.

Джейс застана на колене пред нея и приглади назад разпиляната ѝ коса.

— Кетрин? — меко я повика. — Кетрин, добре ли си? — лицето му излъчваше такава искрена загриженост, че когато я усети, тя не можа повече да сдържи сълзите, които напиреха в очите ѝ.

— Да — кимна тя. Той изтри сълзите ѝ с пръсти и спря върху червения белег на лицето ѝ. Устните му се стегнаха в строга, тънка черта.

— Ей сега ще се върна. Искам да взема... — той се надигна да стане, но тя отчаяно сграбчи раменете му с ръце.

— Не! Моля те, Джейс, не ме оставяй сама тук с него. Не мога да издържам. Моля те — започваше да я обхваща истерия и почти не се чуваше какво говори.

Джейс я привлече към себе си и приюти главата ѝ на рамото си. Окуражително я погали по гърба, докато я поклащаше леко:

— Ш-т, успокой се. Всичко е наред. Няма да те оставя, Кетрин. Обещавам. Сега се успокой. Само исках да донеса нещо за писане. Президентът на тази височайша институция ще научи за случилото се още тази вечер. Но мисля, че още по-добре ще е да му се обадя по телефона.

Джейс продължаваше да я държи до себе си, докато се изправиха. Подкрепяше треперещото ѝ тяло, докато вземаше чантичката ѝ от бюрото. Навън вече се бе стъмнило и студентският град пустееше.

След като я настани в джипа, той започна да рови сред купчината в задната част, докато накрая намери това, което търсеше.

— Ето, Кетрин, облечи това — тя стреснато се отдръпна от ръцете, протягащи се към раздърпаната ѝ блуза, която тя придържаше прихлупена, в безуспешен опит да прикрие голотата си. Той продължи търпеливо да я убеждава: — Кетрин, ако Хепи те види в този вид, ще трябва да даваш сума обяснения. Нахлузи тази тениска, а аз ще се опитам да те заведа в апартамента, без тя да те види. Дано не привлечем вниманието ѝ. Ако попита за блузата, ще ѝ кажа, че си се изцапала с мастило, или нещо такова. Става, нали? Хайде!

Тя престана да се съпротивлява, докато той сваляше от нея разкъсаната блуза. Хвърли я на пода на джипа. Макар и свита като пашкул в своята апатия, Кетрин се изчерви, докато той сваляше разкъсания ѝ сутиен.

— Дяволите да го вземат този... — изръмжа той при вида на белезите и червените ивици по гладките ѝ гърди. С безмерна нежност докосна една от по-дълбоките драскотини с върха на пръста си.

Кетрин наблюдаваше лицето му, удивена, че по него може да бъде изписано толкова чувство. Топлината на ръката му се предаде и на нея и докосването му като че ли я лекуваше от физическата болка, от обидата, от целия ужас.

Джейс стисна зъби и изхриптя:

— Трябва да се върна и да го убия този кучи син!

Като правеше всичко възможно да не ѝ причинява повече болка, той нахлузи през главата ѝ тениската. Беше ѝ доста голяма, но усещането на мекия плат беше приятно.

След като се увери, че тя вече се чувства по-спокойна, Джейс се метна в джипа и потегли. Караше с разумна скорост и когато приближиха дома на Кетрин, изгаси двигателя и излезе, без да говори. Тя забеляза облекчението му, когато видя, че колата на Хепи е паркирана на обичайното си място.

Не ѝ даде възможност да възразява, а я качи на ръце по стълбите. Погледна я въпросително и тя посочи към стаята на Алисън.

Остави я на двойното легло, на което тя спеше близо до бебешкото креватче.

— Сега какво да направя, за да ти помогна? — попита той. — И не ми излизай с номера, че нямаш нужда от нищо.

Тя го погледна и устните ѝ затрепериха, когато прошепна:

— Благодаря ти, Джейс. Той щеше да... Не зная дали щях да имам сили още да се боря с него — тя се сви трепереща, кръстоса ръце на гърдите си здраво и започна да се полюлява напред-назад.

— Господи, Кетрин! Мога да си представя колко ужасно е било за теб! Когато влязох през вратата и видях...

— А ти какво правеше там? — изведнъж се сети да попита тя.

Той избягна очите ѝ, докато отговаряше:

— Аз... а-а... откакто видях на танците този негодник, усетих, че нещо не е в ред. Интуиция... Начинът, по който те гледаше тогава, ме разтревожи. Като видях, че сградата е тъмна и всички други са си отишли, с изключение на вас двамата, го заподозрях. Опитах се да отворя вратата, но тя беше заключена. После ти извика.

— Благодаря ти! — прошепна тя и срамежливо посегна към ръката му. Той хвана нейната малка длан в своята и се загледа дълбоко в очите ѝ, а палецът му чертаеше необясними движения по бледата кожа. Съчетанието на ласката и неговият дълбок проникновен поглед предизвикаха у Кетрин неловка топлина и тя се насили да изтегли ръката си. Той я пусна веднага.

— Трябва да се изкъпя — усмихна се извинително Кетрин.

— Добре. Аз през това време ще проведа няколко телефонни разговора — и той излезе, като затвори вратата след себе си.

Топлата вода щипеше пресните одрасквания, но когато излезе от банята, Кетрин се почувства освободена от дъха на Роналд и спомена за неприятния допир до него. Облече памучна нощница и се отпусна в леглото.

— Идвам! — обади се Джейс, като буташе с лакът вратата. Ръцете му бяха заети от поднос. — Обслужване по стаите, моля! — извика весело. Кетрин се разсмя, като видя една бяла кърпа, затъкната в колана на дънките му. Той внимателно постави подноса в скута ѝ и загледа гордо резултата от положеното старание. — Реших, че може би ще ти хареса чай с препечен хляб. Ако искаш омлет или нещо друго, ще ти приготвя.

— Това е напълно достатъчно, чудесно е — каза тя, като отпиваше от димящия чай.

Непринудено и без колебание той седна в края на леглото и се облегна назад към краката ѝ, като се подпираше на лакти.

— За твоя информация, господин Роналд Уелш вече не работи в колежа Ван Бюрен. Обадих се на президента — прекъснах вечерното му барбекю с гостите у тях и му разказах цялата история. Заплаших, че ще изпратя до вестниците информацията и ще предявя претенции за сексуално насилие на работното място, ако той не направи нещо по въпроса. Лесно го убедих.

Усмихна се на Кетрин, но този път в сините му очи липсваха веселите шеговити пламъчета.

— Господин Уелш? — попита тя боязливо, като си спомни свитото му на топка тяло върху пода в офиса.

— Повиках линейка за него — неохотно я уведоми Джейс.

Кетрин кимна отнесено.

— Той има жена и деца. Чудя се как ще се оправя, като няма работа — замислено проточи Кетрин.

— Има кой да се погрижи за тях, както и за сметката в болницата.

Кетрин го погледна изненадана.

— Какво искаш да кажеш?

Той взе едно зайче от плюшените играчки на Алисън и заразглежда ушите му. После отговори вяло:

— Няма значение — и добави бързо: — Някой от колежа ще докара колата ти.

Преди Кетрин да успее да попита нещо повече, чуха веселото подвикване на Хепи от вратата на долния етаж.

— Кетрин, Джейс, тук ли сте? Алисън и аз имахме да изпълним една поръчка и аз... — гласът ѝ замря, когато цялата ѝ маса изпълни вратата на стаята.

Джейс не се и опита да става от леглото, а очите на Хепи се разшириха от изненада, когато ги видя двамата на малкото легло.

— Какво...

Джейс не я остави да довърши, а стана и пое Алисън от ръцете ѝ.

— Кетрин получила болки в стомаха, докато била на работа. Обади се и ме повика да я докарам вкъщи. Настоях веднага да си легне и да се наспи добре.

„Лъже толкова гладко“, помисли си Кетрин.

— О, милата, добре ли си вече? Дали да повикам лекар? — предложи Хепи, но Кетрин бързо я спря.

— О, не, не, добре съм. Сигурно е нещо от обяда, още тогава усетих, че не ми понася особено.

— Джейс е прав. Няма да мърдаш от леглото и не се тревожи за нищо. Ще взема Алисън при мен за през нощта.

— Не, Хепи. По-добре е да остане при мен — възпротиви се Кетрин. По необясним начин бебешкото телце на Алисън даваше чувство за сигурност и стабилност на опънатите ѝ нерви.

— Ами ако е някакъв вирус? Бебето...

— Не, сигурен съм, че няма такова нещо — Джейс прекъсна възраженията на Хепи. — Аз обаче реших да остана тук тази нощ. Ако Кетрин има нужда от някаква помощ или ѝ стане по-зле, ще съм наблизо и ще те повикам.

Кетрин и Хепи го погледнаха удивени. Хепи отрезвя първа:

— Но, Джейс, сигурен ли си, че е уместно? Искам да кажа...

— Разбира се. Ще бъда в дневната. И без това цяла нощ щях да чертая графики и да изготвям карти на обекта, така че даже е по-добре, че няма да се прибера.

Хепи не беше много склонна да се съгласи, но маниерът на Джейс беше толкова обезоръжаващ, че тя потисна всякакви по-нататъшни протести.

— Мисля, че е по-добре да оставим Кетрин да поспи — намекна той и Хепи се отзова веднага. Тя пожела едно забързано „Лека нощ“, потупа Алисън по гръбчето и си тръгна.

Джейс постави бебето в креватчето и нежно заговори:

— Не си отивай, принцесо, чакай ме тук. Ще се върна бързо — после се обърна към Кетрин: — Привърши ли с чая?

Тя кимна.

— Искаш ли да ти донеса още нещо?

Кетрин поклати отрицателно глава. Джейс взе подноса и излезе от стаята. Когато се върна, потърка бодро ръце и се наведе над леглото:

— Никога не съм правил такова нещо, Алисън, но ти можеш да ми кажеш как става, нали?

Кетрин се засмя, когато едрите му ръце започнаха да се борят с малките копченца по дрешките за игра на Алисън. Най-после той успя да я измъкне и да смени памперса с един по-добре попиващ за през нощта.

След като Алисън беше както трябва намазана с крем, напудрена, закопчана и поставена в нощната торба, той я вдигна от леглото и я занесе в кухнята, за да вземат шишето ѝ с мляко. Кетрин чуваше как той говори на бебето през цялото време.

Върнаха се с бутилката мляко и Джейс се отпусна на люлеещия се стол. Столът изскърца под тежестта му и той с престошена усмивка попита:

— Това ужасно нещо ще ме издържи ли?

Кетрин се разсмя.

— Надявам се — отвърна тя с глас, приглушен от завивките.

— Е, знаеш ли, вината е изцяло на Алисън. Ако не беше толкова шишкавка, нямаше да сме толкова тежки. Чуваш ли, принцесо? Ще

трябва да те подържим на диета — той пъкна биберона на шишето в устата ѝ и гладната ѝ устица нетърпеливо засмука.

Кетрин гледаше от леглото как Джейс храни бебето. Говореше меко, а тя го гледаше в застинало възхищение. Малките ѝ юмручета посегнаха към лицето му, когато той се наведе над нея.

От изпития топъл чай и успокоителния звук от гласа на Джейс Кетрин се отпусна и усети сънливост. Свря се по-надолу под леките завивки, като въздъхна доволно.

Алисън се справи с млякото в бутилката и Джейс я остави в креватчето ѝ по корем. После изгаси лампата на масата. Само светлината от дневната се процеждаше през вратата в полумрака на стаята.

Джейс седна на ръба на двойното легло и подпря ръцете си от двете страни на Кетрин.

— Как си? — прошепна той.

Тя се чувстваше под закрила, сгряваше я мисълта, че някой се грижи за нея. Стори ѝ се, че е съвсем млада, и точно толкова безпомощна и зависима, колкото и Алисън.

— Добре съм — прошепна в отговор.

Дъхът му облъхна косата ѝ, когато се наведе над нея и допря влажни устни на челото ѝ. После устните му изминаха пътя до ухото ѝ и тя се намести по-удобно за него, като обърна глава на възглавницата и го остави спокойно да се приближи до нея.

— Зная, че сега не си в романтично настроение след случката тази вечер, но толкова много искам да те целуна! — той издишваше думите в ухото ѝ, докато влажният връх на езика му го галеше.

С лека въздишка на удоволствие тя обърна лице към него, потърси устните му в тъмнината, намери ги и разтопи своите в неговите. Беше чудесно да усетиш вкуса на другия.

— Кетрин, не мога да продължа повече — дрезгаво изговори той в бузата ѝ.

— Не можеш? — попита тя разочаровано.

— Не — отговори той с трепетен, несигурен глас.

Тя с нежелание разтвори ръцете си и ги свали от врата му, а той понечи да стане.

— Джейс!

Той седна обратно до нея и отговори дрезгаво:

— Да?

Тя свенливо прокара ръка по ризата му и я мушна в отвореното деколте. Пръстите ѝ пропълзяха по твърдите косъмчета и погалиха топлите мускули.

— Още веднъж ти благодаря за всичко, което направи.

Той издаде проглушен стон и отново се надвеси над нея. Този път устните му намериха нейните с неудържима страст. Ръката му се плъзна под завивките и се спря на талията ѝ. През тънката нощница тя усещаше всяко негово движение. Ръката му я погали леко и тръгна към корема ѝ. После се разтвори, стана плоска и покри целия ѝ корем.

Проряза я приток на удоволствие, примесен със страх, когато дланта му легна върху триъгълника между бедрата ѝ. Секундите течаха с ритъма на сърцето ѝ, което заби учестено. Той не правеше никакви движения, само продължаваше пламенната целувка. После бавно, почти неусетно, ръката му започна да се движи в малки концентрични кръгове. Пръстите му я галеха все по-надолу и по-дълбоко, докато...

— Джейс! — това беше вик на тревога и той веднага дръпна ръката си. Взе лицето ѝ в дланите си.

— Няма да те безпокоя тази вечер. Обещах си да не го правя. И никога няма да ти сторя нещо лошо. Никога няма да те нараня — той я целуна нежно със затворени устни и напусна стаята, като затвори вратата след себе си.

ПЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Кетрин наметна една домашна роба и преоблече мрънкащата, гладна Алисън, преди да отиде в другата стая.

Завари Джейс пред кухненската мивка. Той си тананикаше, докато изцеждаше портокаловия сок в изстисквачката. Из стаята се носеше аромат на току-що сварено кафе.

— Добро утро, дами! — каза той, като ги погледна през рамо.

— Добро утро. Успя ли да спиш? — Кетрин забеляза няколко карти и диаграми, разгънати на пода в дневната.

— Няколко мига с отворени очи, като заек — той изми ръцете си, избърса се и се обърна с лице към нея. Изостави шеговития тон и попита загрижено: — А ти как се чувстваш?

Тя му се усмихна и отговори уверено:

— О, добре съм, Джейс. Сега, на дневна светлина, всичко изглежда само като лош сън.

— Чудесно. Радвам се — потупа я по бузата и добави: — Ти нахрани принцесата, а аз ще приготвя за нас яйца.

— Дадено — съгласи се Кетрин. Точно в този миг телефонът иззвъня и тя отиде да се обади.

— Ало?

Подаде слушалката на Джейс с озадачен израз на лицето. Откъде някой би могъл да знае, че той е тук?

— От провинцията и лично за теб — каза тя. Той избягна да срещне погледа ѝ, докато поемаше слушалката. Заговори отчетливо и бързо.

— Джейс Манинг на телефона. Да, Марк. О, по дяволите! Е, мислех си, че те може да... Не знам. Всичко готово ли е? Как се казва, повтори?... Добре, в колко часа? Не, но ще го намеря. Дявол да го вземе, бях забравил за празника. Не... Не. Предполагах, че може да опитат с този номер. Аз ще... Да... да. Ако има нещо друго, обади се да ми кажеш. И ти също. Когато всичко мине, ще ти се обадя. Можеш

да им кажеш. Ще бъде голяма новина. Много ти благодаря, Марк. Дочуване.

Той остави слушалката и продължи да я гледа втренчено, преди да се обърне и да срещне големите, зелени, питащи очи на Кетрин.

— Колко време ти е нужно да се приготвиш за път до Далас?

— Далас ли? — учуди се тя. — Защо трябва да отивам в Далас?

— За сватба. Днес се женим.

— Ти да не си си изгубил ума? — гласът ѝ изневери, докато изричаше въпроса и гледаше невярващо Джейс.

Той срещна смаяния ѝ поглед с широко отворени очи.

— Може би — каза невесело — но нямаме голяма възможност за избор при ситуацията, в която се намираме.

— Нямаме възможност? За какво говориш?

Алисън плачеше все по-раздразнено. Кетрин я премести в другата си ръка и несъзнателно я заподхвърля нагоре-надолу. Цялото ѝ внимание беше насочено към мъжа, който точно за една седмица пое контрол над живота ѝ.

— Кетрин! — спокойният му, уравновесен глас звучеше вбесяващо. — По-добре да вземеш шишето и да храниш Алисън, докато говорим.

Кетрин се обърна и взе шишето, което той предвидливо бе извадил от хладилника. Тя се отпусна на една от кухненските табуретки до масата и облегна Алисън върху гърдите си. Искаше за момента да задоволи желанието на изнервеното бебе, а зърнената каша и плодовия сок щеше да ѝ даде по-късно.

С най-голямото самообладание, на което беше способна, тя попита:

— Добре, а кой се обади сега на моя телефон? Искам да разбера какво имаше предвид, когато изрече, че ти и аз се женим. Знай, че няма ни най-малък шанс това да стане, просто ми е интересно да знам как стигна до тази идиотска идея — докато говореше, тя усещаше, че за ситуацията гласът ѝ звучи уверено, с нужното самообладание.

Джейс ѝ отправи широка усмивка, докато наливаше кафе в една чаша, и каза:

— Моля те да внимаваш какъв език използваш пред бебето, Кетрин. Как искаш кафето? — това му се стори особено забавно и той се засмя високо, с което стресна Алисън. Тя учудена го погледна над

шишето, което успешно пресушаваше. — Ето на, предлагам на една жена да се ожения за нея, а дори не знам как обича да пие кафето си, или изобщо дали пие кафе — веждите му се повдигнаха въпросително.

— Съвсем малко мляко, моля — изстреля Кетрин. Кога смяташе най-после да стигне до същината на въпроса.

Джейс приготви кафето и го постави на масата пред нея. После напълни и своята чаша, придърпа един стол и сложи ръце на облегалката му.

— Кетрин, родителите ми ще предявят иск срещу теб, че си отвлякла тяхната внучка. Вероятно ще те арестуват, ако те открият.

Той млъкна за няколко минути, за да може тя да асимилира думите му. Лицето на Кетрин загуби цвят. Алисън проплака, когато ръцете на леля ѝ за миг я стиснаха по-силно. Кетрин поклати глава, сякаш съмнявайки се в истинността на думите му.

— Не, не, не могат да направят това! Тя е поверена на мен. Сестра ми...

Той я прекъсна:

— Могат и ще го направят. Моля те, повярвай ми. Нека да започна отначало, може ли?

Тя кимна, неспособна да говори, а той ѝ разказа всичко, което знаеше за положението на нещата в Денвър.

— Един мой приятел, адвокат, следеше как вървят нещата. Когато се върнах от Африка, заварих родителите си, меко казано, разстроени от твоето поведение. Още тогава отправяха какви ли не закани. Искат Алисън.

Видя, че тя понечи да отговори, и вдигна ръка, за да я спре:

— Изслушай ме докрай, а?

Тя кимна с нежелание, и той продължи:

— Когато тръгнах за насам, говорех за отвличане, за цялата там поредица от законови процедури и всякакви подобни щуротии. Казах на Марк, мой приятел, да ми съобщи, когато научи нещо по-определено. Обаждах му се през няколко дни и му дадох твоя телефон за всеки случай, ако не може да свърже с мен в „Санглоу“ или в мотела.

— Но аз не съм я отвлякла, Джейс! — възкликна Кетрин, когато той спря за миг да си поеме дъх и да отпие глътка кафе. — Мери ми я остави, преди да умре. Имам и писмо, с което да го докажа.

— Къде е? — попита той.

Тя се поколеба, после показа бюрото в дневната.

— Третото чекмедже отляво.

Ако той се опита да унищожи този документ, тя все пак имаше оригинала в сейфа за скъпоценности в Денвър.

Той извади копието от бюрото и се върна на стола си в кухнята. Разгледа хартийката, после вдигна тъжни очи към Кетрин.

— Значи тя написа това, преди да умре?

— Да — потвърди с дрезгав глас Кетрин.

— Убедително е и има известна сила, но се съмнявам, че ще издържи пред съда, Кетрин.

— В Денвър имам оригинала — добави тя с надежда.

— И все пак това няма да помогне достатъчно — той поклати глава и въздъхна. — Има ли свидетел, когато го е писала? Никой друг не го е подписал.

Кетрин поклати глава обезсърчена и отвърна:

— Не.

— Всеки щат има свои закони за валидността на ръчно написани завещания. Можем да проверим например разпоредбите в Колорадо, но... — Той сви рамене, а гласът му заглъхна.

— Кетрин, нека да ти кажа какво съм уредил. Той стана и се приближи до мивката, с поглед, зареян през прозореца към прекрасната утрин.

— От опита, който съм натрупал с моите родители, трябва да се предположи, че те ще предприемат драстични мерки, за да получат правата над детето на Питър.

Всъщност сега за първи път името се изговаряше на глас. Спомените за Питър все още караха Кетрин да потръпва от отвращение. Дали образът на бледото, измъчено от нещастieto лице на Мери щеше някога да се изтрие от съзнанието ѝ? Джейс бързо я извади от тъгата и спомена.

— Бях решил аз да поема родителските права над Алисън. Затова дойдох да те търся — той отправи към нея кратък поглед през рамо. — Беше права да се страхуваш от мен, когато дойдох. Имах твърдото намерение дори ако трябваше да стигнем до съд, да взема Алисън. Но след това... ти... е, няма значение, видях колко си добра с нея и знаей, че едно дете има нужда от майка. Така че... — той сви рамене —

хрумна ми дали не бихме могли да обединим усилията си. Помолих Марк и той уреди всичко необходимо, за да получим брачно свидетелство от Тексас. Той има един приятел в Държавната съдебна палата в Далас. Майка ми и баща ми отправят съвсем реални заплахи, затова ми се струва, че трябва да се оженим възможно по-бързо. Още днес.

Тя не можеше да повярва, че той толкова весело и като на шега поема отговорността за нейния живот, без изобщо дори да му мине през ум, че тя би могла да не се съгласи.

— Е, добре, господин Манинг — каза тя. — Не съм готова да се омъжа нито за теб, нито за някой друг. А ако мислиш, че някога бих се свързала с един Манинг, трябва да си луд. Не съм забравила жестокостта на Питър към Мери. И изобщо не може и дума да става за прошка.

Той се завъртя на пети и застана с лице към нея.

— Слушай, разбирам отношението ти към моето семейство и причините за него. Не мога да кажа, че те виня...

— Благодаря ти — саркастично отвърна тя. — А откъде да знам, дали всичко това не е нагласено? Така ще можеш да вземеш Алисън от мен и да я дадеш на родителите си. Трудно ми е да повярвам, че един работник от петролен обект, без значение колко почтено и благородно пледира за своята кауза, умира от нетърпение да поеме родителските права над едно четиримесечно бебе.

Думите ѝ звучаха грубо и грозно, но такива бяха и обстоятелствата. Тя дишаше трудно от напрежението. Ако не беше Алисън, никога не би се изправила срещу него, никога не би произнесла такива груби думи.

— Досещаш ли се каква ще стане Алисън, ако израсне под влиянието на майка ти? Тя...

— Да — прекъсна я той спокойно наред нейната тирада. — Зная.

Тя спря на мига.

— Да?

— Ще бъде глупава и няма да я е грижа за никого и за нищо, освен за самата себе си. Точно както баща ѝ.

Кетрин отвори уста, сякаш не ѝ достигаше въздух. Най-последно:

— Съжалявам. Не исках...

— Моля те, не се извинявай. За мен нещата са кристално ясни. Ти очевидно имаш твърде лошо мнение за мен. Смяташ, че по нищо не се отличавам от тях. Не се учудвам, че смяташ женитбата ни за невъзможна, или поне, че има хиляди пречки за нея.

— Няма да се омъжа за теб, Джейс! — извика тя. После понижи глас и каза:

— Възпитавана съм да смятам женитбата за нещо сериозно, нещо за цял живот и изобщо няма...

— Да бъдеш обвинена в отвличане на дете също е сериозно нещо, Кетрин. Чакай малко — прекъсна я той, когато тя започна да му възразява. — Не мисля, че едно такова дело би издържало в съда, но все пак петното ще остане върху теб за цял живот. Смъртта на Питър и Мери, да не говорим за онова момиче с него, а и всичко друго, отново ще се появят с дебели букви на първите страници в пресата. Нима искаш отново да изживееш всичко това? Веднъж вече си успяла да го превъзмогнеш и да останеш настрана. Но сега може да се окажеш центъра! — той прекоси стаята и се опря на масата, като се наведе над нея. — Готова ли си да преминеш през съдебен процес? Можеш ли да си го позволиш финансово? Аз проверих. С всички неясноти по случая, никой адвокат няма да си мръдне пръста за по-малко от пет хиляди долара. А дори и повече. И се кълна, че родителите ми ще играят, за да спечелят. До пълна победа, гарантирам това! Никакви разходи или мръсни трикове няма да бъдат спестени. Ще махнат на всякакви задръжки. А какво ще стане с Алисън през това време? Вероятно ще бъде под попечителството на държавата и ще я затворят в дома за сираци, докато се стигне до някакво решение — а това може да се проточи с месеци. Това ли искаш да ѝ се случи точно сега?

Кетрин притисна бебето до себе си и отвърна поглед от Джейс. Той беше прав! Как би могла тя да се бори срещу всичките им силни козове при такива неравни условия? Дори и след много усилия в крайна сметка да победи, цената на победата ще бъде прекалено висока. Тогава ѝ хрумна друга мисъл.

— А какво ще стане, ако... просто ако... все пак се оженим, твоите родители не биха се борили срещу нас двамата?

— Щяха да се борят срещу мен, ако аз се опитах сам да получа родителските права. Ще използват срещу мен довода за самотен

родител. Но няма да се борят срещу нас двамата, когато сме заедно — ние ще представляваме семейство. Можем веднага да подадем заявление за осиновяване. Тя ще стане наше дете, а ние — нейни родители, а не само настойници. Всеки съд би уважил това. А сме и доста по-млади от моите родители — това също е голям плюс. Освен това — той се усмихна саркастично — не мисля, че те, особено майка ми, ще желаят чак толкова разгласяване пред обществеността. Веднага щом разберат, че сме се оженили — той отново се изсмя — вероятно ще дадат пресконференция и ще обявят колко са трогнати и развълнувани, че проблемът се е разрешил по такъв прекрасен начин. Ще го направят да прозвучи така, като че ли всичко е било по тяхна идея и че те са благодарни, задето ние двамата сме се намерили един друг.

До този момент Кетрин най-после приключи с храненето на Алисън и бебето, чийто невинен живот се превърна в източник на толкова много конфликти, кротко се унесе в сън. Кетрин я занесе в спалнята и я сложи в креватчето ѝ. Днес щяха да поотложат къпането.

Когато се върна в кухнята, Джейс разтребваше чиниите от масата.

— По-добре побързай да се облечеш. Трябва да се срещнем със съдията и приятеля на Марк в два часа.

— Джейс, не мога да се омъжа за теб — каза тя, като се вслушваше в разума си. Може би нещата не бяха чак толкова лоши, колкото той ги описваше. От гняв в този момент нямаше никаква полза, но тя просто ненавиждаше начина, по който той упражняваше насилие над нея. — Мога да се грижа за Алисън и за самата себе си.

В сините очи на Джейс бляскаха гневни искри, когато се обърна към нея. Беше забил пръсти в колана на дънките и цялата му стойка излъчваше войнственост.

— Добре, моля да ме извиниш, че ти напомням за някои дяволски черни, неприятни неща. Да се грижиш за себе, а? Ха-ха! Та снощи едва не те изнасили някакъв груб стар мръсник!

— Но това не е честно! Говориш несправедливо в момента — извика тя. — Аз бях жертва. А сега ти си този, който ме превръща в жертва, като ме караш насила да встъпя в един брак, без да имам никакво желание за това.

Сега вече той се разяри, направи няколко малки, но заплашителни крачки и застана точно срещу нея. Гласът му, привидно спокоен, криеше гняв.

— Дали си се сещала, госпожице Адамс, да поразмислиш, че аз също може би не особено силно желая да жертвам свободата си? Не съм прекосил половината свят и половината страна, за да дойда да се оженя. Повярвай ми, точно това пък е стояло на най-заден план в мислите ми.

— Тогава защо...

— Защото се чувствам отговорен да създам на това бебе нормален, приличен дом. Тя е истинската жертва, Кетрин, не ти, нито пък аз. Искам да се оженя за теб като компенсация за това, което Питър е причинил на Мери. А в същото време ти ще продължиш да изпълняваш обещанието, което си дала на сестра си — той отстъпи малко назад и попита: — Е, сега готова ли си да дойдеш с мен в Далас?

Тя покри лицето си с ръце. Толкова ѝ беше трудно да мисли. Не беше в състояние да оформи нито една разумна мисъл, когато той бе толкова близо. Усещаше излъчващата се от неговото тяло гневна топлина. Той дишаше тежко, на пресекулки. Нямаше време да анализира сега всички негови и свои емоции. Трябваше да вземе решение незабавно!

Но как успяваше той да се владее и да запазва ясна мисълта си? Дали винаги бе безупречно логичен, както сега? И имаше ли тя изобщо някакъв избор? Никакъв. Той го знаеше. Тя също.

— Добре, Джейс — това беше единственият ангажимент, който пое. Но бе достатъчен.

В себе си тя мълчаливо му благодари, че не показва победата си. Попита я сдържано:

— Искаш ли да останем в Далас или ще се върнем още днес?

Да останат? С него? В някоя хотелска стая?

— Не, може би ще е по-добре да се приберем...

— А искаш ли да оставиш Алисън при Хепи?

— Не. Ако нямаш нищо против, ще я взема. Не искам никой да научи за всичко това, докато не приключи. Хепи ще иска да...

— Разбирам — прекъсна я той. — Значи ще се видим след един час.

Пътуването до Далас се оказа дълго и изнурително. Джейс се беше върнал да ги вземе точно след един час и Кетрин едва успя да се приготви. Облече мека жълта рокля от лен и морскосиньо сако върху нея. Съчетанието беше прекалено ярко и далеч от традиционното булчинско облекло, но все пак, и сватбата не беше традиционна.

Кетрин вече беше свикнала с това, че Джейс изглеждаше чудесно, в каквито и дрехи да се облече. Днес костюмът му, състоящ се от тъмносиньо сако, канелен панталон, светлобежова риза и вратовръзка от мек вълнен плат в индийски десен, би накарал всеки от манекените на тримесечното списание „Джентълмен“ да му завижда. Той се движеше в официалните си дрехи със същата лекота и грация, с която и в дънки.

От Ван Бюрен им бяха нужни само два часа да стигнат до Далас по магистралата между щатовете, но тези часове им се сториха безкрайни. И двамата мълчаха. Бяха напрегнати и всеки оставаше съсредоточен в собствените си мисли, така че се криеха зад мълчанието или разменяха откъслечни думи.

Когато навлязоха в предградията, Джейс спря в един сервиз да попита за пътя до съдебната палата в града.

Любопитството гризеше Кетрин и тя едва дочака той да се върне, за да попита:

— Как успя да получиш удостоверение за брак?

— Нали ти казах, приятелят на Марк ще ни го даде, като се срещнем сега. От нас се иска само да го подпишем. И да напишеш бащиното си име. Аз не можах да го кажа. — Той отклони очи от пътя, колкото да ѝ отпрати една бегла, но лъчезарна усмивка.

— Джун — каза тя, все още объркана в цялата тази игра. — А не се ли искат кръвни тестове и други такива неща?

— Един мой роднина е лекар в Денвър. Той ни приготви медицински свидетелства, а Марк ги изпрати тук.

Тя се ужаси.

— Но всичкото това е незаконно, нали? Нарушение е.

Той само сви рамене:

— Може би. Не знам.

Очите му имаха онзи палав блясък, който тя вече свикваше да разпознава, докато я питаше:

— Защо? Мислиш ли, че може да си болна от сифилис?

— О-о-о... — изръмжа тя през стиснати зъби.

Джейс се засмя.

— По-добре недей да се разяряваш, а си сложи една радостна маска, подходяща като за булка, защото пристигнахме.

В почивния ден не беше трудно да намерят място за паркиране, така че оставиха колата пред старата историческа сграда от червен варовик.

— Изчакай тук за момент — каза Джейс, докато се измъкваше иззад волана. Запъти се към двама мъже, които стояха на стъпалата на пустата сграда. След като размениха няколко думи, Джейс се върна.

— Всичко е уредено — каза той.

Отидоха към мъжете. Кетрин се ръкува с двамата, без да се старае да запомни имената им и избягваше да срещне изучаващите им погледи. Вероятно си мислеха, че Алисън е тяхно дете и това е позакъснялата сватба. Подписването на документа мина бързо.

Вятърът беше ураганен, понеже преминаваше между небостъргачите в центъра на Далас и се завихряше. Кетрин се бореше да задържи полата си да не се вдига и в същото време да крепи здраво Алисън, която хленчеше. Между две реплики от обичайния тържествен ритуал, Джейс взе Алисън от смутената, объркана Кетрин и я притисна към рамото си. Тя се успокои начаса.

Най-после приключиха. Джейс целуна Кетрин небрежно по устните, когато го подканиха. Отправиха се обратно към колата. След като Кетрин и Алисън се настаниха вътре, той се върна при двамата мъже, бръкна в джобовете си и извади навити на руло банкноти. Плати на всеки, ръкува се с тях и се върна в колата.

Джейс предложи да спрат някъде и да обядват, но Кетрин не прие — жадуваше вече за спокойствието на дома си.

— Искаш ли да отидем в „Найман-Маркус“ и да купим сватбен подарък? — попита Джейс, докато умело прокарваше колата по лабиринта на централните улици.

За миг тя се изкуши, тъй като никога не беше влизала в този известен магазин. Но бебето показа неодобрението си към идеята, като започна да хленчи. Кетрин с нежелание отклони предложението на Джейс.

Както обикновено, той усети чувствата, които се бореха в нея и отгатна разочарованието ѝ.

— Ще се върнем скоро и ще отидем двамата сами. Обещавам.

Пътуването обратно към Ван Бюрен премина мъчително. Двата бяха развълнувани, объркани от мислите си един за друг и за новото положение, в което вече се намираха. Дали Алисън усети напрежението между тях или се беше уморила от необичайния ден и искаше да бъде в позната обстановка, но се разрева силно и не спря по целия обратен път.

Джейс проклинаше малката кола и заяви, че първото нещо, което ще направи в понеделник, е да купи една по-поносима.

— Най-голямата кола, която успея да намеря!

— Моля те, внимавай с какъв тон говориш пред бебето — каза Кетрин с мек, сладък глас.

Той ядосано извърна глава към нея, но удари челото си в сенника. Отново прокле колата.

Докато стигнат апартамента, се почувстваха съвсем изтощени, прегрели, гладни и уморени. Кетрин даваше на Алисън вечерята ѝ, а тя плюеше навсякъде около себе си пюрето от моркови и спанак. Това направи задължително второто ѝ къпане за деня. Кетрин с доста голямо облекчение я сложи за нощен сън в креватчето.

Беше изтощена и реши да си вземе душ. Джейс ѝ помогна да занесе Алисън горе и веднага тръгна към мотела.

— Трябва да си събера нещата и да платя сметката. Живях там почти две седмици. Съжалявам, че нямам дом, който да ти предложи — усмихна се той. — Имаш ли нещо против да поживея известно време в твоя апартамент?

— О, разбира се, че нямам нищо против — отвърна тя. До този момент тя не бе имала възможност да мисли как ще живее след сватбената церемония. Сега я връхлетя яснотата колко нови неща влече след себе си този брак. Трябваше да започне да живее с Джейс. И какво още? Този въпрос започна мъчително да я преследва.

С треперещи крака излезе от банята и на пръсти изтича до гардероба си. Надяна една тениска с надпис „Университетът на Колорадо“ и най-старите си, най-избелели джинси. После обу някакви сандали. „Може би ако не изглеждам като булка, няма да се налага да

се държа като такава“, с надежда си помисли тя. Разреса косата си и я събра на върха на главата, като я заципа с гребени.

Джейс още не се беше върнал, когато тя се зае да приготвя вечерята. Той влезе подсвирквайки си през предния вход, точно когато тя редеше сандвичите със сирене в затопления грил.

— Имам ли време за един душ? — попита той, като подаваше глава иззад вратата.

— Да, но бързо.

— Веднага излизам. Бебето добре ли е?

— Да, сложих я да спи.

— Добре — каза той и изчезна в дъното на апартамента към банята.

„Добре“, защо беше добре, че Алисън вече си е легнала? Може би с това преставаше да бъде пречка? Ръцете ѝ трепереха, докато режеше салатата.

Тя прибави към една консерва гъбена супа малко лук, сотиран в масло и две супени лъжици шери за готвене. Джейс открито оцени старанието ѝ. След първата глътка той повдигна вежда и каза:

— Не е лошо. Ти премина вече първия си тест за младоженка.

„Първият тест? И други ли ще има?“

— Надявам се, че обичаш швейцарско сирене, запечено върху ръжен хляб?

— Обожавам го! — отговори той с намигване. Косата му още беше мокра след душа. Облеклото му се състоеше от джинси и съвсем обикновена риза. Не беше закопчал всичките ѝ копчета и Кетрин забеляза, че гъстите плътно сплетени косъмчета на гърдите му са влажни и къдриви.

— Ако нямаш нищо против, ще разопаковам нещата си утре сутринта.

— О, не, ъ-ъ... разбира се, добре — заекна тя. Дали всички младоженци изпитват такива трудности, когато разговарят?

Когато той вдигна чашата си да изпие чая, тя го предупреди:

— Аз пия чая с лед без захар. Ако ти...

— И аз го пия без захар. Виждаш ли колко много прилики имаме вече? — той отпи дълга глътка и я поздрави с чашата, преди да я остави обратно на масата. Закачаше се с нея, но тя беше нервна и

неспокойна. И колко едър изглеждаше. Малката кухня трудно го побираше. Плашеше я неговата ярко изразена, силна мъжественост.

Хранеха се в напрегнато мълчание. Когато свършиха, Кетрин се извини за обикновената вечеря:

— От няколко дни не съм пазарувала, така че трябваше да се справя, с каквото имах под ръка.

— Не се извинявай. Беше много вкусно. Пък и мога да поизчакам до дните, когато ще ме изненадваш с кулинарните си таланти. Но не бих очаквал от теб да готвиш непрекъснато. И аз съм доста сръчен в кухнята.

Усмихна се, сините му очи блещукаха весело. Трапчинките на двете му бузи станаха по-дълбоки. Всъщност, беше ли успяла да обърне внимание досега колко чувствени са устните му? Да, призна си, че доста пъти е забелязвала.

Той несъзнателно очертаваше ръбовете на дървената маса с изострения си фин пръст. Ръцете му бяха силни, но нежни. Ноктите му бяха чисти и поддържани.

Кетрин си спомни какво усещане изпитваше, когато тази ръка галеше гърдите ѝ точно по същия начин, по който сега се движеше по ръба на масата — бавно, гладко, успокояващо, без да бърза, сякаш между другото. Онази събота на езерото същите тези ръце бяха повдигнали блузата ѝ и я бяха притиснали към гърдта му. Когато я целуна, пръстите му лекичко галеха зърната на гърдите ѝ, като нежно ги стискаха между...

Тя скочи от стола и чиниите издрънчаха. Не можеше нито миг повече да седи тук и да го гледа. Що за лудост беше това? Човек би помислил, че се е оженила за него, водена от романтични подбуди, от любов. Какъв абсурд!

Джейс се пресегна през масата и хвана китката ѝ с точността на стрелкаща се змия. С един непреодолим, властен жест и поглед, на който не може да се устои, той възпря импулса ѝ да издърпа ръката си. Нежно, но твърдо я издърпа покрай масата и я приближи към себе си. Разтвори широко колена и я притегли, като стисна бедрата ѝ между своите. Освободи китките ѝ, после вдигна ръка и свали гребените от косата ѝ.

— Харесвам те с разпуснатата коса — каза меко той, като гледаше как косата ѝ се разстила на тежки вълни по раменете. — Цветът ѝ е

необичаен. Изрусяваш ли я тук? — игриво поглади той едно кичурче на челото ѝ.

— Не, тя... слънцето я изрусява. — Защо гърлото ѝ беше така стегнато? Не можеше да си поеме хубаво дъх.

— Красива е — прошепна той. Ръцете му здраво обхванаха гърба ѝ и я придърпаха по-близо. — Ухаеш хубаво — тя усети влажния му дъх през тениската си. — Ела при мен, Кетрин — каза той нежно и я сложи да седне в скута му. Дълго изучава лицето ѝ. — Няма защо да се държиш като плашливо пони. Не смятам да налагам върху теб правата си на съпруг. Няма да спим в едно легло, докато не се опознаем по-добре взаимно... — усмихна ѝ се лукаво. — Макар, че снощи бях насърчен.

Снощи! Само едно денонощие ли беше изминало, откакто я спаси от грубия опит за изнасилване на Роналд Уелш? Тя се изчерви и я заля гореща вълна, като си спомни колко жадно посрещна неговото спокойствие, страстните му и интимни ласки, целувките му. По време на острия им спор тази сутрин се беше молила той да не използва снощното ѝ поведение като аргумент, за да я убеди. И той не го направи. А докато тези мисли препускаха в уморения ѝ мозък, тя не откъсваше поглед от него. Изражението ѝ сигурно издаваше всичко, понеже той се засмя.

— Не съм се натрапвал на жена досега и нямам намерение да започна да го правя спрямо собствената си съпруга. Освен това, не съм прочел днешния вестник.

Изтласка я от скута си, като я пощипна по бедрото, докато отиваше в дневната. Кетрин се опита да овладее капризното си настроение. Нелогично и неоправдано беше да изпада в кисело настроение, че той толкова лесно се отказа от нея и я пусна. Тялото ѝ изгаряше от желание, породено не от нещо друго, а единствено от неговата покоряваща, силна мъжественост. Всъщност ако трябваше да признае пред себе си, остана разочарована, че той не упражни над нея съпругеските си права!

— Мисля да отида да си легна, Джейс — усмихна му се тя, докато пресичаше дневната. — Този ден беше прекалено наситен със събития.

— Разбира се. Приятна почивка.

— Е, лека нощ.

— Лека нощ.

Един час по-късно тя все още се мятеше и обръщаше в леглото си, без да може да заспи. Джейс предпазливо отвори вратата на спалнята. Ветрило светлина се изви над леглото, и очерта силуета му в рамката на вратата.

— Госпожо Манинг! — повика я тихичко той. Сърцето ѝ подскочи в гърлото и тя инстинктивно дръпна чаршафа до брадичката си.

— Д-да? — заекна в отговор.

— Ами за другата спалня...

— Да?

— Има проблем.

— Какъв?

— В нея няма легло.

Кетрин прикри устните си с ръка, за да скрие смеха си.

— О, Джейс. Изобщо не помислих за това. О, съжалявам. Когато се нанасях, знаех, че ще спя в една стая с Алисън докато порасне. Купих това легло, но нямах...

— Достатъчно — въздъхна той. — Е, може би ще махна таблите на детското креватче, но двамата пак няма да се съберем там — показва той дневната кошарка на Алисън. — Или пък ако се сместим на твоето легло, няма да мога да спазя поетите условия по нашето споразумение — добави дрезгаво и въздъхна отново. — И така, значи ми остава диванът.

На излизане от стаята се обърна пак:

— Най-отгоре в онзи дълъг списък за пазаруване ще е легло. Не пасвам на нито едно нещо в цялата тази проклета къща.

Затръшна силно вратата след себе си, но Кетрин знаеше, че това е от раздразнение, а не от гняв.

Тя се засмя още веднъж, преди да се обърне на другата страна и да потъне в отморителен сън. На ръба на забравата, тя увери още веднъж сама себе си, че реакцията ѝ предната вечер се дължеше на благодарността ѝ към него. Беше извънредно пренаситена с емоции, нямаше нищо по-дълбоко в реакцията ѝ. И беше сигурна в това, независимо как Джейс го тълкуваше.

ШЕСТА ГЛАВА

Кетрин трудно можеше да определи в кой момент започна да губи предпазливостта си спрямо Джейс Манинг. През първите няколко дни след тяхната необичайна сватбена церемония тя непрекъснато беше нащрек, като претегляше всяка дума и репетираше всеки жест.

Джейс не правеше нищо, което да е повод нервността ѝ да расте. Беше подчертано грижлив и внимателен, държеше се учтиво и във всичко ѝ помагаше. Оставяше ѝ време, което да прекарва сама, досещайки се интуитивно, че тя високо цени самостоятелността и правото на личен живот на всеки.

Силната обща връзка помежду им беше Алисън. Кетрин изпитваше удовлетворение, като гледаше как у Джейс възниква ново чувство към племенницата му и се успокои, че няма да имат разногласия по повод на неговото бащинство — щеше да ѝ бъде добър баща.

— Мисля, че ще е добре да отидем на църква днес — каза той иззад вестника в неделя сутринта след сватбата им. Появи се на закуска, като разтягаше болезнено схванатите си мускули от спането върху дивана. Кетрин се разсмя, като видя гримасата му и чу как костите му пукат. За своята проява на невъздържаност беше удостоена с укоризнен поглед.

— На църква ли? — предложението му я изненада.

— Да. Хепи е в задния двор от двадесет минути. Намира си всякаква ненужна работа и ни гледа с праведно възмущение и неодобрение. Без съмнение е забелязала, че джипът ми е паркиран тук цялата нощ и вероятно си мисли, че сме на път да извършим нещо непозволено.

— О, бях забравила, че не сме ѝ казали! — притесни се Кетрин.

— Ще слезем долу и ще ѝ съобщим веднага щом се приготвим.

— Наистина ли искаш да отидем на църква?

— Да. Освен ако нашите религии са несъвместими. Аз съм християнин, протестант. Някакви проблеми по това?

— Не, не, само дето...

— Кетрин, не си ли се замисляла, че може да тръгнат някакви клюки как младата вдовица Адамс внезапно се оженва за девер, когото отдавна не е виждала? И че има бебе само на няколко месеца? Ако семейство Манинг ще живее във Ван Бюрен, искам още отсега да спрем всевъзможните приказки по наш адрес. Ще те предпазвам по всякакъв начин, по който мога, от неприлични клюкарски сплетни и злоупотреба с името ти. Нямаме какво да крием, освен истинските родители на Алисън, но веднага щом успеем законно да я осиновим, и този проблем ще отпадне. А най-добрата защита е доброто настъпление — той я погледна иззад вестника и се усмихна. — Е, какво ще кажеш?

— Благодаря ти — промърмори тя. Сълзите пареха клепачите ѝ, докато отиваше в кухнята да вземе едно шише мляко за бебето. Не искаше да се чувства задължена към него, но той непрекъснато я принуждаваше да му бъде благодарна. „Никога ли нищо не пропуска? Нищо ли не забравя?“, мислеше си тя, колкото възхитена, толкова и с недотам приятно чувство на респект и неверие.

Джейс се зарадва, когато разбра, че някои магазини са отворени в празничния Ден на труда — това беше за улеснение на хората, които искат да пазаруват през празниците. Купи едно легло в един от големите магазини и уговори да бъде докарано на другия ден.

— Но, Джейс, такова легло с царски размери няма да се побере в тази стая, тя е малка! — запротестира Кетрин, когато видя какво е избрал.

— Ще му намеря място, дори и да е за сметка на всички останали мебели. Никакво друго легло не е подходящо за мен — засмя се той и стисна ръката ѝ. — Обещавам да не развалям плана ти за подреждане на дома прекалено много.

Купи и един голям лекотоварен автомобил и за голямо изумление на Кетрин плати за него в брой. Тя беше живяла в дом, където всеки цент се използваше възможно най-рационално и животът се планираше според средствата, затова трудно можеше да си представи как човек може да има толкова много пари в брой наведнъж в себе си.

Тази мисъл я тормозеше. Не беше се излекувала още от антипатията си към семейство Манинг, макар че сега беше омъжена за един от тях и самата тя носеше това име. Мисълта, че живее с техни

пари беше отблъскваща. Тя зачекна въпроса веднага, още по пътя за вкъщи след пазарната им експедиция.

— Джейс... — меко започна тя.

— М-м-м? — той похапваше един шоколад „Хърши“.

В последните дни тя забеляза, че Джейс непрекъснато изпитва неутолим глад за шоколад. А защо не надебеляваше?

— Ти си платил сметката на Роналд Уелш в болницата, нали?

Той спря да дъвче едновременно със спирането на новата кола пред червения светофар.

— Да.

— И си изпратил пари на съпругата му?

Той отвърна с кимване.

Тя мачкаше полата на лятната си рокля между пръстите си, когато продължи колебливо:

— Имаш много пари... искам да кажа, купи колата с пари в брой, и всичко друго. Това... заплатата ти ли е? Имам предвид...

— Питаш ме дали парите са мои или на родителите ми.

Това не беше въпрос. Вече беше спрял колата на алеята в двора на Хепи и се обърна към нея.

— Парите са мои, Кетрин — усмихна се едва-едва. — И всичките пари, които имам, са заработени по честен начин до последния цент. Когато си тръгнах от Африка, ми се полагаше голяма премия. Уилоуби Нютън, собственикът на „Санглоу“ е справедлив и честен човек. Имам дял във всеки кладенец, който открия. Откакто тръгнах в колежа, не съм взел нито цент от родителите си.

— Не исках да навлизам в личните ти неща. Просто не...

— Не искаш да живееш с пари от Елинор и Питър Манинг старши, защото си много горда — гласът му се сниши и прозвуча тежко, като напоен с катран, докато казваше: — Аз много се гордея с теб — пресегна се през седалката към нея и побутна брадичката ѝ с пръст, за да се обърне към него. — Освен това, сега моите лични неща са вече и твои. Ти си ми съпруга, не помниш ли?

Устните му я погалиха меко и нежно. Беше кратка целувка, без страст, но Кетрин успя да усети скритото желание зад нея. Сърцето ѝ запърха и заби диво, когато той се отдръпна назад и я погледна със своите невероятно сини и бездънни като морето очи. Преди той да тръгне да слиза от колата, тя като че се удави в тях.

Хепи прие новината за тяхната женитба с незабавно бурно одобрение и радост. Ако преди това си беше мислила какво ли не за предишна тяхна връзка, или колко отскоро се познават, а вече се ухажват, но успя да запази съмненията за себе си. За което Кетрин ѝ беше много благодарна.

Добрата жена предложи да гледа Алисън през останалата част от следобеда, докато те боядисваха една от стените в стаята на Джейс. Кетрин настоя да го направят, преди да пристигне леглото на другия ден.

— Ако боядисваме и двамата, няма да се забавим, обещавам — каза тя, когато той посрещна предложението ѝ с недоволно ръмжене.

— Къде се е чуло и видяло някой да работи в Деня на труда! — възкликна Джейс, но пристъпи към работата с ентузиазъм, когато Кетрин се преоблече в своя бояджийски костюм, който носеше в първия ден на запознанството им.

— Изглеждаш великолепно в тази премяна, да знаеш! — усмихна се Джейс в една от почивките. Тя седеше на пода в индийска поза и пиеше лимонада. — Само искам да те помоля да не ми даваш възможност да те хвана някой път, че отваряш външната врата, облечена в тях — заплаши я той през смях.

Загледа се в нея през премрежени мигли и каза меко:

— Първият път, когато видях краката ти, ми трябваше цялото ми самообладание да не те заговоря веднага.

— Какво? — тя се стресна от това разкритие. — Кога?

— Ами, чакай да си спомня — той затвори едното си око зад гъстите черни мигли, за да се съсредоточи. — Мисля, че беше на втория ден след като дойдох в града. Отидох в студентския град и оглеждах сградата, където е твоят офис. Бях много любопитен и исках да зърна тази неуловима госпожица Кетрин Адамс, която толкова дръзко е отмъкнала едно преждевременно родено бебе от болницата и е пропътувала страната с него — той отпи от своята чаша и се облегна на стената отзад. — Ти излезе от офиса и отиде до чешмичката пред сградата. Пи някакво лекарство, доколкото разбрах. Както и да е, когато се наведе да пиеш вода, можах добре да разгледам краката ти... — очите му святкаха с дяволито пламъче.

Гърлото на Кетрин се сви от смущение. Няколко мига остана обърквана, преди да каже кисело:

— Това не може да е истина! Щях да те забележа долу във фойето. Сигурна съм, че бих те забелязала.

Той повдигна вежди, явно със събуден интерес. Каза тихичко:

— О, така ли? — затътри се седешком по пода, като се подпираше на двете си силни ръце. — Това означава ли, госпожо Манинг, че намирате съпруга си поне малко привлекателен?

— Това... искам да кажа... ти...

— Да? — попита той меко, докато поставяше ръце на раменете ѝ. Нежно, но твърдо, я наведе надолу. — Какво щеше да кажеш? — лицето му беше на сантиметър от нейното. Той се опъна в цялата си дължина до нея и тя усети тежестта на тялото му върху себе си.

— Щях да кажа...

— Това може да почака — едва успя да прошепне, преди устните му да се долепят до нейните.

Кетрин посрещна целувката му с нетърпелива жажда. Знаеше каква невероятна, изгаряща топлина можеше да разпръсне по тялото ѝ. Разтвори устни под неговите бавни, търсеци устни. Срамежливо докосна върха на езика му. Тиха въздишка излезе дълбоко от гърлото му, а устните му станаха по-настоятелни и забързани. Ръката му погали голата кожа на корема ѝ.

Той постави едното си коляно между бедрата ѝ и лекичко, приятно, открито го притисна там. Той също беше обут в къси джинси и докосването на кожата му до нейната ѝ поддържа наелектризиращо.

Измъчвайки я с лъжливи надежди, той потърка крака си по цялата дължина на нейния. Косъмчетата по дългото му бедро боцкаха гладката ѝ кожа. Колко различно беше по аромат, усещане и строеж неговото тяло от нейното. Разликата я възпламени и възбуди у нея копнеж да го опознае по-добре.

Той зарови лице във врата ѝ, като мърмореше неразбрани думи и обсипваше с пламенни целувки нейната топла плът, докато разкопчаваше копчетата на блузата ѝ.

— Кетрин... Кетрин, искам...

— Хей, вие двамата, направих ви малко сандвичи. Сигурно сте огладнели. Елате да ми отворите. Ръцете ми са заети — долетя от предната врата гласът на Хепи.

— Не мога да повярвам! — търкаше челото си с длан Джейс, докато пресичаше хола с едри крачки, за да отвори на прекалено

усърдната хазяйка да влезе. — Вече втори път Хепи ни прекъсва в интимен момент. Трябва ли да завързвам вратовръзка на звънеца, както правеше Райън О'Нийл в „Любовна история“ всеки път, когато Ели МакГроу идваше в стаята му?

— Джейс, моля те! — възнегодува Кетрин, макар че се смееше.

Хепи си тръгна бързо. Не искаше да оставя Алисън сама за повече от минута. Кетрин и Джейс изядоха сандвичите и отново се заловиха за работа.

— На мен стаята така много ми харесва — каза Джейс. — Мислех, че кафявата стена ще я направи доста мрачна, но излезе добре.

— Естествено, в нея има много прозорци, и всичките са южни — Кетрин внимателно беше обмисляла цветовете за стаята. Никога не ѝ беше минало през ум, че може в нея да живее мъж. Но сега, при променената ситуация, тя веднага внесе нужните корекции в първоначалния си план.

Леглото щяха да сложат до стената с цвят на препечен хляб. Днес докато се забавляваха с пазаруването, тя купи и ленени платове на фигури с форма на мидени черупки, в кафяво и бежово. Единствената следа от намесата на женска ръка бяха акцентите в кайсиево жълто.

— Някой ден искам да купя бронзова лицева табла за леглото. Мисля, че ще изглежда фантастично на фона на тъмната стена. И ще сложа декоративни елементи от бронз — разни лампи и други неща — тя виждаше своя проект напълно завършен, дори и когато само разсъждаваше на глас за него. — Разбира се, може би ще стане доста претоварено. Ще трябва да помисля, след като видя колко свободно пространство ще остане, когато се сложи и леглото.

— Аз пък се надявам тук да стане дори още по-претоварено... скоро.

Тонът в гласа на Джейс рязко я извади от нейните размишления и тя подозрително се вгледа в него. Той я гледаше през премрежените си клепащи, но светлината, извираща пол тях правеше съвсем ясен смисъла на думите му.

Тя се почувства объркана, но не искаше да си проличи и поклати глава безразлично. Той разбра нейната хитрост и се усмихна широко:

— Ще изтичам да взема Алисън. Мисля, че достатъчно се е проветрило вече от боята — тръгна към вратата, но след малко се

обърна пак: — Кетрин!

— М-м-м?

— Аз наистина бях веднъж в сградата, където работиш и наистина те видях как вървеше през фойето — намигна. — А останалото си го измислих.

Тя се изчерви до корена на косите си. Но той не видя това — вече беше тръгнал.

— Здравейте, госпожо Манинг. Аз съм Джим Купър.

Кетрин се усмихна на ведрия, приятелски настроен млад човек, който стоеше на предната врата, но се учуди какво ли го води тук. Като че ли очакваше тя да го познава.

Поклати леко глава и каза:

— Съжалявам, но...

— Всъщност аз съм синът на Хепи Купър.

— О-о — засмя се тя. — Влезте, влезте. Моля да ме извините. В първия момент името не ми каза нищо — тя подаде ръка и Джим Купър я стисна сърдечно.

— Може би мама е забравила да ви каже, че се връщам за известно време. Не тук — поясни той. — Аз и един приятел си наехме апартамент в града. Дойдох да видя дали господин Манинг е тук.

— О, съжалявам, няма го в момента. Отиде да напазарува някои неща. Всъщност той дойде да живее тук само преди няколко дни. Искам да кажа... нямаме...

— Да, мама ми каза, че сте младоженци — усмивката му беше топла и сърдечна. — Честито и най-добри пожелания!

— Благодаря — промърмори Кетрин. Не беше приела още мисълта, че е омъжена жена, а още по-малко — обръщението „госпожа Манинг“. Чудеше се дали изобщо някога ще свикне да използва това име. Освен това ѝ изглеждаше странно, че трябва да се съобразява с още някого. Само преди седмица единствената ѝ грижа се простираше до нея и Алисън. Сега в живота ѝ се появи динамичното, осезаемо присъствие на Джейс Манинг. Неговият живот и цялата му сложна личност се вплитаха в нейните.

— Е, така и така съм дошъл, бих искал да надникна на тавана, по настояване на мама. Някои от нещата ми от гимназията и от колежа са

там, а освен това може би се нуждаете от допълнително място — Джим Купър отново се усмихна и Кетрин за пръв път обърна внимание, че има приятна външност.

Косата му с пясъчно рус цвят беше по-дълга от сегашната мода, но беше сресана и чиста. Имаше топли кафяви очи, с открито, приятелско отношение към света. Няколко съзвездия лунички по бузите и носа му му придаваха още по-момчешки и леко палав вид.

— Аз дори не съм поглеждала какво има на тавана — призна си Кетрин. — Но не се чувствайте задължен да го опразвате заради нас.

— Не, днес само ще поразузная там. Мама ме посъветва. Даже и да намеря някои скъпоценни спомени от ученическите си години, ще се постарая да се справя в живота и без тях — той зае комична поза с ръка на сърцето и Кетрин се засмя.

„Изглежда толкова нисък в сравнение с Джейс“, мина ѝ през ум за миг, но веднага след това се укори за сравнението. Защо изведнъж Джейс стана еталон, по който преценяваше всеки друг мъж?

Наистина, Джим не беше толкова висок, но нямаше признаци за напълняване, както при майка му. Поизносените му къси панталони разкриваха добре оформени крака, а бялата тениска плътно прилепване върху мускулестото му тяло.

— Вратата на тавана е тук, отвътре, нали, госпожо Манинг? — попита той, като се отправи към спалнята, в която спеше Джейс.

— Да — потвърди Кетрин и го последва. — Тук, в килера. А моето малко име е Кетрин.

Джим издърпа надолу стълбата, която водеше към тавана. С младежка енергичност и възбуда, се изкачи и светна лампата в малкото помещение.

Кетрин го чуваше как се рови между кутиите и изпуска възклицания, когато откриваше някое забравено съкровище. Тя стоеше най-долу до стълбата и гледаше нагоре към квадратчето светлина.

— Намерихте ли някакви златни съкровища? — попита тя закачливо.

— И още как! Забравил съм повечето от тези ценни бо... неща. Може би ще реша да сваля някои кутии.

Той се зае да ги смъква една по една и да ги складира на пода в средата на спалнята. Направи няколко курса нагоре и надолу, а после каза:

— Само още веднъж ще се кача и ще ви освободя от присъствието си.

— О, не бързайте — успокой го Кетрин. Алисън спи, така че съм свободна — докато се събуди.

— Да, да. Чух, че тя е една прекрасна малка кукла. С нетърпение чакам да я видя — каза Джим през рамо, докато отново се качваше по стълбата, за да вземе последната кутия. Примъкна я до капака на тавана, за да може да я свали по-лесно. Кетрин гледаше нагоре към него.

Ненадейно върху нея се посипаха прах и песъчинки.

— Ох! — извика тя, — една песъчинка беше влязла в окото ѝ.

— Какво има? — попита Джим и разтревожен се надвеси от стълбата. — О, боже! Какво стана? — Скочи бързо и се засуети около нея.

— Нараних ли ви? Мама здравата ще ме подреди...

Единствено парещата болка попречи на Кетрин да се разсмее при тези думи.

— Нещо ми влезе в окото — примигна тя при щипещата болка и притисна окото си още по-силно.

— О, Господи! Толкова съжалявам, извинете ме. Елате, седнете тук.

Джим хвана ръката ѝ загрижено и внимателно я поведе към леглото. Без да вижда нищо, тя седна и той застана над нея с едното коляно върху леглото.

— Нека да погледна, Кетрин!

Опита се да дръпне ръката ѝ от окото. Тя се подчини, но пращинката се премести и нова болка я накара отново да сложи ръката си на окото.

— Ох, ох! Боли ме!

— Зная. Разбирам, но трябва да ме оставите да извадя това, което е вътре, иначе окото ви може сериозно да пострада. Хайде, дайте да погледна — настоя той и отново махна ръката ѝ.

— Ето я — каза той уверено, изваждайки пращинката, причинила цялата тази неприятност. — Сега погледнете нагоре. Не, не, не гледайте надолу, а нагоре. Още един миг. Готово!

— Надявам се, че не попречих на нещо важно — строгият глас на Джейс прогърмя застрашително в стаята.

Кетрин се обърна бързо с насълзени, влажни очи и видя как Джейс се обляга небрежно на вратата. Стойката му лъжеше. Стиснатата му челюст и ледените очи издаваха гнева, който бушуваше у него.

— Или да попитам по друг начин — продължи той, когато двамата, стреснати, не успяха да помръднат или да кажат нещо. — По-добре е да не ви прекъсвам.

— И закова студен син поглед върху Джим Купър.

Кетрин нервно се изправи. Не беше си дала сметка, че лежи на леглото, подпряна на лакти. Джим пък беше наведен над нея, като държеше главата ѝ с една ръка. Лицето му беше на сантиметри от нейното.

— Д-джейс — заекна тя и се прокле, че е толкова смутена. — Това е Джим Купър, синът на Хепи.

— Господин Манинг — кимна Джим и се усмихна нерешително. Преглътна с трудност, когато Джейс не отговори на поздрава му.

— Джим дойде да си вземе някои неща от тавана. Отгоре падна пясък и една пращинка ми влезе в окото.

— Кетрин се ненавиждаше за това, че му дава обяснения за случилото се. Не беше направила нищо непристойно, нито пък горкият Джим. Но чертите на лицето на Джейс не се смекчиха. Той дори не примигна, за да приглуши ледения си поглед.

— Господин Манинг, исках да се видя с вас за нещо друго — каза Джим колебливо. Кетрин го поздрави наум за куража му. Джейс, независимо от отпуснатата си, уж спокойна стойка, представляваше една застрашителна гледка.

— Да? — попита той кратко.

— Исках да ви помоля да ми помогнете да си намеря някаква работа в „Санглоу“. Аз... съм работил в една независима сондажна компания в Луизиана, но майка ми, понеже е сама и... е, аз... ъ-ъ... мислех, че бих могъл... би трябвало...

Джейс премести тежестта си от единия крак на другия и скръсти ръце на гърдите си. У Кетрин пламна гняв заради неговото надменно отношение към младия човек.

Джим видя, че Джейс става нетърпелив и побърза да довърши:

— Както и да е, търся си работа. Аз съм добър работник по сондажите. Имам и препоръчителни писма — той облиза сухите си

устни, след като свърши.

Джейс стрелна очи по посока на Кетрин, после ги повдигна отново към Джим Купър. Тя с удоволствие и успокоена забеляза, че Джим посрещна погледа му напълно открито.

— Имате куража да ме молите за работа, след като ви заварих на леглото с моята съпруга? — гласът на Джейс звучеше снизходително, наред с изненадата му.

— Джейс, аз... — думите на Кетрин секнаха в гърлото ѝ, когато той я прониза с един предупредителен поглед — достатъчно ясно ѝ даде разбере, че не трябва да се намесва.

— Но вашата майка ми е извънредно симпатична — продължи Джейс, все едно че тя не беше проговаряла.

— Обадете се на Били Дженкинс. Нали знаете къде работим сега?

— Да, сър — отговори Джим.

— Добре. Кажете на Били, че аз ви изпращам.

— Благодаря ви, господин Манинг! — Джим показва кутиите на пода. — Сега ще взема ето тази, а после ще се върна за останалите. Може ли? — добави бързо.

— Разбира се, Джим — усмихна се Кетрин.

— Е добре, аз да тръгвам. Довиждане, Кет... ъ-ъ... госпожо Манинг — поправи се той, като разтревожено погледна Джейс.

Той се опита да се промъкне покрай Джейс, който беше изпълнил цялата врата, но Джейс го сграбчи за рамото и го стисна здраво.

— Ако много често се навърташ тук, ще те изхвърля. Без да ме интересува на кого си син.

— Да, сър. Разбрах ви! — сериозно, почти тържествено отговори Джим.

Джейс го пусна, като кимна одобрително и за да подсили ефекта от думите си.

Кетрин и Джейс се гледаха един друг мълчаливо, докато чуха хлопването на входната врата. Кетрин беше вбесена от съпруга си. Поведението му беше недопустимо, нямаше никакво основание да се държи така. Великите и могъщи Манинг!

Очите ѝ мятаха зелени светкавици, когато избухна срещу него:

— Как си позволяваш да се отнасяш с някого — с когото и да било — толкова отвратително в моята къща?!

— Той има късмет, че не му счупих врата. Не ми допада особено идеята да се върна вкъщи и да заваря съпругата си, вкопчена в прегръдка с друг мъж.

— Запознах се с него няколко минути преди ти да влезеш — защити се тя. — Дойде да те търси и да изпълни нарежданията на майка си за тавана. А ти го унизи нарочно. Не виждаш ли, че той е още съвсем момче!

Джейс се засмя горчиво:

— О, разбира се. Двадесет и две годишно момче. Повярвай ми, Кетрин. На господин Купър му беше приятно да те прегръща и да те държи в ръцете си, няма значение по каква наложителна причина. Всеки здрав, нормален мъж не би се отказал!

— Недей да преценяваш всички хора според своите похотливи, животински стандарти — парира го тя.

— Да не би да си забравила господин Уелш? — попита Джейс с вдигнати, подигравателно извити вежди.

— Ох! — изпъшка тя вбесена. — Ти не си нищо друго, освен един обикновен кавгаджия и кръгъл тиранин!

Почервенияла от гняв, тя прекоси за миг стаята. Плесницата ѝ отекна звънко по твърдата буза.

Джейс изкара дъха от гърдите ѝ, когато я хвана през кръста със стоманената си ръка и силно я придърпа към себе си. Ръката му потъна в косата ѝ и той болезнено дръпна главата ѝ назад, така че се наложи да го гледа право в очите.

Само неверието ѝ в този миг беше по-силно от страха ѝ. Тя го зашлеви! А нравът му съвсем не беше от меките и не биваше да се подценява. Тя вече беше видяла как той избухна, направо изригна, в деня, когато ходиха на езерото. За втори път се отприщи още по-силно върху Роналд Уелш. Сега очите му се забиваха като сонди в нея и тя съдържаше дъха си в предчувствие за нещо лошо.

За нейна крайна изненада, той избухна в смях.

— Ти се превръщаш в малка дива котка, когато някой те предизвика силно, нали Кетрин? — лицето му се приближи на милиметри до нейното, тя усещаше дъха му върху горещите си бузи.

— И си великолепна! — прошепна. — Когато си вбесена от ярост, си изключителна!

Устните му намериха нейните едновременно с прегръдката му, която стана още по-силна и я приближи още повече до него. Все още беше ядосана и направи несполучлив опит да го отблъсне. Но силният удар на ръцете ѝ срещна стената на неговите гърди, без никаква полза, и тя се отказа от усилията почти в същия миг, когато езикът му си проправи път към нейните устни. Ръцете ѝ, протегнати към него, сега се вплетоха в обилното богатство на косата му. Ръката му погали страните ѝ, пръстът му потупваше бузата ѝ, докато езикът продължаваше да иска още... и още.

Най-после той се отдръпна назад. Продължи да гледа надолу към нея нежно, а пръстът му спря върху изпръхналите ѝ от яд, горящи устни.

— Кетрин, аз знаех за какво е дошъл младият Купър. Срещнах майка му навън на влизане. Но не се самозаблуждавай! Изпитвам свирепо чувство за собственост — целуна я лекичко по носа, преди да се обърне и да излезе от стаята.

Променливите му настроения я притесняваха и объркваха. Дали някога щеше да опознае напълно личността на човека Джейсън Манинг?

СЕДМА ГЛАВА

Президентът на колежа Ван Бюрен даде на Кетрин отпуск за следващата седмица. Когато Джейс му се беше обадил по повод Роналд Уелш, той го помоли да предаде това на Кетрин.

— Каза, че за две години в този офис се сменили пет-шест момичета. Сега вече знаят защо — изсъска той презрително. — Както и да е. Сега ще изпратят нов човек от администрацията, за да закрепят цялостно отдела за връзки с обществеността. Каза, че няма да си необходима там тази седмица, но, разбира ще ти плащат заплатата — презрението му беше съвсем открито. — Наистина ли искаш да се върнеш там?

— Не знам — честно отговори Кетрин. — Толкова събития се случиха в последните няколко дни, че просто нямах време да се замислям. Не смятам, че съм в състояние да седна кротко тук в апартамента и единствено да се грижа за Алисън. Работила съм винаги, откакто влязох в гимназията.

— Добре, помисли по това тази седмица — предложи Джейс. — Може пък да се появи нещо неочаквано — усмивката му беше загадъчна, но никакво настояване от нейна страна нямаше да го принуди да продължи. Тя не се и опита, защото знаеше, че е безсмислено.

Кетрин продължаваше да обмисля този разговор на следващата сутрин, докато излизаше изпод душа и навличаше леката хавлия. Какво се криеше зад загадъчните думи на Джейс снощи? Какво беше намислил сега? Защо не й казваше? Понякога той беше изключително упорит. Всеки ден тя виждаше някоя нова страна на личността му. Неохотно си призна, че повечето от тях са добри.

Свърши с грима и си изсуши косата. Когато се изправи до тоалетката, ѝ се набиха на очи мъжките вещи, които внезапно бяха нахлули в нейното женско царство.

Взе сгъваемия бръснач на Джейс. Върху масивната дръжка от чисто сребро бяха гравирани неговите инициали. Кой ли му го е дал?

Не беше нещо, което хората сами си купуват. Някоя жена? Той никога не беше споменавал за предишни свои връзки, но Кетрин беше сигурна, че трябва да са били много.

А какво означаваше вторият инициал „Л“? Дори пълното име на съпруга си не знаеше! А той беше ли я питал за нейното, преди да се оженят? Не си спомняше. Тогавашният ден ѝ изглеждаше като обвит в мъгла сън. В една масивна чашка в тон със самообръсначката стоеше сапунът му за бръснене със специфичния аромат. Не използват ли повечето мъже пяна за бръснене? Никак не беше наясно.

В отделни мигове в главата на Кетрин изплуваха откъслечни мъгляви спомени за баща ѝ. Спомняше си някои особени неща, които той казваше или правеше. Веднъж я наказва, а после плака повече от нея, след като я беше нашляпал. Този беше един от най-живите ѝ спомени. Но не можеше да си спомни нещата му. Всички негови принадлежности като че ли бяха потънали вдън земя, след като той изчезна от живота им. Използвал ли е такъв бръснач някога?

Едно шише мъжки одеколон привлече погледа ѝ и тя го взе. Огледа етикета му и прочете известна марка. Телевизионните клипове, които го рекламираха, бяха направо порнографски:

— Нищо не може да застане между жената на живота ми и мен, освен „Темпър“!

Красивият мъж модел винаги беше без риза и лежеше в легло с чаршаф, който дискретно го закриваше от кръста надолу. В друг клип той летеше към камерата, яхнал мотоциклет и изпод него във всички посоки летяха ситни камъчета, преди камерата да го заснеме отблизо, а той казваше:

— Моят „Темпър“^[1] невинаги личи, но го има!

Кетрин обръщаше внимание на всички реклами, защото мечтаеше някой ден да ги прави. На рекламите за „Темпър“ се подсмиваше. Не бяха ли малко банални? Поднесе шишето към носа си и го помириша с подсъзнателно одобрение.

Или пък мъжете, които работеха на „Медисън Авеню“, са винаги на гребена на вълната за тези неща? Но не заби ли сърцето ѝ по-бързо, след като вдъхна от прекрасния аромат? Странно. В съзнанието ѝ изплува не образът на модела от рекламата, а...

Кетрин подскочи изненадана и с виновно смущение, когато ненадейно вратата зад нея се отвори.

Джейс я погледна в огледалото и каза закачливо:

— Надявам се, че ти харесва.

С някаква далечна част от съзнанието си тя си помисли, че моделът, който рекламираше „Темпър“ по нищо не превъзхожда мъжа, който бе неин съпруг.

— Да, да, харесва ми. Аз просто... — защо заекваше така идиотски? В крайна сметка това беше нейната къща!

— Алисън вече спи. Четох ѝ вестника, но тя заспа още на първата страница — пошегува се той с усмивка.

— Благодаря ти, че я пое и полагаш толкова грижи за нея. Много е приятно човек да може да вземе вана спокойно, без да трябва да бърза и да се ослушва.

— За мен е удоволствие. Малкият ми принос всъщност даде добри резултати. Тази сутрин си особено красива — приближи се и обърна лицето ѝ към себе си. Разговорът им се водеше пред огледалото. Обхвана я с ръце, заключи я в прегръдката си, но постави само една бегла целувка на челото ѝ. — Днес трябва да отида до обекта, където сондират, така че тази вечер може да се забавя — беше облечен за работа в много стари и тесни избелели джинси, почти толкова избеляла и износена риза с къс ръкав и очукани обувки.

— Започнаха ли вече сондирането?

— Ако бяха направили всичко, което трябваше миналата седмица, би трябвало днес да могат вече да започнат и сондирането. По една случайност твоят приятел Джим Купър вече е сред тях.

Тя го погледна. Още не беше я освободил от прегръдката си.

— Ти си началникът на екипа, нали? — след краткото време, прекарано с него, тя усещаше, че той предпочита да принизи поста си в петролната компания. „Санглоу“ беше една от най-престижните петролни компании в Америка и заемането дори и на най-нисък изпълнителски пост представляваше голяма победа.

— Да, може и така да се каже — сви рамене той. — Но не бих могъл да се справям без моя екип. Всички са добри момчета. От доста време сме заедно.

При свиването на раменете му по тялото на Кетрин премина трепет. Плътно прилепена до него, тя усещаше осезателно и най-малкото помръдване. Когато гърдта му се повдигна и докосна гърдите ѝ, тялото ѝ неволно реагира и тя неволно отвърна на движението.

Сетивата му отново не го подведоха. Той моментално почувства промяната у нея.

— Още ли те болят? — попита внимателно той. — Драскотините и раните на гърдите? Може би е крайно време да се обърнем към лекар — звучеше искрено загрижен.

— Не, Джейс — побърза да го увери тя. — Всичко е вече заздравяло, добре съм.

— Нека да погледна.

— Какво? — въпросът излезе от устата ѝ заедно с изпускането на дъх. — О, не, наистина, не е... те са...

Гласът ѝ заглъхна, когато той направи крачка и се отдалечи от нея, а после мълчаливо развърза колана на хавлията ѝ. Ръцете му бавно я разтвориха. Тя стаи дъх, докато погледът му дълго обхождаше голото ѝ тяло, преди да спре върху гърдите ѝ.

Палещите червени драскотини, оставени от нападението на Роналд Уелш, бяха избледнели до тънки розови линийки. Предишните рани сега бяха само бледи петънца върху кожата ѝ с цвят на мед.

— Мисля... да, мисля, че си права. Заздравяват съвсем добре — гласът на Джейс беше сподавен и дрезгав. Повдигна очи към нейните. В тях тя прочете извинение и молба, когато ръката му влезе под хавлията и обви талията ѝ. С другата си ръка той покри гърдата ѝ. Докосването му беше толкова ефирно нежно, че тя не беше сигурна дали не си въобразява, че е реално.

Тъмната му глава се наведе напред към нея и Кетрин затвори очи и разтвори устни, за да поеме целувката. Той покри устните ѝ със своите и я привлече по-близо до себе си, докато чувствителната ѝ кожа съвсем отчетливо усети мекия плат на дрехите му. Устата му беше властна, но даваше толкова, колкото и вземаше, като доставяше наслада и очароваше дори и с най-малкото движение на езика.

Той се осмели да се спусне до шията ѝ и зарови устни в трапчинката под шията ѝ. Съвсем леко пръстът му потърка зърното на гърдата ѝ. Лека, кратка въздишка се изтъргна от нея.

Устните му пропълзяха по нея. Кетрин усети топлия му дъх върху кожата си, докато палецът му продължаваше бавното възбуждащо разтъркване, от което започна да я обхваща невъобразима страст.

Тя умолително прошепна:

— Джейс...

Той тихичко изстена в отговор:

— О, любима моя!

После устата му пое болезнено възбуденото зърно и го потопа в сладка, влажна топлина.

Гарвановочерната коса гъделичкаше брадичката ѝ, докато главата му се притискаше към гърдите ѝ. Кетрин обхвана нетърпеливо главата му и я задържа здраво, за да не се откъсне устата му от нея и да се прекъсне неземно приятното, нежно усещане. Ръката му се плъзна надолу към ханша ѝ, притисна я по-близо, като че се опитваше да ѝ покаже колко силно е желанието му. Без дори да си дава сметка за движението си, Кетрин започна ритмично да търка ханша си срещу тази пронизваща сила.

Дъхът му секна, когато я отдалечи от себе си с лек тласък. Постоя с наведена глава още миг, като поемаше силно и дълбоко дъх, все още прегръщайки я през раменете.

Кетрин тръпнеше от страстно желание. Веднъж, на среща с едно момче, му беше позволила да се унесат в нещо, което тя смяташе за безопасни милувки и нежности, а той се беше възбудил до такава степен, че не можеше да се въздържи. Вбеси се, когато тя му отказа да продължат и ѝ зашлеви шамар, като я наричаше обидно с грозни имена и я обвиняваше, че нарочно го е довела до това състояние. И макар че след това той задоволи сам желанието си с ръка и я отврати с извинения и оправдания, тя знаеше, че неговите обвинения са съвсем близо до истината. Тя обичаше целувките и милувките, но никога не се беше влюбвала толкова силно, нито пък беше държала на някого толкова много, че да стигне докрай. В сексуалните игри тя не играеше честно, и го знаеше. По някаква причина не искаше Джейс да си мисли, че тя го измъчва съзнателно, като има наум някакви дяволски трикове.

— Джейс, добре ли си? — попита тя тръпнеца и загрижена.

Той се изчерви, а гърдите му все още се повдигаха неспокойно. Издишвайки, отговори дрезгаво:

— Не съвсем. Но ако продължиш да правиш това, така и няма да мога днес да тръгна, а наистина трябва да съм на работа.

Беше отговорила на страстта му. Призна го пред себе си. Ако той беше поискал да консумират брака си, тя щеше с най-голямо желание

да приеме.

— О, съжалявам — каза, и наистина беше така. Усещаше чувство на загуба, неудовлетворение, сигурно точно толкова силно, колкото и той.

— Съжаляваш? — очите му изпуснаха искри. — Аз пък ни най-малко не съжалявам, че съпругата ми има тяло на богиня — целуна я шумно между гърдите, преди да притвори хавлията ѝ и да завърже колана с изражение на безнадеждна обреченост и съжаление. — Знаеш ли, ти направи така, че днес ще ми е дяволски трудно да се съсредоточа в работата си, но съм готов на тази жертва във всеки един ден — въздъхна престорено и я щипна под брадичката на излизане.

---

[1] Temper (англ.) — нрав, характер — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Следващата събота на сутринта Джейс покани Кетрин на обекта, където се работеше по сондирането.

— Оставих хората да работят допълнително. Искам да намина да видя как вървят нещата. Няма да се забавим. Ходи ли ти се?

За Кетрин изминалата седмица беше голямо облекчение без ежедневните задължения в работата и ранното ставане. Къпането, обличането и храненето на Алисън и оставянето ѝ в къщата на Хепи в точно определен час бяха за нея не лека задача. Затова сега с удоволствие се наслаждаваше на последните няколко неочаквани сутрини на спокойствие.

Естествено, непрекъснато си намираще някаква работа — преподаваше шкафове и чекмеджета, освобождаваше място за новия обитател на къщата. Но към края на седмицата вече не виждаше какво още би могла да свърши и започна да я обхваща някакво нервно безпокойство — бродеше по цял ден из къщата. През по-голямата част от живота си беше работила, затова сега принудителното бездействие я уморяваше много повече, отколкото трудът. Затова с радост прие поканата на Джейс да го придружи.

— О, да, много бих искала! Никога не съм виждала отблизо петролна сонда — вмъкваше вече в речта си думи и изрази, които допреди да го срещне, не знаеше какво означават.

— Чудесно! И без това колегите ми започнаха да се шегуват с мен — смятат, че си плод на разпаленото ми въображение. Няма да ми повярват, че имам съпруга и малка дъщеря, докато не ви видят. Разбира се, Джим Купър сипе за теб похвали до бога, но никой не взема на сериозно приказките на това заслепено хлапе.

Тя го погледна със скрито раздражение, но изпита удоволствие от факта, че той е говорил за нея на мъжете, с които работи. Терзаеше я обаче въпросът защо изпитва това удоволствие. Топло усещане стегна сърцето ѝ, когато го погледна през масата, докато закусваха — той

беше настоял да го остави да приготви закуската сам. Попита с престорено безразличие:

— Какво си им говорил за мен?

— Ами, чакай да си спомня — той се облегна назад и присви очи, за да се съсредоточи. — Казах им, че имаш коса с цвят на мед, когато я огрее слънцето. А очите ти сравних с дълбоки горски езера, в които са отразени листата на дърветата. Казах им, че тялото ти не може да бъде описано, а с думи може да се каже само, че бюстът ти е с невъобразими размери, че, разбира се, никога не носиш сутиен, дори и под тениската и супер тесните джинси, които най-много обичаш.

— Не, Джейс, но... как си могъл — извика тя, преди да успее да види игривото пламъче в очите му.

Когато той избухна в смях от нейната гримаса, тя не устоя и бурно се присъедини към него. Алисън ги погледна с отегчено снизхождение.

— Опасявам се, че ако наистина така си ме описал, че бъдат горчиво разочаровани.

Черните му вежди се събраха над очите и той каза меко:

— Не, няма да бъдат разочаровани.

Сърцето ѝ се преобърна. От онази сутрин, когато я целуна в банята, той не беше правил открити опити да се доближи до нея. Досега вече беше успяла да разбере, че агресивността не е в неговия стил. Той побеждаваше с финес, нежност, изкусност и може би малко лукавство? През цялата седмица целувките му се свеждаха до нежни, кратки целувки, едва докосващи бузата или челото ѝ. Действаше ѝ смущаващо, че по някакъв начин неговата сдържаност я кара да копнее за докосването му.

Една вечер я повика до себе си на канапето, за да гледат късните новини по телевизията. Тя се намести на срещуположния му край, но той възрази:

— О, не, не — и я притегли близо до себе си.

Беше се облегнал удобно назад в ъгъла, върху възглавниците. Тя сви босите си крака под леката си домашна рокля и след няколко мига осъзна, че всъщност се е облегнала на него. С гърба си усещаше равномерното му, дълбоко дишане и твърдата му гръд.

Сепна се в първия миг, когато ръката му започна да гали ръката ѝ, отпусната върху облегалката на дивана. Погледът ѝ се стрелна към него, но той изглеждаше погълнат от новините. Движението му беше лениво, като хипнотично, плъзгаше по вътрешната част на ръката ѝ към рамото чувствени гальовни ласки. Силните му фини пръсти сякаш несъзнателно се насочваха към гърдите ѝ. Тя усещаше движението им в меката извивка под рамото си, без дори той да я докосва. Тънкият плат на роклята ѝ се наелектризира под ръцете му, толкова близо беше до докосването. Но не я докосна.

Зърната на гърдите ѝ се стегнаха от желание и топла вълна я заля. До края на предаването вече се бореше с изкушението да хване ръката му и да я притисне към себе си. Пръстите му най-последно спряха да се движат и тя затаи дъх. „Сега ще ме докосне“, помисли си.

За нейно най-силно разочарование, той я потупа по ръката приятелски и лекичко я оттласна да седне.

— Мисля, че ще е най-добре да си лягам — съобщи равнодушно той.

През тази нощ тялото ѝ изгаряше в незадоволени копнежи, докато се мятеше неспокойно в тясното легло. Ако я беше повикал на новото огромно легло, веднага щеше да се отзове с радост. Дали този случай не беше някаква особена проява на жестокост?

Питър беше очаровал Мери с любовта си, а после я беше измъчвал както с думи, така и физически. Дали методът на Джейс се различава само по това, че измъчваше с коприненомеки докосвания? Дали не беше намислил да я накара да се влюби в него, а после да я отхвърли пренебрежително?

Обеща си, че за нищо на света няма да се влюбва. Ако започнеш да изпитва нежни чувства към Джейс Манинг, беше обречена на една бавна смърт, особено пък като знаеше, че той не я обича. Желаше я физически, това беше ясно. Но желанието му не беше повлияно от принудата. Четеше го в разпалените му сини очи, които често усещаше приковани върху себе си.

Но основанията си да се ожени за нея той бе заявил съвсем изрично. Той искаше да компенсират страданията, които Питър беше причинил на Мери. Изпълняваше своята отговорност, която чувстваше към Алисън. Дори беше споменал, че не иска да се жени, но го прави заради племенницата си, независимо, че жертва свободата си.

Както очакваше Джейс, неговият приятел Марк, адвокатът, им изпрати изрезка от вестник с обявление за техния сключен брак. С обезпокоителна точност и проникателност, Джейс се оказа прав за промяната, настъпила в неговите родители. Статията цитираше казаното от тях, че Джейс и Кетрин, много скоро след като се запознали, силно се харесали (кога ли според тях трябва да се е случило това?) и те, като родители на Джейс, са трогнати, че Джейс се е свързал с милата сестра на Мери.

Кетрин се вбесяваше все повече, докато четеше. Джейс само сви рамене и хвърли изрезката в кошчето. Може би не презираше родителите си чак толкова, колкото показваше? Все пак беше техен син и сигурно имаха общи черти, но приликата излизаше най-вече само когато беше целесъобразно и уместно.

Сега, докато гледаше през масата подвеждащата му усмивка, Кетрин отново се предупреди, че трябва да бъде разумна в чувствата, които изпитва към него.

— Ще облека Алисън и можем да тръгнем, когато решиш — каза тя на излизане от кухнята.

Пътуваха през полетата на източен Тексас около половин час. Кетрин се наслаждаваше на спокойствието на околния пейзаж. Горите бяха от гъсто израсли борове, кедр, див дъб и бряст. От време навреме се мяркаше по някой красив кучешки дрян. През пролетта той дори засенчваше останалите зелени гиганти със своите прекрасни бели и розови цветове.

Междуградският път се стесни и се смали до осеяна с дупки пътека. Джипът подскачаше по него, от което зъбите им тракаха и беше трудно да разговарят. Кетрин притискаше Алисън към себе си от страх, че бебето може да изхвъркне от ръцете ѝ при някое по-силно тръскане.

Джейс се отклони от този път и се насочи направо през осеяно с редки борове поле, което беше малко по-равно. Излязоха на една просека и оттам пред тях се откри сондата. Кетрин се изуми от активната дейност, която кипеше тук, и от невъобразимия шум. Необходимото за работата оборудване беше внушително по размери и работни качества.

Няколко души за миг спряха работа, за да махнат на Джейс, когато той скочи от джипа. Каза на Кетрин засега да остане вътре. Изтича до едно невзрачно ремарке фургон, чиято лющеща се, избеляла сива боя беше най-биещият на очи отличителен белег у него. След няколко мига Джейс се появи с каска на главата, а в ръката си носеше още една. Извика, за да надвие шума:

— Ето, сложи си я.

Кетрин погледна скептично яркожълтата каска.

— Съжалявам, такива са нарежданията на господин Манинг — намигна ѝ и нахлупи твърдата каска на главата ѝ. Взе Алисън на ръце и я понесе към ремаркетото.

Кетрин предпазливо слезе от джипа, с чантата си и торбата с памперси на Алисън. Усещаше прикрити, лукави погледи върху себе си, макар че сондърите продължаваха да работят отмерено, без да нарушават ритъма на работата си. Тя не се и опита да различи сред тях Джим Купър. Всички изглеждаха еднакви, като в армията. Тя се питаше дали джинсите ѝ не са наистина прекалено тесни, като се сети какво ѝ беше казал Джейс сутринта.

Твърдата каска изглеждаше напълно излишна предпазна мярка, но Джейс често говореше за строгите правила за безопасност, които налага във всеки обект, където работи.

— През тридесетте години, при голямото оживление в Тексас, мъжете отчаяно се нуждаели от работа. Намерили работни места в петролните полета, независимо дали били с висока или ниска квалификация. Бесните предприемачи, които ги наемали за жълти стотинки, не се интересували за възможните опасности. Били крайно доволни, че имат евтина работна ръка в изобилие. Не след дълго били въведени правилата за безопасност на труда. За съжаление, много мъже загинали или пострадали сериозно при злополуки, които е можело да бъдат избягнати. Около една сонда винаги съществува риск, но се опитвам да намаля опасността да се случи нещо лошо.

Очевидно дори и за собствената му съпруга важеше същото и тя не можеше да разчита на никакво изключение.

Джейс застана на стъпалата на ремаркетото и задържа вратата, за да се качи и Кетрин. Тя погледна нагоре към него и той широко ѝ се усмихна. „Човек може наистина да си помисли, че се гордее с мен“, помисли си тя.

— Кетрин, запознай се с Били Дженкинс. Той е отвратителен и нацупен мърморко, глупав инат, грубиян и абсолютно лишен от скрупули, но всички тук сме му свикнали.

Кетрин отмести тежката каска и погледна към мъжа, когото Джейс ѝ представи по не най-благоприличния възможен начин. Били беше по-възрастен от останалите. Тя се зачуди дали Джейс му беше възложил работата в ремаркетото заради възрастта му.

Рядката коса на Били беше посивяла и къдрава. Кожата на лицето му — суха и кафява, сякаш бе опъната върху лицевите му кости. Бръчки прорязваха лицето му и то приличаше на пътна карта. Кривите крака и набитото тяло го правеха да изглежда по-нисък, отколкото беше всъщност.

Той огледа Кетрин отгоре до долу няколко пъти. Изучаващият поглед не беше похотлив и груб, а изрази одобрение.

— Искан ми се да можех да проумея как така една мила, хубава жена като вас се е събрала с такъв дяволски проклет тип като него — той показа Джейс с безочливо завъртане на малката си, кръгла глава.

Зад себе си Кетрин чу дълбокия, боботещ смях на Джейс.

— Е, докога само ще си стоиш и ще ни обиждаш, няма ли да ни предложиш нещо за пиене?

— Вземете си сами. Аз искам да видя бебето.

Кетрин усети, че зад тази взаимна размяна на грубости се крие топло чувство на обич и уважение. Били се приближи до Джейс и пое Алисън от ръцете му. Бебето веднага се протегна към червената кърпа в джоба на ризата му и старият мъж се разсмя.

— Ето това се казва момиче! Знаеш кои хора са ти приятели, нали? Дръж се за стария Били и няма да сбъркаш — ще падне забавление! Да, наистина. Я да се разходим малко и да потърсим нещо по-красиво. — Били понесе хипнотизираната Алисън към своето бюро, като ѝ говореше с престорен, бебешки глас.

Кетрин и Джейс се разсмяха.

— Нищо не е в състояние толкова бързо да превърне някого в глупак, както едно малко бебе — каза Джейс. Погледна Кетрин и ѝ намигна. — Може би само с изключение на една хубава жена. Помислих, че ще се наложи да браня честта ти, като видях как те оглежда Били.

— Бях поласкана. Мисля, че е безупречен джентълмен — усмихна се тя, като сви устни превзето.

— Какво? Този стар негодник? А на мен ми отправяш укоризнени погледи всеки път, когато спомена някоя подобна дума от неговия репертоар.

— Да, но това е съвсем друго.

— Защо?

— Защото не съм омъжена за него. Омъжена съм за теб.

Той я изгледа свирепо, но ъгълчетата на устата му трепкаха от потискания смях.

— Да, точно така е, и никога не го забравяй — изръмжа шеговито Джейс.

И двамата прихнаха и той импулсивно протегна ръка и я притисна до себе си. Тя все още не можеше да си поеме дъх от бързата, силна прегръдка, а Джейс вече отваряше хладилника. Извади две студени кутийки със сода, отвори ги и сложи по една сламка във всяка. Алисън щастливо седеше в скута на Били и се радваше на изключителното му внимание.

— Ела да отидем там — каза Джейс и я поведе към едно бюро в дъното на ремаркетото. — Искам да ти направя едно предложение.

Тя го последва през тесните пролуки между масите и другите вещи. Той я накара да седне на стола зад бюрото. В сравнение с неговото, бюрото на Били изглеждаше подредено и спретнато. То беше буквално засипано с карти, таблици и диаграми. Тя само се досещаше какво представляват те, но сега не искаше да се задълбават в обяснения в тази насока. Повече я гризеше любопитството за споменатото предложение.

Той се пресегна през рамото ѝ и взе един лист. Кетрин си помисли, че може би е някакво съобщение, което трябва да разчете от едрия, наклонен почерк с криволици.

— Получих тази записка от Уилоуби. Той е собственикът на „Санглоу“. Бях му писал — тя кимна, и той продължи: — Изглежда Уилоуби е загрижен за сегашната репутация на петролните компании. В медиите се говорят и се пишат разни щуротии — печелим от нищото, „от къорав късмет“ и подобни. Намислил е да направи нещо за имиджа на „Санглоу“ в очите на обществеността. Успял е да докара работите до подписване на договори с няколко телевизионни станции в

Тексас и Оклахома — някои от тях са Хюстън, Далас, Форт Уърт, Остин, Оклахома Сити. „Санглоу“ ще осигурява услуги по поддръжката и бензин за новите им автомобили и другите им превозни средства, срещу време за реклами.

Той отпи от содата и я попита:

— Следиш ли мисълта ми? Ако има нещо, прекъсвай ме. На мен ми трябваше известно време, докато го асимилирам добре.

— Да, да слушам... разбирам, но...

— Ето сега идва моментът, който те засяга. Той има нужда от човек, който да изготвя рекламите и клиповете. И аз препоръчах теб.

Кетрин го загледа зашеметена.

— Мен?! — на висок глас възкликна тя. — Джейс, но аз нищо не знам за...

— Петрола? Не е и нужно да знаеш. Това, което иска Уилоуби, е реклами за обществените услуги типове, предлагане и така нататък, показани от гледна точка на потребителя. Иска да се внуши идеята, че „Санглоу“ изпитва загриженост за ситуацията с енергията и предприема стъпки да я подобри, като същевременно изкъсо държи юздите на цените на бензина. Трябва да се наложи тази представа, за да се подобри репутацията ни. Ти имаш опит във връзките с обществеността. Писала си изявления за пресата и текстове на реклами. Това ще бъде светкавица, която ще отвори очите на хората. Прозрение за тях!

— Но „Санглоу“ всъщност прави ли всичко това? Не мога да лъжа.

Той я погледна почти обидено:

— Кетрин, не бих поискал от теб да лъжеш. Мислиш ли, че бих имал каквито и да било отношения с компания, която ощетява хората и обществото като цяло?

Тя погледна встрани.

— Не.

Започна да дъвче бузата си отвътре, като се опитваше да мисли. Беше такава фантастична възможност. Просто не успяваше да сдържа вълнението и възбудата си, но в същото време толкова много неща трябваше да се обмислят.

— Не съм сигурна, че ще мога да работя тук — започна тя колебливо.

Той се разсмя.

— А аз бих ти казал да не работиш тук. Не ми се иска цял ден да си сред тази дива банда. За нищо на света! Вече има един факт, с който трябва да се примирявам. — Откакто те познава, Джим Купър е доста запален по теб.

Той се намести с лице към нея, облегна се на масата и кръстоса глезените на протегнатите си напред крака. По широката му усмивка тя долови, че той само я дразни за Джим.

— Това, което имах предвид — продължи той — беше да работиш вкъщи. Честно казано, смятам, че ще е по-добре да си у дома около Алисън. Но напълно разбирам и необходимостта ти да работиш. Можеш сама да си определиш часовете за работа и да работиш, когато ти искаш, но ще си около нея през целия ден. Е, как ти се струва всичкото това?

— Ще бъде чудесно, Джейс. Наистина се тревожех за нея, когато бях на работа, преди да... да се оженим.

— Прекрасно! Тогава всичко е уговорено.

— Чакай. Нека да помисля още малко — тя се съсредоточи и започна да потупва с пръст стиснатите си устни. — Няма ли да се наложи да работя в тесен контакт с екипите от специалисти в телевизионните станции?

— Много добър въпрос. Телевизионната станция в Хюстън ни снабдява с технически средства за производството. Те ще вършат цялата, така да се каже, черна работа, след като ти подготвиш сценариите. Ако имат нужда от теб за нещо, винаги могат да ти се обадят. Или ако е необходимо, можеш да отидеш със самолета на компанията при тях за един-два дни.

— О, Джейс, прекалено е хубаво, за да повярвам, че е истина.

— Всичко е само в твоето желание да го направиш. Зная, че имаш нужните качества — той потупа нежно бузата ѝ и се усмихна окуражително, изпълнен с вяра. — Да се обадя ли на Уилоуби да му кажа, че има още един нов служител?

Тя се поколеба само за миг, после плесна с ръце и отговори ентузиазно:

— Да, да!

Кетрин и Джейс решиха да останат и да обядват заедно с работниците. Един от тях отиде с кола до града и купи хамбургери и

пържени картофи. След следобедното си шише мляко, Алисън с доволно изражение на лицето заспа върху ръката на Били. Той оставаше непроницаем за закачките на колегите си.

Острието на сондата тътнеше, пробивайки си път през земята и скалите, а туптящият мотор, който я тласкаше дълбоко в земята, поддържаше ритъм, за който Кетрин се убеди, че може да я подлуди, ако го слуша часове наред. Но работниците бяха забравили за шума, сякаш изобщо не го чуваха, докато бързо унищожаваша огромните количества храна.

Някои седяха на земята и върху подвижни седалки, свалени от камионите, други стояха прави, събрани на малки групи. Помежду им непрекъснато прескачаха шеги и закачки. Понякога езикът им ставаше съвсем неприличен, но Кетрин усещаше, че дори тогава начинът им на изразяване е доста смекчен заради нейното присъствие.

След като всички приключиха с обяда, Джейс надвика шума:

— Какво, по дяволите, става тук? Да не мислите, че като съм довел жена си да ви я представя, това означава да пропилеете цялата останала част от деня? Всички обратно на работа! Пикникът свърши.

Гласът му звучеше сурово, но той се усмихваше. Чуха се мърморения, имаше и гримаси, но всички се завърнаха на работните си места. Много от тях поздравяваха угоднически Кетрин или ѝ говореха срамежливо, когато минаваха покрай нея. Джим Купър се усмихна широко изпод каската, но бързо се захвана отново за работа, когато Джейс го изгледа със святкащи очи.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Малко по-късно семейство Манинг си тръгнаха. Докато изкачваха стъпалата в къщата, Джейс подхвърли:

— Ще получиш една пратка от Уилоуби след няколко дни. Той ще ти изпрати материал, който сигурно ще ти е полезен. Сухи факти и цифри, но ще съдържа и някои случаи или истински събития, които представляват интерес за хората.

— Нямам търпение вече да започна — тя млъкна и остана така с ръка на перилото. — Почти бях забравила. Ще трябва да уведомя някого в колежа, че няма да се върна там, нали?

Джейс застана до нея и я пропусна да мине първа, когато отвори вратата. Усмиваше се тайнствено и тя видя игриво пламъче в сините му очи. Само след миг вече знаеше защо той е толкова доволен от себе си.

Върху едно ново бюро, разположено в средата на дневната, стоеше чисто нова, електронна пишеща машина. Кетрин изписка от радост и удоволствие и завъртя глава към него — погледът ѝ беше повече от изненадан.

— За мен ли е?

— О, не, за Алисън — каза той сериозно.

Тя не обърна внимание на поредната му шега и прекоси стаята да огледа прекрасната нова машина. Беше невероятна! Изпълняваше многобройни функции и имаше всякакви приспособления и джунджурии, за които човек би могъл да се сети, включително автоматична система за коригиране на грешки и някои други способности, които можеха доста да поизмъчат Кетрин, докато ги разучи и да започне да ги използва.

— О, Джейс, прекрасна е! Аз... кога?

— Купих я преди два дни и помолих да я доставят, когато не сме тук. Искях да бъде изненада. Харесва ли ти?

— Дали ми харесва?! Та това е мечта! Ето, погледни само... — тя замълча, защото през главата ѝ премина една мисъл. Погледна го с

присвити зелени очи:

— Бил си абсолютно убеден, че ще приема тази работа в „Санглоу“, така ли?

Той се засмя:

— Надявах се да я приемеш.

Тя се опита да остане сериозна и строга, но не издържа и избухна във възбуден смях.

— Би трябвало много да се разгневя, ако си приемал за сто процента сигурно, че ще се съглася, но не мога. Благодаря ти, Джейс! За всичко! Работата, машината, всичко — почувства се много засрамена, че понякога се беше съмнявала в неговите подбуди.

— Ела при мен и ми благодари както трябва. С целувка — той я гледаше, без да отклонява поглед, а безгрижната му усмивка бе изчезнала.

Внезапно обезкуражена от тона на гласа му, Кетрин, трогната до сълзи, насила накара окаменелите си крака да тръгнат към него. Той беше поел Алисън от нея, когато тя се втурна през стаята да разглежда подаръка. Бебето лежеше доволно в ръцете му. Кетрин се повдигна на пръсти и поднесе устни към бузата му, като го целуна леко. Той се намръщи, когато тя се отдръпна назад.

— Това не е целувка. Ето това е целувка.

Наклони се напред и обхвана устните ѝ със своите. Не можеше да я прегърне, защото ръцете му бяха заети с Алисън, затова приложи друго средство. Силата и страстта на целувката му беше несравнима и много по-завладяваща от всички други ласки.

Твърдите му устни се движеха върху нейните, мъчително бавно. Той захапа долната ѝ устна няколко пъти, докато тя отвори устни и даде път на езика му. Но той все още се въздържаше, като изучаваше лениво устните ѝ. Тя тихо изстена и с въздишка се приближи към него, като обхвана с две ръце врата му и се опита да наведе главата му пониско. Едва тогава той задоволи копнежа ѝ. Устата му пое нейната със сладка сила. Целувката му накара тялото ѝ да запее от обзелите го чувства, които даваха нови усещания на душата ѝ.

С една далечна част на съзнанието си, Кетрин се питаше как е способен толкова бързо да я направи абсолютно безпомощна. „Как командва сетивата ми толкова цялостно? Не трябва да се поддавам на това, което изпитвам. Но искам! Искам го!“

Тези мисли пробягваха в съзнанието ѝ дори когато пиеше нектара от устата му. После той помести глава и откри нова, неизследвана област от устата ѝ, и всички други мисли избледняха.

Кетрин усети няколко биещи удари в гърдта си и едва тогава осъзна, че Алисън е притисната между тях. Свали ръце от врата на Джейс и бавно отстъпи назад.

Погледнаха надолу към сърдитото бебе — малкото лице се сви недоволно и се чу раздразнен плач.

— Ето, видя ли какво направихме — засмя се Джейс. Той вдигна Алисън на рамото си и успокоително я потупа по гръбчето. — Хайде, елате, принцесо. Ще направя всичко необходимо за вас! — каза ѝ той и тръгна към кухнята, а после се обърна през рамо към Кетрин:

— Ще я нахраня, а ти си поиграй с новата играчка.

Кетрин не се и опита да спори. Седна пред новото бюро и взе книжката с указания.

— Този наръчник е цяла енциклопедия — извика тя към кухнята. — Ще трябва да уча с часове, преди да се почувствам достатъчно знаеща, дори само за да я включа.

— Ще се справиш, естествено — отвърна от кухнята Джейс.

Почти цял час беше минал, когато Кетрин най-после успя да излезе от съсредоточеното, задълбочено изучаване на наръчника. Джейс носеше Алисън през дневната към нейната спалня.

— Вече е нахранена. Успях да напъхам в устата ѝ почти цялото количество от това ужасно на вид вещество. После тя ми прави компания, докато приготвя моя специален сос за спагети. Какво ще кажеш да хапнем спагети?

— Звучи вкусно.

— Трябва само да престоят малко. Ти чакай тук да занеса Алисън и да я сложа да спи.

Преди още той да завърши изречението, Кетрин вече беше потънала отново в ръководството за машината, наведена над нея и загубена сред безбройните ѝ сложности и възможности.

Стреснат вик на болка я извади от усърдните ѝ занимания. Тя изпусна дебелия том и се затича към спалнята. Кетрин блъсна вратата и влетя в стаята. Беше празна! Тя погледна глупаво празното креватче. В следващия миг чу още един остър вик и яростно „О-ох!“

преди да осъзнае, че гласът на Джейс идва от банята. Тя се спусна натам и рязко спря, замръзнала от изненада.

Джейс и Алисън бяха във ваната. Контрастът между гладкото бяло телце на Алисън върху тъмните, силно окосмени гърди на Джейс, беше поразителен. Но още повече я порази голото тяло на Джейс, потопено в топлата вода, когато той се облегна назад. Дори колената му, свити, за да може да се намести в късата вана, не можаха да скрият мъжествеността му от изумените ѝ и неволно любопитни очи.

— О, Кетрин, добре, че дойде. Помогни ми, моля те! — Джейс замижа от болка и едва сега тя успя да проумее причината за неговото страдание.

Алисън лежеше по корем върху Джейс. И двете ѝ юмручета бяха стиснати, вкопчили здраво по един кичур от косъмчетата по гърдите му. Алисън беше толкова очарована от новата играчка, която си бе намерила, че с всяка секунда дърпаше все по-силно. Малките ѝ крачета ритяха възторжено по плоския му корем.

Кетрин преглътна задушаващата я голяма буца в гърлото и смутено измърмори:

— Ами ще се опитам да я взема...

Наведе се и обхвана мокрото, плъзгаво телце около топчестото кръстче.

— Не! — възкликна Джейс. — Ако я вдигнеш, тя ще оскубе всичко, което държи, а знаеш ли колко ме боли!

Кетрин погледна малките пръстчета, неумолимо и безнадеждно свити. Разбра, че той е прав.

— Какво... — започна тя.

— Опитай се да ме освободиш. Струва ми се, че никога няма да се измъкна от нея.

Кетрин затвори очи и пое дълбоко дъх. После коленичи до ваната. Започна лекичко да подръпва пръстчетата на Алисън, докато те най-после се отпуснаха и освободиха от хватката си Джейс.

Но вместо да я подаде на очакващата Кетрин, той внезапно стана с бебето в ръце.

— Трябва да те напляскам за това, млада госпожице — сгълча Алисън той. — Отсега нататък, когато се къпем, аз ще бъда с тениска.

Без да се смущава, той прекоси стаята гол, с Алисън на ръце и бършейки я с мека кърпа. На Кетрин само подхвърли през рамо едно:

— Благодаря, скъпа — и забрави за нея на мига.

Тя мина покрай него, за да отиде в дневната. Той обличаше на Алисън пижамата ѝ, наведен над креватчето. Стегнатият му ханш беше един нюанс по-светъл от широкия му, гладък гръб. Източваше се от тънката му талия и завършваше в дълги, мускулести бедра. Кетрин побърза да излезе.

Започна да прехвърля разсеяно наръчника с инструкции, който преди няколко минути я беше завладял изцяло. Когато тръгна да спасява Джейс, разтрепераната ѝ ръка го беше изпуснала на пода, дори не успя да го сложи до машината. Не, не можеше да започне отново да го чете. В това беше сигурна. Очите ѝ просто не се фокусираха добре върху буквите. Вместо думи, пред тях неизменно се появяваше Джейс, изтегнат във ваната.

Отиде в кухнята. Надяваше се, че там все нещо ще отвлече вниманието ѝ, ще я успокои, за да може отново да се държи като разумен човек, а не да се тресе, загубила всякакво достойнство и контрол над себе си.

Вдигна капака на тигана с къкрещия сос за спагети и вдъхна вкусния аромат. Тъкмо поставяше капака обратно, когато чу меки стъпки и усети, че Джейс е застанал зад нея. Изпусна алуминиевия капак, който с трясък падна върху печката.

Преди да успее да го вземе, ръката на Джейс се промуши под нейната, взе капака и го постави върху тигана. Тя усещаше гръдта му, допряна до гърба си.

Другата му ръка се протегна изотзад. Той пъкна и двете под блузата ѝ и с едно плавно, точно движение, разкопча предната закопчалка на сутиена ѝ. После отмести настрана тънката превръзка от дантела и найлон и обхвана гърдите ѝ с ръце.

— Накара те да се изпотиш и те притесни, нали? — тихичко мърмореше във врата ѝ той, а езикът му бродеше зад ухото ѝ по меката като кадифе кожа.

— Кое? — дрезгаво попита тя. Ръцете му я масажираха нежно, после я поглаждаха с притиснати длани.

— Видът на голотата ми. Известно е, че той причинява големи притеснения. Наистина, докато бях в Африка, когато тръгнах по улиците, гледката караше родителите на момичетата на възраст за женене да треперят от страх — гласът му беше малко по-силен от

шепот, омайващ. Той се приближи още и бедрата му се потъркаха по задната част на ханша и краката ѝ.

В този миг ѝ беше крайно трудно да говори, но Кетрин продължи да се опитва да поддържа несъществен разговор:

— Ти си ходил гол по улиците?

Той сближи гърдите ѝ с ръцете си, докато се образува дълбока гънка и сложи палци върху стегнатите зърна.

— Разбира се. В някои африкански страни просто така е прието. Там в това няма нищо нередно или необичайно — той ухапа меката част на ухото ѝ със зъби.

— Е, да, но тук не е Африка — въздъхна тя, докато ръцете му се плъзгаха надолу по гладкия ѝ, прибран корем. — И ще ти бъда много задължена, ако... О, Джейс!

Той обърна лицето ѝ към своето. Лицето му изразяваше непоколебимост, когато я вдигна и я понесе през дневната към спалнята, в която досега той спеше сам.

Нежно и внимателно се наведе и я положи върху огромното легло. Изправи се, размота кърпата, навита около ханша му и я остави да падне на пода, докато се настаняваше до Кетрин.

Поглади косата ѝ, отмести от поруменелите ѝ бузи няколко разпилени кичура и обсипа слепоочията ѝ с леки целувки.

— Кетрин, ще те любя.

Не питаше, не молеше за позволение или съгласие. Съобщаваше намерението си. Целуна я нежно, като изтегляше езика ѝ с убеждаваща настойчивост. Възхищаваше се на всяко кътче от тялото ѝ, което се разкриваше пред него като с ласката си го караше да тържествува. Сваляше дрехите ѝ с вещица, но подлудяващо бавно, като често спираше, за да я погали или ухапе лекичко с прекрасните си зъби.

Докато плъзгаше бикините по дългите ѝ стройни крака, шептеше във възхвала на прекрасното ѝ тяло нежности и гальовни думи, каквито Кетрин никога не си беше представяла, че някой може да изрече.

Изпъна тялото си до нейното и я притисна силно до себе си. Бавно напрежението в нея започна да се стопява под успокояващата ласка на пръстите му. Техните възбуждащи гальовни разходки по нея я събуждаха и я предизвикаха да не остане безчувствена. Главата ѝ

лежеше отметната назад върху възглавницата, брадичката ѝ беше вдигната, за да даде възможност на езика му да стигне до гърлото ѝ.

Устните му се спряха върху нейните, целуваше я с безкрайна нежност и необятна страст. Езикът му търсеше сладостта на устните ѝ, докато ръцете му прекосяваха и най-закътаните кътчета на тялото ѝ. Устните му все още бяха върху нейните, когато прошепна:

— Не зная как ти е приятно. Кажи ми ако...

Тя спря говора му, като залепи своите устни върху неговите. Ако нещата щяха да продължат по този начин, нямаше нищо, което да не ѝ харесва.

Устата му бързо премина по бузата ѝ към ухото и там спря да си поиграе с него. Дъхът му беше топъл, езикът му се стрелкаше по нежната кожа. Ръката му започна да я гали от раменете, през гърдите и около кръста. Пръстите му погладиха копринената вътрешност на бедрата ѝ и у нея пробяга пламенна тръпка от върха на пръстите до всяка клетка на тялото.

— Кожата ти е като кадифе — нежно прошепна той. Започна да движи ръката си напред и назад по хълмчето, което таеше цялата ѝ женска същност.

— Спомняш ли си онази нощ, когато те сложих да спиш?

— Да, Джейс — въздъхна тя.

Ръцете му връщаха спомена остро.

— Още тогава исках да те докосвам така — ръката му спря.

Накъсаният ѝ дъх заседна в гърлото от неговата опустошаваща, присвояваща целувка. Тя обхвана главата му с две ръце:

— Джейс, целуни ме тук — помоли тя и постави главата му на гърдите си.

Той зацелува меките извивки. Езикът му очерта щедрите ѝ гърди, а тя се извиваше, измъчвана от желание. Когато усети устата му близо до едното зърно, чу себе си да стене в екстаз. Той лекичко го засмука, после повдигна глава и започна само с език да задоволява болезнената пъпчица.

Тя прегърна силно раменете му и пръстите ѝ забродиха по твърдите мускули. Стана малко по-смела и плъзна ръцете си между него и себе си, за да погали с върховете на ноктите си косъмчетата по гърдта му, после с любопитство се зарови в тях и намери малките кафяви зърна. Харесваше ѝ да чува как дишането му се ускорява.

— О, Кетрин, толкова си сладка — каза той, а пръстите му откриха топлата влага между бедрата ѝ. Нейните въздишки следваха ритъма на неговите.

— Сега? — попита той с устни, хапещи нейните. — Сега?

Тя кимна и той я дари с въвличаща, потапяща в далечни дълбини целувка.

Вдигна се над нея и намери съкровището, което търсеше... Нагоди силата си към мекотата там и съвсем леко натисна. Когато срещна неочаквано съпротивление от нежната преграда там, той спря за миг и погледна надолу към нея със смутено и озадачено изражение на лицето. Нетърпеливите ръце върху бедрата му го притеглиха и повдигнатия ѝ нагоре ханш го умоляваха да не се бави в това, което е започнал да прави.

Първоначалната болка отшумя и Кетрин се остави на вълнуващото изживяване. Всичките ѝ разумни мисли изчезнаха. Остана далеч всичко, което можеше да замъгли обливащите я чувства или да притъпи мощните вълни на неизпитваното от нея неземно удоволствие. Вече нямаше значение как се казва той, нито на кого е роднина, нито, че бяха деца на различни светове. Единственото, което имаше значение, беше, че тялото ѝ е едно цяло с неговото. Това не беше само физическо проникване, а духовно сливане. Тя принадлежеше, това беше единствената валидна истина в този момент.

Макар че той свърши пръв, Кетрин разбра, че е много опитен. Джейс я окуражаваше, хвалеше я, обожаваше я, любеше я с думите си, както и с тялото си. Целуваше я, хапеше, милваше я, галеше, дишаше. Това беше нещо много по-тайнствено и велико от обикновено консумиране на брака им.

Когато усети, че пропада в невиждана и не усещана досега, но неземно сладостна и увличаща забрава, тя извика:

— Джейс... О, Джейс!

— Да, скъпа, да — пошепна той в ухото ѝ. — Кетрин, сладката ми Кетрин, хайде, мила, потопи се, не се страхувай.

И тя се потопи.

— Девствена? — попита я той в благоговение, когато вече лежаха един до друг, плътно прегърнати. — Женен съм за двадесет и

седем годишна девственица? — Поклати смаяно глава пред това чудо.

— Вече не — пропя Кетрин, сгушвайки се още по-близо до него.

— Безсрамница! — плесна я той игриво по голото дупе. — Предполагам, че сега ще искаш да го правиш непрекъснато — въздъхна с престорено примирение със съдбата.

Тя се засмя весело, подпря се на лакти, като покриваше лицето му с шумни влажни целувки. Той започна да я гъделичка по гърба, докато тя падна по гръб и само след секунда тя се озова безпомощно смазана под тежестта му. Джейс погледна лицето ѝ под себе си и меко ѝ се усмихна, преди да покрие устата ѝ със своята в нежна целувка.

Сплела ръце зад гърба му, Кетрин го привлече по-близо до себе си, като че приветстваше възвръщането на страстта им. Той я погали по врата и задвижи търсеци пръсти по гърдите ѝ, преди да спре целите си ръце върху тях повелително, с чувството на собственик.

Отдръпна се назад след страстната, жадна целувка и загледа гърдите ѝ, макар че пръстите му очертаваха по тях пътеката на възбудата. Гледаше как под ръцете му зърната им се уголемяват и втвърдяват.

— Очарователно! — възкликна той, като се наведе и лекичко ги целуна.

Ръката му тръгна надолу по плоския ѝ корем. Точно тогава стомахът на Кетрин изкъркори застрашително. Джейс се отдръпна назад и се засмя:

— Гладна ли си?

— Да — изръмжа тя, като се устреми към него с цялото си същество, а разстоянието между тях ѝ се стори цяла пропаст. — Но не за храна.

— Хайде! — подкани я той, докато ставаше от леглото и навличаше спортни шорти и тениска, която покриваше само раменете му и горната част на гърдите му, а коремът му оставаше гол под нея. — Да отидем да хапнем! Ще се обидя, ако не отдадеш дължимото на моя велик сос за спагети.

— Предпочитам да остана в леглото — измърка Кетрин.

— И аз също, но отсега нататък, госпожо Манинг, ще започна да се грижа да набавяш нужното ти количество енергия. Изразходваш я по толкова прекрасен начин — хвана ръката ѝ и я привлече до края на леглото при коленете си. Наведе се и я целуна по врата, като я

държеше плътно до себе си и движеше ръце по гърба ѝ нагоре и надолу.

— Кетрин?

— М-м-м?

— Направи нещо за мен, моля те.

— Аха.

— Облечи онази блуза, с която беше в първия ден, когато дойдох тук. Блузата ти за боядисване. Завържи я точно както тогава. Може ли?

Тя се отдръпна от него и погледна веселите пламъчета в сините му очи:

— Това ли е услугата?

— Не цялата — призна си той палаво. — Не обличай нищо друго, освен бикините.

— Джейс! — изпухтя тя. — Не е прилично.

— Така ли? Аз няма да кажа на никого. А ти?

— Ти си непоправим — прошепна тя и целуна едната трапчинка до устата му.

— И това ти харесва — отговори той дрезгаво.

После я бутна безцеремонно обратно на леглото и каза:

— Побързай, и аз съм гладен.

Когато Кетрин се присъедини към него в кухнята, облечена в избелялата си блуза, той се обърна с лице към нея и я огледа алчно и преценяващо. Приблужи се, обгърна я в стягаща прегръдка и я целуна силно и дълго.

— Това исках да направя в онзи първи ден — каза ѝ.

— Точно това направи в онзи първи ден — напомни му тя сухо.

— О, да. Направих го, така ли? Е, добре тогава, браво на мен! — засмя се той.

Докато се варяха спагетите, Кетрин нарязва салата, а Джейс приготви дебели филии от франзела с чесново масло и ги сложи във фурната.

С умение, постигнато от практиката, отвори бутилка червено вино, което предвидливо беше сложил в хладилника, за да се охлади. Като по чудо всичко едновременно стана готово и седнаха да се наслаждат на тази късна вечеря.

Дали храната беше особено вкусна, или щастието на Кетрин я правеше да изглежда така? Говореха безспир. Вечерята им продължи

два часа.

Тя научи, че на Джейс му предстои да навърши тридесет и три години, че второто му име е Лорънс. Разказаха си различни истории от младостта си. Всеки научи какво харесва и какво не харесва другият, предубежденията и предразсъдъците му, политическите възгледи и личната му философия.

След като се претърпкаха със спагети, салатата, хляб и вино, Джейс настоя да изядат по един шоколадов сладолед. Докато поделяха по равно разтребването и миенето, Кетрин отново се учуди колко лакомо яде, а успява да запази физиката си, без да има грам излишна тлъстина.

После застанаха един до друг до креватчето на Алисън, прегърнати през кръста и се чувстваха още по-близки от общото си задължение за отглеждането на детето.

Изобщо нямаше спор по въпроса къде ще спи Кетрин тази нощ. Тя съвсем естествено и без колебания отиде с Джейс в другата спалня. Преди да успее да постели леглото с ленените чаршафи, той вече се беше съблякъл и протегна ръце към нея. С подчертано внимание развърза възела на блузата ѝ и я смъкна от раменете ѝ. Тя изхлузи бикините си, докато лягаха заедно на широкото легло.

— Изпитвам бясна ревност — каза Джейс, галейки рамото ѝ.

— Защо? — попита тя с глас, който звучеше по-скоро като доволно мъркане.

— Защото първия път, когато ти беше на това легло, беше с Купър.

— Да — въздъхна тя с престорено отчаяние — предполагам, че ще трябва да изоставя Джим.

Засмяха се заедно, после настана дълго мълчание. Лежаха прехласнати от щастието, че всеки държи другия в прегръдката си.

— Как се чувстваш? Как си настроена сега? — прошепна Джейс в тъмнината.

— Ето така — отговори тя палаво и срамежливо пъкна ръката си под завивките.

Той остро пое дъх с леко свистене, когато тя намери това, към което се беше устремила. Тя се усмихна доволно на мигновената реакция, която постига с пръстите си.

— О, боже! — изръмжа той. — Нямах предвид точно това, но и този отговор е достатъчно ясен — личеше си, че с усилие контролира

учестеното си дишане. — Всъщност исках да знам дали не съм те наранил. Не бях много нежен — изръмжа, когато видя, че тя е още по-доволна. — Кетрин... — изстена дрезгаво, после добави по-овладяно: — Никога не ми е минавало през ум, че може да си девствена.

— Мислил си, че съм освободена, неподбираща жена с безразборни връзки, която има зад себе си цяла върволица изоставени любовници?

— Не, разбира се, не това — процеди той през стиснати зъби. С всяка измината минута разговорът ставаше все по-труден. — Просто си мислех, че със сигурност жена, красива колкото си ти, все е била... увлечена, имала е нещо... подобни отношения... досега. Но с удоволствие разбирам, че не е така.

— О, Джейс — простена тя, заравяйки лице в гъстата гора на гърдите му и обсипвайки го с целувки като пеперуди. Докосна лекичко с език зърната на гърдите му.

— Кетрин — лекичко извика той. — Ти... ти правиш така, че литвам в небето.

Пресегна се под чаршафа и вдигна ръката ѝ високо, после я постави на устните си. Целуна страстно дланта ѝ, като същевременно нежно я претърколи по гръб.

Умело контролирайки неотложната необходимост, която тя беше предизвикала, с извънредна нежност той още веднъж я доведе до блажено пълно изживяване и утоляване на възбудата.

Следващите седмици преминаха в идилия. Те бяха напълно завладени един от друг. Разменяха си онези погледи и докосвания, които за влюбените изглеждат тайни, но въпреки това издават тяхното чувство пред всеки, който успее да ги съзре.

Смееха се, разговаряха и правеха любов с радост, която изцяло заличи напрегнатите обстоятелства около тяхната женитба. Кетрин с удоволствие се отдаде на изучаване и експерименти върху новата си пишеща машина и до края на първата седмица вече можеше да прави първоначални груби проекти за серията рекламни клипове.

През деня, докато Джейс беше на сондажния обект, тя запълваше дългите часове в нахвърляне на идеи и проучвания. Четеше ги на глас на Алисън, която беше податлив слушател. Бяха ѝ оформили малък кът

с кошарка ниско на пода в дневната. Една вечер след няколко дни Джейс донесе люлка за стая. Докато сглобяваше А-образната конструкция и наместваше Алисън в готовата люлка върху удобната платнена седалка, той забеляза:

— Този апартамент се стеснява все повече с всеки изминат ден.

Като човек, който винаги бе готвил по необходимост, сега Кетрин за първи път откри неподозирано удоволствие в това да готви за Джейс. Една вечер го изненада с шоколадов пай, за който той повтаряше дълго, че е любимият му десерт.

Знаеше, че неговият нрав е непредсказуем и гневлив. Нали го беше видяла вечерта, когато я нападна Роналд Уелш. Бе го проявил в няколко момента в споровете им преди сватбата. В деня, когато се разходиха до езерото и тя по невнимание го сравни с Питър, разбра колко невъздържан и експлозивен може да бъде.

Но сега нямаше и следа от това. С него се живееше лесно, беше подреден и спретнат до крайност, благороден и великодушен. Алисън се радваше на водопад от обич от негова страна. Всеки ден, като се върнеше от работа, той вземаше душ, преобличаше се и отделяше много време за игра с нея. Понякога, ако хленчеше, той я люлееше на ръце. Неговото внимание като че ли винаги й действаше успокоително.

Една вечер Кетрин дори го чу да й гука, докато я люшкаше в плетения стол:

— Алисън, сладичко бебенце, миличко малко момиченце, татко те обича. Обичам те, Алисън.

Думите му пронизаха сърцето на Кетрин. Дори и в най-възвишените моменти на страст, Джейс никога не правеше дори и намек за обич към нея. Заливаше я с омайни любовни думи, а когато се любеха, изживяването беше напълно споделено. Никога не утоляваше своята жажда и желание, без търпеливо и нежно да отведе и нея със себе си до пълното удовлетворение.

Внезапно тя закопня да чуе тези три думи, изречени за нея със същата открита искреност, с която ги каза на Алисън. Едва тогава разбра. Обичаше Джейсън Манинг.

Но кога бе станало това? В кой миг бе отхвърлила булото на подозрението и го беше приела за откровения, праволинеен човек, за който той се представяше? Кога беше престанала да се взира дълбоко в очите му и да търси там скрити подбуди? Не знаеше. Всичко, което

знаеше бе, че го обича и ако той престане да бъде част от живота ѝ, тя ще се озове в тъмна, непрогледна пустота.

Никога не си беше позволявала да бъде толкова уязвима пред друг човек. Това беше страшна зависимост. Най-напред той пое управлението и контрола над живота ѝ. Сега вече държеше сърцето и чувствата ѝ. Какво би направила тя, ако той предаде това нейно доверие? Как ще може изобщо да се справи с всичко, и най-вече със себе си, ако изведнъж сега се окаже, че той е лицемерил пред нея?

Тя отблъсна ужасяващата мисъл от съзнанието си и се заслуша как той меко припява на Алисън някаква мелодийка. Не, няма да я предаде. Не би могъл! Не и след като бяха изживели заедно такова всеобхватно единение в секса. Желанието им един за друг беше ненаситно и все пак никога досега не бяха останали незадоволени.

Една друга неприятна и плашеща мисъл връхлетя ума ѝ. Похотта. Мъжете можеха да се наслаждават на секса само докато сърцето и умът им са независими. Дали за Джейс правенето на любов означаваше само това? До толкова ли беше умел и посветен в тайните на секса, че да успее да я накара да вярва, че за него означава толкова, колкото той — за нея? Дали думите, които страстно шепнеше в ухото ѝ, са само репетирани и добре изпълнени рецитации?

— Хей! Каква кулинарна изненада си измайсторила за вечеря днес?

Джейс я извади от обезпокоителните мисли, като влезе в кухнята и застана зад нея при готварската печка. Нежно сложи ръце на раменете ѝ.

— Яйца от гущер — изрече тя през смях и несъзнателно се опря назад върху ципа на джинсите му.

— Със сос от сирене? Чудесно! Това е едно от любимите ми неща — той пое аромата на косата ѝ, после сложи устни върху нейните по многозначителен начин. — А за десерт?

„Хайде, Кетрин. Сложи ред в мислите си и спри с глупостите!“, каза си тя наум. „Не е възможно да те целува така, ако не изпитва поне малко чувство към теб.“

Колкото повече се задълбочаваше целувката, толкова по-надалеч оставаха другите ѝ мисли.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Кетрин проклинаше дълбоките дупки, в които новата ѝ кола пропадеше и се тръскаше неудържимо. Беше ѝ изключително трудно да подбира гладките места по пътя. Отиваше към сондажния обект, за да изненада Джейс със специален обяд. Хепи с голяма готовност прие да гледа Алисън, когато Кетрин ѝ каза какво е намислила.

Госпожа Купър прие много емоционално промяната в отношенията между Джейс и Кетрин, дори беше леко засегната. От самото начало след появяването на Джейс, тя подозираше, че той е съпругът на Кетрин. Предполагаше, че се е върнал при нея след някаква кавга, каквито често се случват между влюбени.

Всеки можеше да види, че са луди от любов един към друг. Освен това, Джейс със сигурност беше бащата на Алисън. Обичаше я безмерно, беше ясно от пръв поглед. Тя ликуваше, че тези двама млади хора преодоляха недоразуменията и споровете си, каквито и да са били те. Може би не са имали достатъчно време да останат сами двамата. И Хепи започна да се старее да отменя Кетрин — изявяваше желание да гледа Алисън при всяка възможност. Освен това, сега Кетрин работеше у дома, така че бебето липсваше на възрастната жена.

Кетрин чу тътена около петролната сонда, преди още да я види. Успокоена, че друсачото пътуване свърши, тя паркира колата недалеч от обекта и продължи пеша дотам.

В кошницата, която носеше, имаше бутилка вино, салатата от пиле и плодове. Под копринената блуза гърдите ѝ, непритеснявани от сутиен, се полюшваха, докато вървеше по грапавата земя. Тръпнеше в очакване. Да, Джейс ще остане доволен — ще му бъде доста приятна тази обедна почивка. Но трябва да останат насаме. Намисли няколко начина да успеят да отстранят Били от ремаркетото, за да могат да се насладят само двамата на интимния обяд.

За нейна изненада видя, че няма да е нужно да отстраняват Били. Той просто не беше в ремаркетото, а човъркаше нещо по един от

крановете. При вида на всичките части, които лежаха пръснати по земята около него, тя си даде сметка, че щеше да е зает доста време.

— Здравей, Били — надвика шума тя.

Когато той вдигна глава и я видя, неспокойно се извърна към ремаркетото, а после се запрепъва към нея, като бършеше ръцете си в един изцапан с масло парцал.

— Здравей, Кетрин.

— Защо не работиш в ремаркетото? Да не би Джейс да те е прехвърлил на нов проект? — засмя се тя, като сочеше разглобения кран.

— Не, напуснах ремаркетото по собствено желание. Не исках да стоя под един покрив с нея — той кимна с глава към един лъскав, дълъг „Уинебаго“, който Кетрин досега не беше забелязала.

— Нея? Коя? — попита с любопитство.

— А-а бе... — беше единственият отговор на Били, преди да обърне глава и с презрение да изплюе струя тютюнев сок в калта.

Той се затътри към крана, а Кетрин погледна объркано към халето с автомобилите, после към ремаркетото.

— Е, добре — въздъхна тя. — Стига толкова изненади за обяд днес!

Отиде до ремаркетото, отвори вратата и направи крачка навътре в сумрачната светлина. След като очите ѝ свикнаха с промяната от яркото слънце навън, тя погледна към бюрото на Джейс.

Сърцето ѝ сякаш се вкамени. Стоеше безмълвна, разбита. После гореща, гневна вълна на ревност заля цялото ѝ тяло.

Джейс се беше облегал на бюрото. Дългите му крака бяха широко разкрасени и изпънати напред. Между тях, притисната интимно с тялото си до него, стоеше жена с тъмна коса. Ръцете на Джейс бяха склучени зад гърба ѝ. Червените ѝ лакирани нокти рошеха гъстата му черна коса.

Джейс стреснато подскочи при влизането на Кетрин и жената също се обърна към нея. Загледа я високомерно с тъмни, блестящи очи. Не осъзнаваше, че ръцете ѝ са все още върху Джейс. Вместо това с копrienен, превзето възторжен глас, каза:

— Това трябва да е Кетрин! Какво удоволствие е да се запозная с вас — тя чувствено се приближи още към Джейс и каза с престорено притеснение:

— О, извинете. Не се представих. Аз съм Лейси Нютън Манинг. Съпругата на Джейс.

Беше ѝ нужно да призове на помощ цялото си самообладание, за да не припадне или да избяга. Вместо това ръцете ѝ яростно се свиха в юмруци, а ноктите ѝ се забиха в дланите. Дъхът като че напускате тялото ѝ на бавни глътки, докато най-после успя да вдиша дълбоко и да направи усилие да се овладее.

Откъсна очи от тържествуващото присмехулно лице на Лейси и ги насочи към Джейс. Неговото объркване личеше по лекото стягане на челюстите и твърдия, непреклонен поглед. Той бавно се изтръгна от прегръдката на Лейси и се изправи, като я отблъскваше от себе си.

— Не си съвсем точна, Лейси. Ти си моята бивша съпруга. Много съществена разлика, мисля — поправи я той.

„Така, значи е бил женен за тази жена“, помисли си Кетрин. До този миг тя се държеше за спасителната нишка, че може би тази Лейси е някоя стара негова приятелка, която си прави шеги. Но намусеното, похотливо изражение върху лицето на брюнетката, когато тя се обърна към Джейс, показваше, че връзката е нещо повече от приятелска. Дори и за един глупак беше очевидно.

— О, Джейс — капризно го смъмри тя — ти винаги си дразнещо прецизен. Аз все още се чувствам омъжена за теб. Винаги ще те смятам за свой съпруг. Пред Бога ние сме женени.

— О, така ли? — Джейс изви вежди скептично. — Лейси, ако Бог смята за женени всички, които се познават един друг плътски, тогава светът е пренаселен от многоженци — Кетрин не си спомняше някога да е чувала повече горчивина в гласа на Джейс. Дали имаше предвид и техния брак? Болката в сърцето ѝ стана непоносима.

Той продължи да гледа отблизо Лейси, докато тя отвърна на погледа му с открито подканващите си, направо предизвикателни устни.

Кетрин се почувства чужда и излишна. Трябваше да излезе. Прилошаваше ѝ от интимните им погледи. Беше прекъснала една прелюдия, която те явно изгаряха от желание да продължат.

Кошницата за пикник шумно се стовари на пода. Кетрин злостно се надяваше всичко вътре да се изпочупи и размаже. Може би поне бутилката вино ще се счупи? Докато протягаше ръка към дръжката на вратата, Джейс извика:

— Кетрин, къде отиваш?

Тя го погледна гневна и невярваща. Да не би да се е побъркал? Може би си мисли, че тя ще стои да наблюдава неговата похот... или любов... с неговата бивша съпруга?

— Отивам си у дома — каза тя студено. — Дойдох само да ти донеса обяд.

— Ето, не е ли това... — започна Лейси, но Джейс я прекъсна:

— Благодаря ти — лицето му беше загубило уплашеното си изражение, но усещането му никога не го лъжеше.

Той огледа тялото ѝ и интуицията му подсказа как е решила тя да го изненада. Тя леко се изчерви. Бе си представяла как ще лудуват, как ще се радват един на друг и всичко това сега ѝ се стори непоносимо отвратително, дори противно.

— Бихме могли по-късно да обядваме — предложи той с многозначително.

— Не съм на същото мнение! — сопна се остро Кетрин.

Джейс изстреля една ругатня през зъби. Всяка клетка на тялото му показваше неговата възбуда и объркване.

— Е, добре, но не бързай. Искам да говоря с теб.

Лейси се метна с подскок върху бюрото и предизвикателно кръстоса крака. Сините ѝ копринени панталони очертаваха ханша и краката ѝ. През бежовата плетена блуза Кетрин ясно видя буйните ѝ гърди с връхчета като корал. Джейс, помисли си тя малодушно, също ги вижда.

— Нали Джейс е един много мил съпруг, Кетрин? — замърка Лейси. — Когато бяхме женени, той не ме оставяше нито миг сама.

— Лейси! — гласът на Джейс беше стържещ.

— Все още си спомням всеки път, когато сме се любили, а това беше често — разсмя се тя. — Той създава от секса забележително събитие, нали?

Кетрин усети как нещо се надига в гърлото ѝ и изпита желание да е далеч, далеч отук. Искаше ѝ се да тича, да тича, докато забрави тези присмехулни кафяви очи и чувствена уста.

— Разбира се, ние се оженихме по любов, а вие — гукацията ѝ глас млъкна многозначително. Съзнанието на Кетрин убийствено хапливо довърши неизреченото. Дали Джейс е сметнал за необходимо

да обяснява на Лейси обстоятелствата около тяхната прибързана женитба?

— Лейси, ти постоянно се връщаш пак към миналото, а то не засяга Кетрин ни най-малко.

Дали усети в гласа на Джейс заплашителни нотки или само така й се стори?

— Не, скъпи, грешиш — Лейси се облегна с длани на бюрото и се наклони напред. Тежките й гърди се залюляха като сочни, узрели пъпешки. — Мисля, че Кетрин би сметнала за много интересно да знае, че се разведохме, защото не бяхме на едно мнение по въпроса за децата.

Тя отмести поглед от Джейс и непринудено го насочи към Кетрин.

— Знаеш ли, Джейс има една голяма заблуда по отношение на семейството. Веднага щом се оженихме, започна да иска от мен да раждам деца — намуси се. — А аз исках само него за целия си живот.

— Лейси, аз съм... аз ще...

Тя се наклони назад и започна да люлее крака напред-назад като махало. Не обърна внимание на заплахата на Джейс и продължи, без да се влияе от нарастващия му гняв.

— Не е ли голям късмет за него да се сдобие с цяло семейство наведнъж, като се ожени за теб? — усмивката й грееше лъчезарна и разкриваше остри бели зъби.

Кетрин прехапа долната си устна. Не искаше да допусне да избухне пред Лейси или Джейс. Той направи движение към нея, но тя се отдръпна с отскок. Всичко, което изрече Лейси, бе истина, но като го чу изречено от устата на тази блестяща жена, която е била омъжена за Джейс, живяла е с него, спала е...

Кетрин потрепери, побиха я тръпки на възмущение. Това, че той беше разказвал на Лейси за личния им живот, беше непоправима обида. Може би тя седеше тук и слушаше Лейси просто защото подсъзнателно търсеше наказание. На първо място, постъпи глупаво, като се съгласи да встъпи в този брак. После стигна дори още по-далеч — влюби се в Джейс, макар да знаеше, че е безнадеждно. Забрави, че трябва да е нащрек. Това беше най-пагубната й грешка. Трябваше да е по-наясно с нещата и да ги разбира по-добре. Нали Мери също обичаше Питър и му се доверяваше?!

— Като знам колко много Джейс държи на репутацията на семейството и всичко, свързано с него, как е могъл да изяви желание да отгледа горкото малко бебе на Питър? Както и да е, но все пак съвсем типично е за Джейс да жертва всичко за една благородна кауза.

— Млъкни, Лейси! — Джейс се обърна към нея и я изпепели с огънчетата в сините си очи.

Съвсем естествено беше да е ядосан. Лейси изтъкваше негативните подробности от неговия брак и те го измъчваха още повече. Очевидно бе, че все още е влюбен в бившата си съпруга.

— Добре, оставям всичко в твои ръце, скъпи, за да извлечеш максимум от една лоша ситуация. Ти прекрасно умееш това — Лейси огледа маникюра на ноктите си, изцяло съсредоточена върху тях. — Имам предвид, че е много благородно от твоя страна дето си издействал за Кетрин работата ѝ. Разбира се, колкото по-заета я държиш, толкова по-малко време ще прекарваш с нея.

Последните думи на Лейси пронизаха Кетрин като копие. Мускулите ѝ неволно се стегнаха в спазъм и тя се обърна разярена към Джейс:

— Ти! — изкрещя. — Какво направи, за да ми дадат тази работа?

— О, скъпа моя, само ако го беше чула как описва на татко идеята — заговори провлечено Лейси — слушах ги по другия телефон. Всъщност Джейс направо молеше татко да приеме идеята за тези глупави реклами.

Кетрин се вслушваше във всяка дума, втрещена от чутото и ужасния му подтекст. Тя потърси по лицето на Джейс някакъв признак за отричане, но единствената му реакция беше да стисне челюсти и да изостри още повече диамантено сините си очи.

— Истина ли е, Джейс? — думите ѝ звучаха сподавено. — Вярно ли е, че си намерил начин да се създаде ненужна длъжност, която да се даде на мен?

— Кетрин, моля те, чуй... — той направи крачка към нея.

— Отговори ми, по дяволите! — почти извика тя. — Господин Нютън ли те потърси и ти подхвърли тази идея или ти сам?

— Ти не разбираш...

— Каж ми! Сега! Веднага!

— По дяволите! — избухна той. — Бих ти обяснил, ако ми позволиш да довърша поне едно изречение.

— Не ти искам гладките, предварително приготвени убедителни обяснения — кратко каза тя. — Чия идея бяха рекламите? — той пак не отговори и тя изкрещя:

— Чия?

— Моя! — изрева той.

Силата на гласа му отекна в стените на ремаркетото, а после продължи да се носи като ехо и да изпълва всички малки кътчета.

Кетрин и Джейс се изправиха един срещу друг като два диви, кипящи от ярост бизона. Гърдите им се повдигаха, ноздрите им горяха, гневът ги беше обзел изцяло.

Най-после Кетрин си наложи да изтласка напрежението във тялото си. Изправи рамене, решена да напусне това място. Отвори вратата и стъпи на външното стъпало.

Съвсем изненадващо, Джейс я последва. Хвана ръката ѝ над лакътя като в менгеме.

— Пусни ме да си отида — изръмжа гневно тя, като се опитваше да изтръгне ръката си.

— Няма да го бъде! Не можеш да си тръгнеш отук просто така, като женски дявол, жаден за мъст. Злите езици тук веднага ще започнат да говорят.

Тръгна близо до нея. Тя се препъваше, опитвайки се да върви в крак с неговите едри крачки.

— И така, със сигурност не бихме искали никакви неблагоприятни клюки за любовния живот на шефа, нали? — запита тя подчертано мило. — Мисля, че предпазните ти мерки са меко казано нелепи, след като бившата ти съпруга вече е пристигнала с подвижна спалня.

Хватката му върху ръката ѝ беше болезнена, но той я стисна още по-силно. Отмина сарказма ѝ без внимание и запита:

— Къде, по дяволите, е колата ти?

— Ето там — посочи тя към един дъб в края на гората.

Той почти я влачеше през останалата част от пътя по каменистата пътека. Дали си мислеше, че успява да заблуди колегите си с тази демонстрация на съпругеско кавалерство? Не можеха ли те да доловят по неподвижното му освирепяло лице и изпънатия му като струна гръб, че е вбесен?

Когато стигнаха до колата, откъдето никой не можеше да ги чува през шума на съоръженията, той се наведе над нея.

— Всичко изречено и направено там, няма нищо общо с нас. Чуваш ли ме, Кетрин? — разтърси я лекичко.

— Ръката ме боли. Би ли я пуснал? — Тя го погледна равнодушно, стремейки се да скрие страданието, което я изгаряше отвътре.

Той я пусна веднага и тя потърка ръката си, за да възстанови кръвообращението.

— Да очаквам ли още по-грубо отношение, когато се върнеш вкъщи? Ще се върнеш ли вкъщи изобщо?

— Кетрин! — мъчително измърмори той. Погледна встрани от нея и обхвана с очи околната природа — спокойна, напълно несъвместимо с тяхното настроение. Въздъхна дълбоко и отново се вгледа в лицето на Кетрин. — Когато мислих за тази работа, нищо лошо...

— Благодаря за нищото.

— Правех го за теб — пламенно каза той.

Тя се засмя дрезгаво.

— О, да, разбира се — зелените ѝ очи станаха твърди, докато казваше: — Това беше единствената област от живота ми, която не беше под твой контрол — моята кариера. Превзе целия ми живот, моята къща, моето... — замлъкна, преди да направи признанието, което щеше да доведе докрай унижението ѝ. — Трябваше на всяка цена да получиш всичко, нали? Не ми даде възможност да запазя дори частица от своята гордост или себеуважение. Господи! Всички Манинг сте алчни. Сега имам дълг към теб и съм изцяло под твой контрол, нали?

Тя разпозна симптомите. Темпераментният му нрав излизаше на повърхността. Думите ѝ пробиха бронята. Докато гледаше как линиите около устата му се задълбочават, Кетрин си мислеше: „Значи така, права съм. А истината винаги боли и той не може да я преглътне.“

— Добре — каза той заплашително. — Мисли каквото искаш, Кетрин — приближи се още една крачка към нея. — Но има и нещо друго, което контролирам и което ти не спомена.

— Какво е то? — запита тя разтреперана от вълнение, инстинктивно уплашена от хищническия блясък в лазурните му очи.

— Това — каза той, като протегна ръце и я привлече до себе си.

— Не... — опита се да протестира тя, преди устните му да покрият устата ѝ.

След целувката за наказание, той вдигна глава за момент.

— Можеш да започнеш да изплащаш всички дългове, които си натрупала към мен — подигравателно каза той. Ръцете му оставаха неподвижни върху стегнатото ѝ, неподатливо тяло. Отново притисна устни към затворената ѝ уста и не намали натъртващия натиск, докато тя най-после не се поддаде.

Езикът му силно си проправи път вътре, завладявайки устата ѝ. Устните му не щадяха нейните, докато я буташе към колата. Ръцете му бяха навсякъде, обидни и оскърбителни. Слава богу, че поне гърбът му беше обърнат към сондажния обект и никой не можеше да види нейното унижение.

Той премести устни от устата върху шията ѝ.

— Ти дойде, за да прекараме обедната почивка насаме, нали? — попита той с хриплив глас.

Тя простена, сълзите напиряха под клепачите ѝ, като си спомни първоначалните си намерения. Оттогава се случиха толкова много неща! На колко ситни парченца се разбиха мечтите ѝ само за един час.

— И аз щях да съм много щастлив от това, Кетрин — постави дългата си, тъмна ръка върху гърдите ѝ. — Зная, че под тази блуза не носиш нищо. Виждам в съзнанието си гърдите ти, усещам допира им, вкусявам ги.

Отново намери устата ѝ, но този път в целувката му нямаше насилие. Беше опустошително нежна. Устата му чувствено захапваше устните ѝ, езика ѝ, докато накрая тялото ѝ започна да отстъпва — ставаше меко и податливо. Той започна да гали с палец зърната на гърдите ѝ през блузата, докато накрая усети техния ответ. Станаха като твърди, гладки копчета под неговото докосване.

Кетрин усещаше, как се подхлъзва към бездната на отдаването и смирението. Непоколебимостта ѝ се стопяваше под неговите ласки. Тялото ѝ я предаде, като реагира в отговор на неговата ласка. Не! Не трябва. В първия момент се беше поддала, привлечена от неговата убедителност в секса и крещящата му мъжественост. Сега страдеше заради слабостта си. За него всичко това не означаваше нищо. Той

просто използваше прегръдките като средство за сломяване на волята, за да премахне самоконтрола ѝ и да постигне своето.

Събирайки старателно, малко по малко, всяка капка от намаляващата си сила, тя го отблъсна от себе си. Очите му, замъглени от страст, примигнаха бързо, опитвайки се да се фокусират. Когато погледна надолу и видя ядосаното ѝ, затворено лице, той отпусна ръцете си отстрани.

— Греша, Джейс. Вече съм друга. Ти не владееш нито една част от живота ми. Сега си отивам. Както изглежда, Лейси има намерение да поостане. Сигурна съм, че тя повече от силно желае да задоволи твоите първични мъжки инстинкти.

Влезе в колата и затръшна след себе си. Запали двигателя и включи на скорост. Тогава Джейс постави ръка върху дръжката на вратата, за да я задържи.

— Много хубаво говориш и добре постъпваш, но това няма да промени нищо — гневът му беше преминал. Гласът му беше спокоен и той говореше с непоносима точност. — Ти все още ме желаеш точно толкова, колкото и аз теб. Ще се прибера вкъщи както обикновено.

Кетрин прокле Джейс, своята собствена ранимост и най-горното стъпало, в което блъсна крака си, докато се качваше към апартамента. Добре поне, че колата на Хепи не стоеше на алеята отпред. Сигурно беше завела Алисън някъде със себе си. Това даваше възможност на Кетрин да си поеме дъх — малка пролука, за да преосмисли проблема и да обlige раните си.

Обикновено за нея не беше характерно това, което сега направи — хвърли се напъряко на двойното легло и изпадна в неударим плач с обилни сълзи. Хладнокръвната, стегната и стабилна Кетрин Адамс рядко позволяваше чувствата да я завладеят така силно. Но никога досега не се беше усещала толкова предадена.

Дори не знаеше, че Джейс е бил женен преди това. Колко ли дълго са били заедно с Лейси? Кога? Защо са се развели? Лейси спомена, че една от причините било искането за деца в момент, когато тя не била готова да поеме такова задължение. Възможно ли е съзнанието на Джейс да е толкова изкривено, че да се ожени за Кетрин и да се грижи за Алисън, само за да накаже Лейси за нейния отказ да

гледа деца, след като той ги е искал? Това ли е била подбудата му, за да изиграе цялата тази шарада?

Стиснала възглавницата, която още пазеше неговия мирис, тя зарови лице в мекотата ѝ и простена името му. „Защо се влюбих в него, защо?“, укоряваше себе си тя. Трябваше да бъде по-внимателна. Трябваше да прояви малко повече разум. Такава любов може да съществува само в съзнанието на поети и мечтатели. Не може да оцелее в реалния свят.

Тя не си спомняше обичта на баща си, макар че бе сигурна, че той предано я е обичал. След смъртта на съпруга си, Грейс Адамс внезапно се озова с отговорността да изкарва парите за двете си деца и себе си във време, когато жените нямаха равни възможности с мъжете. Любовта ѝ се проявяваше в безкрайни саможертви и лишения, за да има повече за Мери и Кетрин. Много рядко се случваше след дълъг и изнурителен ден в пощата, вечер да приласкае или погали двете си момиченца. А когато оставаше време за проява на чувства, вниманието получаваше винаги Мери, защото беше по-малката.

Кетрин не обвиняваше баща си нито за ранната му смърт, нито пък можеше да вини в майка си. Но копнееше да бъде обичана. За самозащита се беше пазила от връзки, които можеха да донесат само временна любовна утеха и обич. Някъде дълбоко в себе си бе сигурна, че не може да понесе болката от раздялата, от загубата на човек, когото цени. Но не и когато срещна Джейс Манинг — за него отвори сърцето си така широко, че отпаднаха всички нейни предпазни прегради, пренебрегна защитата си за дълго време и показа своето дълбоко чувство.

Тя и Мери бяха доста близки, и ако някой я попиташе, щеше да заяви, че обича сестра си. И това беше истина. Но то бе различно. Тя и Мери имаха различна душевност. Бързият ум на Джейс, както и неговото силно чувство за хумор не можеха да се сравняват с явната наивност на Мери. Джейс пръв получи нейната истинска, всеотдайна любов, а сега я беше отритнал.

Когато най-последно пороят от сълзи секна, Кетрин опъна леглото и се погрижи за лицето си. Когато доведе Алисън, Хепи забеляза, че Кетрин е по-тиха от обикновено, но нищо друго не издаде нейната бездънна мъка. Беше решила щит да ѝ бъде стоическото самообладание и безразличното изражение на лицето.

Зае се да приготвя вечеря, като си говореше на глас. Обсъждаше случилото се, репетираше всяка дума. Ако — и това „ако“ беше доста голямо — Джейс се върне вкъщи, както беше казал, тя беше готова да го посрещне сдържано и беше сигурна, че такова оръжие е много по-силно и ще се отрази по-пагубно от насочена шпага.

Къпа се преднамерено дълго и отдели голямо внимание на облеклото си. Не, той нямаше да я завари разчорлена и отчаяна. Нямаше да има недоволно мрънкане. Щеше да го победи със своята самоувереност.

Въпреки всички доводи, че не се интересува дали той ще се върне или не, сърцето ѝ се преобърна, когато чу характерния звук от мотора на джипа, последван от стъпките на Джейс по стълбите.

Тъкмо нагласяваше люлката на Алисън, когато той влезе в стаята. Отправи му бегъл поглед и после отново се залови с голямо внимание с наместването на възглавницата по-удобно. Алисън видя Джейс и започна радостно да ритя с пълните си крачета и да скимти доволно. Кетрин им обърна гръб и сърдито се отправи към кухнята.

Джейс се държеше дразнещо нормално. Изкъпа се, преоблече се и игра с Алисън преди вечеря точно както бе правил всяка вечер досега. Колкото повече време Кетрин се мотаеше из кухнята, толкова по-силно тракаше с тенджерите и тиганите. Когато си изгори ръката, докато прибързано вадеше тавата с руло от фурната, без да вземе предпазната ръкавица, тя изруга високо и грубо, а наум си каза: „Да го вземат дяволите, той ме докара до това унижение!“

Джейс прекоси кухнята и любезно я попита:

— Мога ли да ти помогна с нещо?

— Не — отговори кратко тя. — Мога да се справя с всичко сама — прибави многозначително.

— Добре — съгласи се той и седна на масата.

Беше самата сдържаност, седнал спокойно, с протегнати напред дълги крака, кръстосани глезени и ръце, скръстени на гърдите. Тя изпита непреодолимо желание да хвърли горещата купа с картофи право върху главата му, за да види разрушена неговата незаинтересованост.

Той вече беше сложил Алисън да спи, така че се хранеха бавно и мълчаливо — Джейс с наслада, удоволствие и одобрение, а Кетрин със задавяща решителност.

Какво обикновено, Джейс ѝ помогна да разтребят. Тя избягваше да се докосва до него. В един момент той потопа ръка в топлата сапунена вода и хвана нейната. Погали дланта ѝ с палец, като анализираше бурята в зелените ѝ очи. Тя ядно издърпа ръката си, за да му покаже отвращението си, но само успя да плисне сапунена пяна по собственото си лице.

— Искам да говоря с теб — започна той, когато вече излизаха от кухнята. Изгаси лампата зад тях, а гласът му беше рязък като удар от електрически ток.

Кетрин много се ядоса, че Джейс започна конфронтацията. Атаката беше най-добрата стратегия, а сега той ѝ отне това преимущество. Проклет да е!

— Добре — промълви кратко тя и седна на стола срещу дивана. — Аз също искам да говоря с теб.

Джейс се разположи в края на канапето и се загледа в ръцете си, отпуснати между колената му.

— Трябваше да ти кажа за Лейси. Моля за извинение. Съжалявам, че стана така — не биваше точно по този начин да научиш за нея.

— Сигурна съм, че съжаляваш — насмешливо се усмихна тя. — Предполагам, че съм се натъкнала на романтично сдобряване.

— Не съвсем — каза той кратко и сдържано. Идеално изваяното му лице, което се беше смекчило при извинението, сега започна да става упорито. Черните му извити вежди паднаха ниско над смръщените очи.

— Не ли? О, разбира се, сега имаш съпруга, която те поставя в неудобно положение и ти създава пречки. Колко неприятно. Но се чудя все пак, дали тази малка подробност е в състояние да повлияе на подновяването на връзката между теб и Лейси.

— Дявол да го вземе! — изруга той, като разтриваше кокалчетата на пръстите си. Равновесието му беше силно нарушено. — Винаги задействаш дяволската си автоматична защита. Няма ли да се опиташ да разбереш?

— Да разбере? — запита тя с многозначителна интонация. — Влизам в офиса на съпруга си и го намирам в прегръдките на хубава жена с пищен бюст, която някак си се оказва неговата бивша съпруга — тя спря, за да си поеме дъх — и това ти наричаш неразбиране?

— Ревност ли е? — попита той с проблясък от веселата закачливост, която винаги танцуваше в очите му.

Промяната в настроението му я обърка. Прииска ѝ се да изкрещи: „Да! Заради всичкото време, в което е била с теб. Да! Заради всички пъти, когато си я любил. Да! Заради всяка твоя целувка с нея. Да, ревността ме изяжда.“

Вместо това тя каза безизразно:

— Ревност? Не. Човек трябва да обича, за да изпитва ревност. Дали тръпката, която пробяга по лицето му, беше болка? Не, по-скоро е само угризение или пристъп на раздразнение, че тя не показва по-голямо страдание. Продължи настойчиво:

— В края на краищата, предприехме този брак за по-голямо удобство. И двамата знаем защо го сключихме.

Тя погледна встрани от него, понеже не беше в състояние да срещне пронизателния му поглед. Стана рязко и се насочи към бюрото си. Искаше да постави някаква преграда между него и себе си. „Внимавай, Кетрин, пази се!“, отправи си мислено предупреждение.

— Аз... ъ-ъ... това... — поколеба се. Проклинаше неспособността си да се придържа към решението си, когато той я погледна. После продължи по-уверено: — Разстроих се, защото ти ме излъга за работата ми.

— Ти ще я вършиш много добре, Кетрин, без знач...

— Дяволски си прав, наистина ще я върша! — избухна тя, като се обръщаше с лице към него. — Решила съм по-твърдо от всякога да свърша фантастична работа! Ще покажа на теб и господин Уилоуби Нютън, че не е необходимо да ме покровителства поради това, че съм съпруга на един от неговите служители.

„Внимавай, Кетрин!“, отново се предупреди наум. Вече усещаше как сълзите пълнят очите ѝ.

— Независимо какви са били съображенията ти, ти ми намери много хубава работа. Благодаря, господин Манинг. Но сега аз съм просто още един служител. И отсега нататък ще летя сама! Ако успея, чудесно. Ако се проваля, тогава провалът ще си бъде само мой. Не искам никаква помощ от теб — последните думи произнесе отчетливо, предизвикателно, с непреклонна упоритост.

— Правиш грешка, ако мислиш, че ще бъде по някакъв друг начин, Кетрин — каза той тихо.

Тя се изненада колко спокойно прие той нейната тирада. Къде отиде гневът му? Защо не се отбранява, нито пък отвръща на атаката? Ако изобщо нещо личеше във вида му, той изглеждаше... как? Тъжен? Тя се опита да възстанови силния първоначален импулс.

— Докато трае бракът ни, всеки от нас ще върви по своя собствен път. При дадените обстоятелства смятам, че така ще е справедливо.

— Така ли мислиш? — не беше въпрос. По-скоро едва чути констатация.

— Да, така мисля — каза тя с повече убеденост, отколкото изпитваше.

Всъщност му отправяше открита подкана да бъде с Лейси колкото често желае. Дори и в момента, когато изричаше думите, които му даваха неговата свобода, тя продължаваше да се пита как ще успее да го понесе, ако той сега реши да я напусне.

— Заради Алисън можем да продължим да имитираме семейство, ако... ако ти все още искаш — продължи да се бори тя. Направи пауза, която му даде възможност да ѝ противоречи, ако желае, а в себе си се молеше той да не го стори. След като той не проговори, тя продължи. — Мисля, че ти и аз трябва... трябва да следваме своите лични цели и да правим всичко, което... което искаме да правим.

Свърши. А къде е чувството на удовлетворение, което беше очаквала, че ще изпита? Нямахше го тържествуващото въодушевление, главозамайването от победата, което да изпълни вените ѝ. Вместо това усещаше в сърцето си празнота, тежка като цяла скала. Репетираната ѝ реч беше прозвучала банално, детински, без патос и дори неуверено.

Джейс стана, изпънат в цялата си височина, и тръгна към нея.

— Мисля, че си абсолютно права, Кетрин.

Тя затвори съзнанието си, за да не проникне там агонията, предизвикана от думите му. Устните ѝ се свиха здраво, за да не пропуснат риданието, което напираше да излети. Дори сега тя се надяваше, че той ще моли за прошка и ще каже думи на обич. Е, беше му дала ултиматум, а той го прие. Но тя ненавиждаше лекотата, с която го направи. Беше един пункт, който тя с радост би пропуснала.

Той продължи да се приближава бавно към нея. Чувстваше се притисната до стената, задущаваше се, смазана, съкрушена. Неговата близост винаги задействаше една разрушителна верижна реакция в

тялото ѝ. Това стана от мига, когато отвори вратата и го видя за първи път.

— Мисля, че всеки от нас трябва да следва своите лични цели и да прави каквото иска. И точно сега аз искам да целуна съпругата си.

Тя се озова в ръцете му, преди да има време да проумее намерението му. Устата му закри нейната. Нямаше насилие в тази целувка — беше различна от властната, настойчива целувка днес на обяд. Силата зад нея беше точно толкова доминираща, но отношението беше друго.

Устата му продължи да се движи върху нейната с умоляваща точност, докато, противно на желанието ѝ, устните ѝ се разтвориха, за да пропуснат убеждаващия му език. Той не движеше ръцете си. Само я държеше плътно до себе си, с което всякаква борба или съпротива просто се обезсмисляше.

Беше останала вече без дъх, когато той най-после вдигна глава. Погледна в плувналите ѝ във влага зелени очи и промуши ръце напред, докато дланите му докоснаха лекичко външната страна на гърдите ѝ, почти под мишниците.

— Лека нощ — прошепна той.

После я пусна, обърна се и влезе в своята спалня, като затвори вратата след себе си. Кетрин беше зашеметена, виеше ѝ се свят и леко се олюля, макар че краката ѝ бяха като забити в пода.

Ръцете ѝ инстинктивно потърсиха опора в него. Дрезгаво прошепна името му. Тези сега вече познати усещания остро пробуждаха тялото ѝ. „Не ме оставяй така“, мислено изкрещя тя.

След миг разумът ѝ се възвърна. После се превърна в гняв. И гневът закипя.

„Как си позволява той! Как си позволява да ме целува по този начин, след като е прекарал деня с Лейси!“

Тя бойко закрочи към стаята на Алисън и затръшна вратата след себе си. Трясъкът събуди бебето, така че се наложи след това да го люлее, за да заспи отново.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Тези дни ще обиколя да купя дърва за камината. Видях няколко обяви във вестника. Намислихме с Купър да купим заедно един голям наръч, както ги продават, и да си го разделим. Може да свият студове и да се наложи да палим огън.

Джейс дъвчеше английски кроасан с масло и отпиваше от кафето си, а Кетрин даваше на Алисън сутрешната ѝ зърнена каша и пасирани плодове.

Тя не отвърна на опита му да подхване разговор, затова той я попита:

— Какво ще кажеш?

Тя се дразнеше от маниера му да води лек непринуден разговор, както правеше и през цялата изминала седмица. Още от първия ден, в който нейният нов, прекрасен свят се срути и пропадна в бездна, а тя остана безнадеждна и осиротяла, той се държеше, сякаш нищо не се е случило между тях.

Искаше ѝ се той да крещи, да хвърли нещо, да избухне невъздържано, да направи каквото и да е друго, но не и да поддържа тази приятна близост и нормални отношения.

— Както ти решиш — промърмори тя, докато изтриваше омазаната с каша уста на Алисън с намокрена салфетка. Преди една седмица нямаше да повярва, че може да продължава да живее с него чак до настъпването на студените дни, а сега той говореше за набавяне на дърва за зимата.

Беше успял да разруши почти докрай нейната неумолимост една вечер, когато се върна и небрежно съобщи, че в кладенеца, в който сондират, е изригнал нефт.

— О, Джейс, но това е чудесно! — възкликна тя, но веднага се ядоса на себе си за искрената радост, която изпита от добрата новина.

Той я погледна бързо и се усмихна сънливо, но с удоволствие.

— Да, Кетрин — потърка възбудено ръце — никога не мога да привикна към това, знаеш ли. Искам да кажа, всеки път, когато

наистина стигнем до петрол, дори и преди да започнем сондирането да съм бил сигурен, че го има там долу, винаги е... е нещо... — той замлъкна, притиснал една към друга дланите си и безпомощно сви рамене. После се засмя като момче. — Е, не е като нищо друго.

Прииска ѝ се да сподели с него щастието и въодушевлението му. Копнееше да го прегърне, да го поздрави, но...

А той възбудено продължаваше:

— Мислех си, че ще е хубаво да излезем някъде тази вечер. Да оставим Алисън при Хепи и да отидем на вечеря...

— Не — остро отвърна тя. Изкушението ѝ да приеме беше много силно. — Аз... ъ-ъ... писах много днес и съм уморена.

Разочарованието му пролича съвсем явно, но той се усмихна любезно и каза:

— Е, добре. Някой друг път.

Стана и се протегна с ръце над главата.

— Аз отивам в стаята си... Много съм доволен, че купих това легло. Наистина заема почти цялата стая, но пък е хубаво и удобно, заслужаваше си — усмивката му беше ослепителна, с дяволско пламъче. Тя се опита да не я забелязва и да не му обръща внимание.

Той се наведе и пое аромата на косата отзад на шията ѝ.

— Липсва му само едно, за да е идеално — твоето присъствие.

Устните му захванаха нежната кожа на шията ѝ и ръката на Кетрин трепна, докато тя задълбочено пъхаше следващата лъжица пюре от праскови в жадно отворената устица на Алисън.

Ръката на Джейс се плъзна под мишницата на Кетрин и покри гърдата там, като леко я стисна. Тя чувстваше изгарящо допира му през памучната тениска. Остави лъжичката, стана и се извърна с лице към него.

— Не прави това — стараяше се да овладее треперенето в гласа си, затова произнесе по-високо: — Ако искаш да си играеш с някого, иди при Лейси.

Когато забеляза гневното свиване на устните му, продължи окуражена:

— Освен това нейната фигура е по-... тялото ѝ е по-щедро... от моето — завърши унищожително.

Металният студен блясък в очите му не оставяше никакво съмнение, че най-после е успяла да възпламени гнева му. Челюстта му

играеше от раздразнение, а цялото му тяло беше стегнато, като че се опитваше да овладее желанието си да убие някого.

Все пак обаче, не Кетрин беше победителят.

Джейс нагло и преценяващо огледа тялото ѝ с проблясващи очи и провлечено изговори:

— Да, така е. По-щедро е — после се обърна и напуска кухнята. След няколко минути Кетрин чу как външната врата се затръшна след него.

Тя отчаяно се отпусна на стола и даде воля на сълзите си.

— О, Джейс! — изхлипа. Несъзнателно постави ръка на гърдата, която той току-що бе докоснал. Мястото като че все още пламтеше от неговия вълнуващ допир. — Липсваш ми! — прошепна и отпусна глава върху масата, разтърсвана от ридания.

Но не успя да си позволи лукса да се самосъжалява много дълго. В последните два дни Алисън беше неспокойна и хленчеше непрекъснато. Обичайният ѝ силен апетит беше изчезнал. Носът ѝ беше запушен, а към края на деня днес започна и да кашля. С напредването на деня Кетрин изобщо се отказа да прави опити да работи. Нарастващото ѝ безпокойство за здравето на детето, ѝ пречеше да мисли ясно, не можеха да ѝ хрумнат никакви нови идеи.

В късния следобед бебето се разрева сърцераздирателно и вдигна температура. Кетрин крачеше из стаята с нея, за да я успокои, като я потупваше по гърба и ѝ говореше тихичко. Хриповете в дишането ѝ се учестиха и станаха по-ясно доловими, а кашлицата премина в дрезгава и по-дълбока.

Кетрин се опита да повика Хепи, но нея я нямаше, затова тя продължи да следи кога колата ѝ ще се появи на обичайното си място на алеята. Когато телефонът звънна, тя се завтече към него като към спасителна сламка. Джейс се обаждаше да съобщи, че вечерта ще се върне късно, но Кетрин така се успокои като чу гласа му, че забрави гордостта си и решението да му затвори телефона, а веднага заговори подробно за болестта на бебето.

— Обади ли се на лекаря? — попита Джейс, след като изслуша всичко докрай.

— Да. Каза да ѝ дам сироп за сваляне на температурата, да стоя край нея непрекъснато и да го повикам, ако се влоши.

— Кога беше това?

— Почти по обяд.

— Добре, май ще трябва да му се обадя и да го извикам да дойде. Ти добре ли си?

— Да — отговори тя нетърпеливо. — Джейс, слушай, дали това не е, защото се роди преждевременно и дробовете й...

— Знам, скъпа, знам. Стой при нея, аз ще дойда с доктора веднага.

Кетрин върна слушалката на мястото ѝ и усети как сърцето ѝ прелива от любов към Джейс. Той ще дойде да ѝ помогне. Всичко ще бъде наред. Джейс скоро ще бъде у дома. Тя казваше всичко това шепнешком на кашлящата, плачеща Алисън, докато продължаваше да я разхожда из стаята.

Алисън ставаше все по-раздразнителна с всяка минута. Неспokoйствието на Кетрин премина в ужас, когато бебето започна да диша тежко. Дълбоко от гърлото му излизаше хриплив, стържещ звук. Кашлицата беше като от някакъв ужасен кошмар. Напомняше на Кетрин див кучешки лай.

Вече беше почти обезумяла от страх, когато чу стъпки по стълбите. Втурна се към вратата, разтвори я широко, все още с бебето в ръце. Джейс вземаше наведнъж по две стъпала, като влачеше за ръката д-р Питърсън, педиатърът. Джейс се закова за миг пред обезумелите очи на Кетрин, но после прескочи наведнъж останалите стъпала и влетя в стаята.

Погледна отблизо Алисън, докато Кетрин обясняваше през плач:

— Много трудно диша. Чуй я. Ще умре! Зная! Дробовете й...

Докторът и Джейс напълно пренебрегнаха думите ѝ и се възряха в Алисън. Д-р Питърсън чу тежката, разтърсваща кашлица и късо нареди:

— В банята!

Джейс побутна Кетрин да влезе с Алисън в банята. Като че ли знаеше какво трябва да се направи, той веднага пусна крана на горещата вода да тече във ваната, преди още д-р Питърсън да успее да ги последва и да затвори вратата след себе си.

— Какво... — започна Кетрин, но д-р Питърсън я прекъсна:

— Имате ли някакъв Ментолат, Вапораб или нещо подобно?

Кетрин кимна безмълвно и посочи към шкафчето с лекарства зад огледалото. Лекарят грабна едно бурканче и започна да маже гърлото

на Алисън с обилно количество от лютата ментолова смес.

В това време горещата вода продължаваше да тече и банята се изпълваше с пара, заприлича на сауна. Джейс откачи една кърпа и я натопи в горещата вода. После я подържа малко да се оттече и леко я сложи върху малкия гръден кош на Алисън.

— О, трябваше да знам... — започна извинително Кетрин, притеснена от незнанието си.

— Няма откъде да знаете, ако досега не сте имали дете, което прави круп — отново я прекъсна д-р Питърсън. — Това е едно от най-страшните неща, които човек може да види в живота си. Но изглежда много по-страшно, отколкото е всъщност — гласът му беше успокоителен, а Джейс постави ръка върху раменете на Кетрин, за да я поободри. Забравила за изострените отношения помежду им, тя се облегна на неговата твърда сила с благодарност, докато докторът сваляше топлата, влажна кърпа от Алисън.

После продължи търпеливо своите грижи и процедури върху нея. Минутите се нижеха. Тримата възрастни се потяха обилно в малкото затворено помещение, докато най-после Алисън се изкашля дълбоко и продължително. Кетрин посегна към нея, но д-р Питърсън отстрани ръката ѝ.

— Мисля, че премина.

От нослето на бебето изхвъркна мехурче гъста слуз, докато кашляше задавено, освобождавайки се от причината за цялото ѝ страдание.

— Ето, готови сме — радостно каза докторът. Той изтри нослето на Алисън и почисти устата с уверен, опитен пръст.

Почти веднага дишането на Алисън стана нормално. Тя сънливо се отпусна назад и затвори очи. За първи път от часове насам вече не плачеше.

Джейс се зае с почистването на банята, а Кетрин не се отлепяше от д-р Питърсън, докато той носеше Алисън към нейната стая. Постави я внимателно в креватчето ѝ, извади слушалката, сложи я върху гърдичките ѝ и се заслуша съсредоточено.

Изправи се и каза:

— Точно както предполагам. Дробовете ѝ са чисти. Сигурно е прекарала вирусно заболяване през последните няколко дни и е

станало малко запушване в дихателните пътища. Дрезгавото свирещо дишане идваше от гърлото ѝ, а не от дробовете.

— О, толкова съм ви благодарна, д-р Питърсън. Много се уплаших!

— Зная, винаги е така. Просто запомнете добрия стар номер с банята за всеки случай, ако Алисън или следващите ви деца някога имат круп — той сведе поглед към Алисън и реши, че трябва да ѝ даде някакво лекарство, затова пхна в устата ѝ твърдата част на пластмасов капкомер за очи, пълен с течност.

— Това е много лек препарат за облекчаване на дишането, но е достатъчен, за да ѝ осигури спокойна нощ — после започна да пише рецепта и обясни на Кетрин:

— Вземете лекарствата утре. Можете да ѝ давате течен аспирин, ако развие температура, а ако продължи да не се чувства добре в следващите един-два дни, ме извикайте пак. Имате ли изпарител?

— Да — отвърна Кетрин и усети, че Джейс вече е дошъл в стаята.

— Включете го да работи в стаята непрекъснато за няколко дни. Ще облекчи дишането ѝ.

— Благодаря ви, докторе — кимна Джейс и подаде ръка на лекаря. После го изпрати до входната врата.

Когато се върна, завари Кетрин наведена над креватчето да гали гръбчето на Алисън.

— Доста те стресна, май? — прошепна Джейс.

— О, господи, Джейс! Толкова бях уплашена и се страхувах за нея — с треперещ глас призна Кетрин.

— Зная. Радвам се, че се обадох навреме и успях да се върна, за да съм при теб — постави ръцете си върху тресящите се рамене на Кетрин и успокоително ги стисна.

— Благодаря ти — каза тя меко. После се сети колко нещо изпълняваше той всичко необходимо, докато Алисън бе в кризата и попита:

— Откъде знаеше какво трябва да се прави?

Той се засмя с умерена веселост и отговори:

— Когато си на сондажен обект, някъде сред нищото, на отдалечено място, научаваш много неща. Понякога трябва да се проявяваме и като лекари. Веднъж през нощта един работник от моя

екип се задуши точно по същия начин и Били ни каза какво трябва да направим.

— Кажи на Били, че ще съм му благодарна цял живот.

— Ще бъде доволен да го чуе — усмихна се кисело Джейс. — Хей, не си ли гладна? Ние пропуснахме вечерята.

— И обяда — каза Кетрин. Потупа Алисън по гръбчето още веднъж, после се обърна. — А пък аз дори и не помислих за ядене.

— Защо не полегнеш за няколко минути, а аз ще изтичам за сандвичи.

— Не ми е приятно ти да...

— Няма никакъв проблем — прекъсна я той вече почти от външната врата.

Кетрин се отпусна върху канапето и опря глава на възглавниците с притворени очи. Ох, какъв ден...

Това беше последната ѝ съзнателна мисъл, събуди се след доста време от лека като перце целувка по бузата. Отвори очи и видя Джейс, наведен загрижено над нея.

— Заспала ли съм? — попита тя сънливо.

— Без малко да ме заблудиш. Освен ако не си пробвала дали имаш дупки на очите — усмихна се той. — Какво ще кажеш да си направим пикник?

— Какво? — смая се тя, докато се опитваше да стане. — О, Джейс! — възкликна изненадана, като съзря пред себе си масичката за кафе с наредени върху нея хамбургери, пържени картофи, малцови хапки и салата от миди.

— Вечерята е сервирана, милейди! — каза Джейс и се отсечено поклони с плавен замах на ръката.

За първи път от седмици насам Кетрин се засмя високо и свободно на неговата клоунада. Възцари се ведро настроение и то продължи през цялата им приятна вечеря. Той я развеселяваше, като я угощаваше с истории от преживелиците си в чужбина. Разказа ѝ за шейха, който го бил харесал за съпруг на една от дванадесетте си дъщери. При описанието, което му направи, от очите на Кетрин се стичаха сълзи от смях.

— Смей се, смей се, а аз едва се измъкнах с ненакърнена добродетел — каза Джейс с престорено възмущение.

След вечерята Кетрин се зае да събира картонените чинии и чаши. Ръцете ѝ застинаха като окаменели, когато Джейс я прегърна през кръста и обърна лицето ѝ към себе си.

Като че ли не по своя воля, тя се остави да я заведе до дивана и да я притегли по-близо към себе си. Ръцете му обхождаха гърба ѝ нагоре и надолу, докато се взираше в очите ѝ.

— Днес пак не си със сутиен — прошепна той закачливо, с онази палава усмивка, която тя обожаваше.

Опря челото си нежно до нейното, очите му продължаваха да се взират в нейните, а ръцете му гальовно се плъзнаха под тениската ѝ. Усещаше остро излъчващите напрежение пръсти върху кожата си. Не го отблъсна. Искаше го, имаше нужда точно от това. По-късно щеше да се занимава със съжаленията си. Точно в този миг всяка частица от нея ликуваше от приказното докосване.

Той вдигна блузата и я изхлузи през главата ѝ. Меднорусата ѝ коса се разпиля на талази по раменете ѝ. Единствено свещите разпръскваха приглушена мека светлина и обливаха тялото ѝ. Колебливият пламък се залюля и превърна в светлосенки трапчинките и заобленостите в едно почти като скулптурна фигура тяло.

Джейс зарови лице между гърдите ѝ и целуна меката плът. Думите му идваха отдалеч, задавени:

— Кетрин... красива... сладка...

Целуваше гърдите ѝ нежно, почти благоговейно. Отдръпна се назад и се преклони, сякаш в храм, очите му се молеха пред тях, докато пръстите му отдаваха почит. После отново ги целуна.

Гледайки го от своята височина под слаб наклон, Кетрин видя, че черните му мигли са гъсти и извити. Носът му беше съвършено оформен — дълъг и прав, аристократичен.

Той я притисна между колената си и плъзна ръце към задната част на бедрата ѝ. Сърцето ѝ подскочи в очакване. Тя импулсивно сложи двете си ръце на главата му и склони глава над него, а косата ѝ закри любимата глава като драперия, надиплена в нежни гънки.

Ръцете му се виеха около талията ѝ, после се спряха върху стомаха ѝ. Откопча джинсите ѝ и смъкна ципа до долу. Промуши двете си ръце през отвора и ги постави на ханша ѝ.

— Кетрин — каза задъхано — кожата ти навсякъде е златна и красива — ухапа я по корема. Наболата му брада одраска кожата там,

но усещането беше приятно.

Ръцете му я стиснаха по-плътно, а устата му прилепна около пъпа ѝ. Пое го бавно, като го захапваше със зъби и го обхождаше с език. После страстно се нахвърли върху него, любеше го. Нападението му беше топло, властно и силно сексуално.

Дъхът ѝ се ускори. Усещанията прииждаха на вълни, извиращи от най-скритите дълбини на нейната женственост я подклаждаха с изпепеляващ огън. Кръвта се движеше толкова буйно из цялото ѝ тяло, сякаш всеки момент щеше да изскочи от вените.

Джейс се отдръпна назад и загледа копринения ластичен колан на бикините ѝ. Погледна пръста си под него и очерта хипнотизираща линия първо към едната страна на корема ѝ, после обратно. Пръстът му се върна до средата, точно под пъпа. С бавно и точно движение той започна да смъква ластика надолу.

Точно в мига, когато на Кетрин ѝ се струваше, че ще изкрещи от дълго сдържаното чувство на изпепеляваща възбуда, Джейс дръпна ръката си и стана, като почти я събори. Хвана главата ѝ между ръцете си и жадно потърси устните ѝ.

— Не мога да продължавам така — пошепна сипкаво. Бързо духна свещите и я повлече към своята спалня.

С нетърпелива небрежност отметна завивките и накара Кетрин да се мушне. Тя не се поколеба, а бързо свали джинсите си и бикините, докато той съскаше заплахи срещу трудните за откопчаване копчета, ципове и закопчалки.

Когато и двамата вече бяха голи, той покри тялото ѝ със своето. Обсипа лицето ѝ с жарки целувки, а ръцете му разпиляваха златните ѝ коси във ветрило по възглавницата. Шепнеше отчаяно:

— Кетрин, не ми отказвай! Желая те! Имам нужда...

Тялото ѝ отговори вместо нея. Ръцете ѝ гладко се плъзнаха по широкия му гръб, надолу по ханша и по бедрата. Това беше копнеж, осуетен от въздържаността, която я принуждаваше да посреща с равнодушие неговата страст.

Сляха се в едно без повече бавене. Джейс спря неистовите си целувки и отпусна тъмна глава до нейната на възглавницата, дишайки дълбоко и задъхано. Кетрин постави ръце върху отпусналите се мускули на ханша му. Чувстваха се доволни и се опитваха да се насладят напълно един на друг, отново да вкусят удовлетворението,

блаженството на телата си от тяхното свързване в нежна интимност, за която времето не течеше.

Мина доста време, преди Джейс да се подпре на лакти и да погледне лицето ѝ под себе си.

— Знаех, че си готова, иначе никога не бих...

— Зная — отвърна тя, като приглади настрана гарвановочерните къдрици, които бяха залепнали на челото му.

Той обходи чертите на лицето ѝ, като плъзгаше пръста си по скулите, до носа и надолу по устните ѝ. Устните му следваха същия път.

— Когато съм така с теб... това е... О, Кетрин, целуни ме — каза с хриплив от вълнение глас. През своята топла, лека като коприна отмала, тя усети, че тялото му желае още сега, когато вече се беше уталожило първоначалното объркване и отчаяно разминаване.

Тя всмука езика му и затърси дълбочините на неговата уста в това любопитно изследване. Той леко се отдръпна от нея и захлупи длани върху двете и гърди, после ги повдигна лекичко, за да ги хване с устни. Каdifено грапавият му език остави върху всяка розова ареола по едно петънце топла влага, преди да го засмуче с уста.

Кетрин радостно извика името му и всичко изчезна от съзнанието ѝ, остана само тялото на Джейс, което я водеше към пълнотата на изживяването. Нито една малка частица от премаялата ѝ същност не чу как Джейс зове нейното име с увеличаването на екстаза.

— Ще отида да нагледам Алисън — прошепна Кетрин в тъмнината след малко.

— Кого? — запита шеговито Джейс. После лекичко я плесна по бузата и каза: — И аз ще дойда.

Засмяха се като непослушни деца, докато се препъваха голи през тъмната къща. Джейс се блъскаше във всичко, което се изпречваше на пътя му и се хващаше за Кетрин. И всеки път неизменно попадаше с ръката си на някое интимно място по нея, като искрено се извиняваше след това.

— О, простете, милейди. Толкова съжалявам. Ужасно е тъмно тук.

Кетрин се кикотеше.

— Не ти трябва светлина. Знаеш местата на всички неща в къщата.

— Да, напълно си права — каза той с развратно ръмжене и обхвана с длани ханша ѝ.

— Джейс! Какво правиш пред бебето?!

И двамата се засмяха на глупостта си, но веднага станаха сериозни, щом погледнаха в креватчето. Алисън спеше спокойно. Равното ѝ дишане съвпаднаше с ритъма на вапоризатора, когато изпускаше парата.

— Не мисля, че много се е затъжила за нас, явно не сме ѝ липсвали — прошепна Джейс.

Върнаха се в спалнята и легнаха на голямото легло. Гърбът на Кетрин беше плътно притиснат до гърдите на Джейс. Едва сега у нея се появиха първите нотки на съжаление за това, което се случи.

Толкова наивна и идеалистично настроена ли е била да смята, че сексът непременно е израз на любов? Тя обичаше Джейс, и сексът сигурно беше част от тяхната любов, но беше сигурна, че той не я обича.

И все пак, явно изпитваше някакво чувство към нея. Изглеждаше, че му е приятно да са заедно. А по-рано днес, той се страхуваше за Алисън точно както и тя. Може би за него тази развълнувана загриженост е израз, или някакво продължение на любовта му.

Но едно беше сигурно. Тя повече никога нямаше да допусне да страда по начина, по който страдаше в последните няколко седмици. Ако това е всичко, което може да получава от него, тогава то е всичко, което може да иска. Ще трябва да се задоволи с толкова и да ѝ стига.

Като че ли усетил мислите ѝ, Джейс се размърда в съня си, премести ръката си от стомаха ѝ към гърдите и лекичко ги стисна, преди пръстите му отново да се отпуснат.

Кетрин прошепна без думи нещо, което никога нямаше да каже на дневна светлина:

— Обичам те, Джейс.

Сега седеше пред пишещата машина и гледаше празното пространство. Трябваше да работи върху едно копие за първата серия

реклами, но сладките спомени от снощи замъгляваха мозъка ѝ и въздействаха на тялото ѝ, така че в крайна сметка се оказваше невъзможно да мисли.

Алисън беше по-добре. Апетитът ѝ се възвърна почти напълно, а лекарствата, предписани от д-р Питърсън, улесняваха дишането и я правеха сънлива. Сега тя спеше в кротък оздравителен сън.

За днес Кетрин си беше поставила определена задача и беше твърдо решена да я изпълни, докато стане време да спре работа, за да приготви вечеря. Написа още няколко думи, но телефонът иззвъня.

Изненада се, когато чу в слушалката грубият, дрезгав глас на Били.

— Здравей, Били — поздрави го щастливо тя. — С какво мога да ти помогна?

— Ами виж, Кетрин, много ми е неприятно, че трябва да ти се обаждам по такъв повод.

Гърлото на Кетрин се сви болезнено, сърцето ѝ замря. Нещо се е случило с Джейс! Не! Злополука ли? Дали е ранен?

— Джейс? — попита тя с пронизителен глас.

Вероятно Били беше предположил в каква посока текат мислите ѝ, понеже побърза да я успокои:

— Джейс е добре. Искам да кажа не е ранен, нито нещо подобно.

Коленете на Кетрин се подгънаха и тя се отпусна на най-близкия стол.

— Ох, така ме уплаши, Били.

— Съжалявам, Кетрин...

„Това, което се чу през слушалката, изплюване на тютюнев сок ли беше?“

— Виж, Джейс ме помоли да ти се обадя, обаче ми е много неприятно, че трябва да го правя, но той няма да се прибере тази вечер.

— Някакъв проблем с кладенеца ли?

Още едно изплюване.

— Не точно това — притеснено отвърна Били.

— Какво тогава? — попита Кетрин, като започна вече да изпитва раздражение от неяснотата.

— Отиде до Лонгвил, за да помогне на онази кучка Нютън — била в беда — тя чу въздишката на облекчение на Били, след като най-после беше изрекъл каквото трябва.

— Аха, разбирам — промърмори Кетрин, без да рискува да казва нещо повече от страх да не си проличи как се е свило гърлото ѝ.

— По дяволите, не разбираш — прекъсна я Били. — Но това си е ваша работа, на Джейс и твоя. Както и да е, тази мръсница се обади тук преди един час, бърбореше и цивреше на телефона. Май че изпаднала в някакво неприятно положение с някакъв каубой в евтино кабаре, който се присламчва към самотни, отчаяни жени домакини. Примоли се на Джейс да отиде там. И той тръгна — в гласа на Били се долавяше отвращение.

— Е, разбира се — въздъхна Кетрин. — Благодаря ти, че ми се обади, Били. Щях да се тревожа защо не се е прибрал.

— Ами, аз не знам кога точно да го очакваш. Тази широка... искам да кажа... онази... — Били замлъкна и Кетрин го избави от понататъшното неудобство.

— Да, разбрах, Били.

Тя прекъсна връзката, преди той да успее да отговори нещо. Зарови лице в ръцете си и разтърси глава, сякаш да отрече това. Не можеше да повярва, че Джейс ще я изостави заради Лейси. След снощи? Невъзможно! А тази сутрин отиде в аптеката още преди да отворят, за да вземе лекарството на Алисън. Не!

Как би могъл да я целува с такава нежност и страст, а само часове след това да полети към прегръдките на Лейси? Така ли щеше да протича животът им отсега нататък? Трябваше ли да дели неговата страст и ласка с Лейси, като Лейси имаше в прибавка и неговата любов?

— Не знам дали бих приела това — каза Кетрин на глас и едва тогава осъзна, че е взела решение.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Здравей, скъпа.

Кетрин седеше на бюрото си, вкаменена от яд и изненада, когато Джейс влезе, прекоси стаята и се наведе да я целуне по бузата.

— Хей, пребит съм. Има ли готово кафе?

— Мисля, че има — отговори тя сковано.

Гледаше гърба му, докато той вървеше към кухнята и говореше, като че беше излязъл само да си купи вестник — преди два дни. Коментираше времето, питаше как е Алисън и изрази съжаление, че вече е заспала сутрешния си сън. Не спомена нищо за това къде е бил през последните два дни и какво е правил с Лейси Нютън Манинг.

Откакто Били ѝ се обади, Кетрин живееше като във вакуум. Джейс беше отишъл при Лейси. Отсъства цели два дни, без да каже нито една дума. Дали смята, че сега като се е върнал, ще започнат живота си оттам, откъде спря преди тези два дни? Може би ще се държи, сякаш нищо не се е случило? Е, нямаше да му е толкова лесно на господин Джейсън Манинг този път!

— А работата ти как върви? — попита я той, докато се връщаше от кухнята с димяща чаша кафе. Отпусна се тежко на дивана и облегна глава на възглавниците, като за миг затвори очи. Отвори ги и я погледна озадачено, понеже отговор на въпроса му не последва. Тя видя лилавите сенки под очите му и тъмната набола брада, небръсната дни наред. Изглеждаше отслабнал, измъчен, и изтощен с тъмния си тен.

— Добре върви — отговори тя след още малко. — Вчера получих писмо от господин Нютън с коментара му по първите проекти, които изпратих. Освен това разговарях с шефа на продукцията в телевизията. Той вече избира места за заснемане на видеоклиповете.

— Хей, това е чудесно! Знаех, че можеш да го направиш. Гордея се с теб.

Тя стана от стола и отиде до прозорците. Обърната с гръб към него, произнесе с едва доловима въздишка:

— Предполагам, че ти също изпитваш облекчение. Сега няма да се налага да се чувстваш отговорен за мен и най-после можеш да си спокоен.

В стаята увисна тежко мълчание. Когато той проговори, в гласа му трептеше остра нотка:

— Какво би трябвало да означава тази завоалирана мрачна забележка?

Кетрин преглътна, като се опитваше да потисне страданието, раздиращо сърцето ѝ. Изправи се, придаде на лицето си студено, безчувствено изражение и си наложи да се обърне и да го погледне в лицето. Бавно се завъртя.

— Означава — каза сприхаво, но сухо, — това, че трябва да сложим край на този маскарад, който наричаме брак — струваше ѝ се, че ако изречените думи не я убиха, то болката в сърцето непременно щеше да стори това. Тя продължи твърдо, без да може да срещне пронизателния му поглед, който я пронизваше изпод притворените му клепачи. — Ти имаш други... интереси... а аз винаги съм била независима. Не ми харесва някой непрекъснато да направлява живота ми — защо не успяваше да поддържа твърд тона си? Гласът ѝ се променяше съобразно мислите ѝ. Не ѝ се искаше да признае, че неговият нарастващ гняв и обвиняващи очи я обезкуражаваха и ѝ действаха разколебаващо.

— Разбирам. Всичко си измислила и е готово — каза горчиво той.

— Да — отекна тя.

— Не можеш да приемеш съществуването на Лейси.

Тя остана потресена, че той може толкова спокойно да назове на глас източника на техния непосредствен проблем. Въпреки това без колебание отвърна:

— Не, не мога. Не мога да приема...

— Не можеш да приемеш мен! Не си приела нито едно проклето нещо, каквото и да било у мен, откакто прекрачих този праг за първи път — той се изправи и се насочи към нея с гневни крачки.

Тя инстинктивно направи крачка назад.

— Ето, виждаш ли? — изкрещя той, сочейки нейното оттегляне. — Точно за това говоря — спря на няколко педи от нея и поиска отговор: — Какво имаш против мен всъщност? А? Защо аз

автоматично се превърнах в някакъв буги-мен във всичкото това? Отговори ми!

Тя само го гледаше, сякаш прикована към пода. Обхвана я безумен страх от неговия буен и избухлив нрав, който и преди се беше проявявал пред нея.

— Отговори ми, по дяволите!

— Ти си от семейство Манинг — успя да пророни тя. Сърцето ѝ биеше бясно в слепоочията, задъхваше се. Сега, когато беше настъпил мигът на крайното изпитание, на разкриването на всички карти, тя се страхуваше до безумие.

— Веднъж вече пострадах от твоето семейство и нямам намерение да се откривам за нови удари и болка.

— От моето семейство. Не от мен! — изтъкна той рязко.

— Не е ли същото?

— Не! Не си ли разбрала досега, че моите ценности се различават от техните като деня от нощта? Боже мили! — той удари с юмрук по дланта на другата си ръка.

— Не непременно. Боя се, че не е точно така — сега Кетрин набираше сила за своя аргумент.

Беше уплашена от гнева, който се излъчваше от всяка пора на тялото му и проблясваше като светкавица от очите му, но беше решила този път да каже всичко, което мисли и да направи така, че то да звучи убедително. Не можеше да му каже, че за нея е невъзможно да живее с него, щом той обича друга жена. Но тази ситуация беше абсурдна, направо непоносима, особено при факта, че тя самата го обичаше.

— Ти се държа точно така, както очаквах, Джейс. Ти манипулираш другите, очароваш жертвите си, за да ги накараш да свалят бариерите, да спрат да се предпазват, а после ги лишаваш от собствения им живот. Колкото и малко да беше доверието ми към теб, ти ме предаде.

— О... мам... — той спря насред псувнята. Прокара разстроено пръсти през косата си, после сложи ръце на кръста си и я изгледа с неподправено презрение.

— Ти си лицемерна, мнителна кучка! Знаеше ли това?

— Ето! — насочи тя обвиняващ пръст срещу него. — Ти току-що потвърди това, което казах. Питър говореше на сестра ми с обидни думи. Мери дори ми е казвала, че не разбира напълно всичко, което ѝ

говори. Но това беше само началото. А после започна и физическия тормоз. Алисън е плод на изнасилване. Знаеше ли това? Мога ли да очаквам такова отношение от твоя страна? Ти правиш всичко точно като по разписание — дори и това, че се срещаш с бившата си съпруга и я развяваш пред очите ми. Питър също се подиграваше на Мери с връзките си с други жени.

С няколко скока той премина разстоянието, което ги разделяше, и сграбчи ръката ѝ под мишницата. Хватката му беше желязна. Придърпа я до себе си. Изръмжа през стиснати зъби:

— Предупредих те никога да не ме сравняваш с Питър, Кетрин. Той беше чудовище. Можеш ли да разбереш това? От времето, когато бяхме деца, той беше обречен на разруха. Уби моето първо куче и на възглавницата ми остави бележка къде мога да го намеря погребано. Изнасили една от дъщерите на прислужницата — беше на тринадесет години, струва ми се. Беше дошла веднъж след училище при майка си. Разбира се, всичко се покри. Просто едни пари смениха собственика си — той стисна ръката ѝ по-силно и горчиво попита: — Много бързо ли говоря? Успяваш ли да проумееш всичко? Ще ти разкажа и някои кървави подробности, ако желаеш.

— Джейс, моля те...

— О, не, госпожице Кетрин. Вие искате да знаете всичко за нас, семейство Манинг. Е, тогава няма да ви разочаровам — пусна ръката ѝ и се извърна рязко. Пъхна ръцете си дълбоко в джобовете на джинсите и започна да крачи из стаята, докато говореше: — Естествено, той беше златната ябълка в очите на родителите ми. Беше техен единствен наследник, а аз бях излишният — и този факт постоянно ми се напомняше. Като дете понякога се чудех защо мен не ме заливат с такава сляпа любов и всеотдайност. Като малък ненавиждах тяхното предпочитание към Питър, но сега съм доволен. Щях да стана същият като него. Знаеш ли, те го обичаха, но грешаха. А бяха прекалено невежи, за да го проумеят. На мен ми бяха нужни години, за да го разбера. Години на много пиянство и буйни пиянски свади и загубена енергия, изразходвана в безразсъдни приключения. Един ден в съзнанието ми се оформи мисълта, че ако искам да бъда едно почтено човешко същество, трябва да постигна това сам. И бях твърдо решен да не им позволя да провалят живота ми.

Кетрин прикри устата си с трепереща ръка, за да не извика. Ако можеше да си вземе назад поне част от изречените жестоки думи, щеше да го направи. Но беше невъзможно.

Сега вече Джейс не говореше на нея. Той анализираше изминалия си живот, изговаряйки гласно мислите си.

— Скърбях за бедната Мери. Знаех, че сигурно се чувства като Даниел в леговицето на лъва. Предполагам, че за Питър е било време да се ожени. Заради добрия имидж в очите на банкерите и цялата друга паплач. Но не можех да си обясня защо трябваше да се свърже с жена като нея и защо моите родители са позволили такъв брак. После проумях. Ако той се беше оженил за жена от своя кръг, при неговата първа недискретност или любовна авантюра, тази жена щеше да се втурне разплакана при татенцето си у дома или още по-лошо, при пресата, и Питър щеше да бъде изправен пред огромен скандал. Но милата, наивна малка Мери, сираче, което има само една по-голяма сестра да се грижи за нея, не би могла да устрои такава сцена. Тя би могла само стоически да търпи прашките и стрелите.

Той спря да ходи из стаята и въздъхна дълбоко. Дълго се взира в Кетрин, като очите му се опитваха да се фокусират въпреки голямата му умора.

— Джейс, аз...

Той протегна двете си ръце с длани обърнати към нея, като че ли да я възпре.

— Моля те, Кетрин, не мога да слушам нищо повече. Уморен съм — затвори очи и ги стисна, като ги разтъркваше с пръсти. — Смятам, че ти каза, каквото имаше да казваш, а аз отговорих. Нека да спрем дотук и да оставим нещата така.

Наведе се да вземе ключовете на джипа, които лежах на масичката за кафе до чашата му и се отправи към вратата.

— Къде отиваш? — плахо запита Кетрин.

— На работа. Имах намерение да си взема почивен ден, но при тези обстоятелства... — сви рамене и гласът му замлъкна.

Вече на входната врата, той се обърна отново.

— Права си, Кетрин. Ако се чувстваш така, както каза, за всички нас ще е по-добре да сложим край на този „маскарад, който наричаме брак“. Точно ли цитирах? — сърцето на Кетрин се разби на хиляди парченца, а всеки отломък раздираше душата ѝ. — Щом е така —

продължи той с равен, безчувствен глас — един от нас ще трябва да се откаже от Алисън.

Кетрин постави стиснатия си юмрук върху болезнените си гърди и устата ѝ се отвори като буквата „о“.

— Какво искаш да кажеш? — попита разтреперана.

Той я изгледа с леко изкривена настрани глава, устата му беше стисната в непоколебима, тясна ивица.

— Толкова си умна, знаеш всички отговори, значи можеш да се досетиш и сама. Само не забравяй колко яростни и зли ставаме всички от семейство Манинг, когато някой се изпречи на пътя ни.

Вратата се затръшна зад гърба му.

В следващите няколко часа Кетрин продължи да се движи като автомат, хранеше Алисън и правеше каквото е нужно за себе си, но беше като упоена с наркотик. Притисна бебето към себе си и заплака. Не се страхуваше, че Джейс ще изпълни последната си завоалирана заплаха, а беше отчаяна повече заради доведената ѝ до пълна неосъществимост любов към него.

Нямаше никаква надежда. Прекалено дълбоко го нарани, та да може някога да ѝ прости подозренията, които хвърли срещу него. Може би грешеше за неговите подбуди, ценностните му критерии, характера му, но едно беше сигурно — той имаше гордост. И тази гордост щеше да го държи далеч, щеше да му попречи да се върне и да се опита отново да възстанови крехката връзка, която съществуваше между тях.

Гордост и Лейси.

Кетрин чу като през сън виенето на сирените на противопожарните автомобили, но беше прекалено погълната от своето собствено отчаяние, за да забележи колко много противопожарни коли преминаха по улицата по пътя, излизащ от Ван Бюрен.

Така остана в неведение до момента, когато някой тежко заизкачва стълбите и я извади от летаргията ѝ. Може ли да е Джейс? Сърцето ѝ спря да бие за миг, после затупка лудо. Но след това тя разпозна тежките стъпки на Хепи — възрастната жена се движеше много бързо.

Кетрин я посрещна на вратата.

— Кетрин, милата ми. Не се разстройвай, докато не разберем какво точно се е случило — обикновено веселите ѝ очи сега бяха замъглени от безпокойство.

— За какво говориш? — попита Кетрин, но предчувствието за опасна беда пропълзя по гръбнака ѝ и тя потръпна. Спомените за нощта, в която умряха Питър и Мери, връхлетяха съзнанието ѝ като на филм.

— Но Кетрин, мила, не чу ли противопожарните сирени?

— Да, но...

— Пожарът е при петролния кладенец. Имало е експлозия.

— Господи! — изпищя Кетрин, после бързо покри устата си с ръка, за да потисне истеричните крясъци, които напиреха в гърлото ѝ.

— Засега още не знаем никакви подробности...

— Можеш ли да вземеш Алисън? — Кетрин вече тичаше към спалнята за чантата си и някакви обувки.

— Кетрин, и дума не може да става да отидеш там! Все още е опасно. По радиото призоваха хората да стоят настрана.

— Аз отивам. Ще се погрижиш ли за Алисън или да търся друг начин? — Кетрин се ненавиждаше, че се държи така отвратително с приятелката си, но сега нямаше време да търси доводи да я убеждава. Ами ако... О, боже, не! Не може да бъде!

— Но Кетрин, знаеш много добре, че ще поема бебето. Ще я заведа в моята къща и можеш да си напълно спокойна за нея, докато дойдеш да си я вземеш, без значение кога — в гласа на Хепи се прокрадваше обида и Кетрин отдели доста дълъг миг да я прегърне и успокои. После силно я притисна до себе си, като че ли за да почерпи от нейната сила в отчаянието си.

— Хепи, благодаря ти за... О, Хепи, а Джим? — едва сега се сети, че синът на Хепи може би също е в опасност.

— Той днес не е на работа — има почивка. Благодаря на Бога. Отиде в Далас — тя побутна Кетрин. — Ако ще тръгваш, тръгвай. Обади ми се като разбереш нещо. Нищо лошо не се е случило на Джейс, сигурна съм — в очите на хазайката имаше странна влага.

В очите на Кетрин също проблясваха сълзи, когато каза:

— Надявам се да си права. Не бих понесла, ако... — дори не посмя да изрече на глас това, което мислеше. Затича се надолу по

стълбите и се метна в паркираната нова кола.

Ставаше вече невъзможно да се справя с неравния път и в същото време да се опитва да нагласи радиото на станция, която съобщаваше новини от мястото на пожара. Отчаяна, Кетрин се отказа. По-добре да не знае нищо.

Плачеше, молеше се и се проклинаше. Джейс трябва да е жив! Дори и с откъснати пръсти, или целият обгорен, или каквото и да е друго, но трябва да остане жив! От тези мисли започна да ѝ се гади и тя запрегльща често-често.

Отправяше молитви към бога: „Няма значение, дори и да ме мрази, Господи! Ако иска Алисън, ще му я дам. Само не позволявай да умре. Обичам го. Ако трябва да умре, нека поне да успее да му кажа, че го обичам. Не допускай да страда в болки. Изгорен! О, Боже, няма да го понеса!“

А той дори нямаше намерение да ходи на работа днес. Каза, че е поискал да си остане у дома. Грозните ѝ обвинения го накараха да тръгне. Нейна беше вината, че той днес е на обекта.

През сълзите ѝ околният пейзаж изглеждаше замъглен и воднист. Тя се ориентираше по стълба черен пушек, който се издигаше над боровата гора, така както Мойсей е следвал пътя си по стълба огън в пустинята. Виждаше се на мили разстояние. Със сигурност това беше мрачен предвестник, подготвящ я за разрухата, която щеше да се разкрие пред нея, когато пристигне на сондажния обект. Видя няколко репортерски хеликоптера, които кръжаха като лешояди над мърша. Възненавидя ги и ги прокле. Нощ след нощ беше гледала по телевизията репортажи с графични снимки на дерайлирани смачкани влакове, автомобилни катастрофи, пожари. Дали семействата на жертвите мразеха такова нахлуване в личната им трагедия и съкровени чувства? Кетрин не беше осъзнавала толкова ясно досега, че тяхното страдание е реално. Такива репортажи не биваше да се показват — едва ли не за забавление на зрителите. Те бяха чисто лични, човешки трагедии.

Тя се изненада, като видя върха на сондата. Тогава значи експлозията не е била в кладенеца?!

Имаше камиони, кранове и противопожарни коли в полукръг около сондажния обект. Кетрин натисна спирачките, бързо изскочи от колата и се втурна през глава, с лудешко безразсъдство към огъня. Едва сега видя, че той е ограничен само на едно място — около ремаркетото!

— Ей, госпожо! — чифт силни ръце я сграбчиха около кръста и тя започна да се бори като дива котка, за да се освободи. — Не може да отидете там. Има опасност да бъдете ранена — пожарникарят в ярка светеща мушама изруга невъздържано, когато тя го ухапа по ръката, която я държеше.

— Ще се уверите, че не се поддава лесно на убеждение — спокойният дълбок глас прониза обезумелия мозък на Кетрин и тя внезапно падна тежко в ръцете на стреснатия пожарникар. Той щеше да я изпусне, ако друг чифт ръце не бяха му помогнали да я задържи.

— Джейс! — прошепна тя невярващо, като се взираше в очерненото му лице. — Ох! — възкликна, уплашена от вида му.

— Не, не съм ранен, само съм мръсен — увери я той.

— О, мили, скъпи мой! — тя зарови лице в ризата му и го притисна силно към себе си. — Така се разтревожих — гърлото ѝ се запуши от избликналото чувство.

— Ела по-нататък и ще ти обясня какво се случи — Джейс се освободи от нейната прегръдка и докато той проправяше път по-далеч от суматохата, тя мярна пожарникаря, когото бе ухапала.

— Моля да ме извините — обърна се тя към него. — Мислех, че съпругът ми е ранен и се държах малко безразсъдно. Наистина много съжалявам.

Той се усмихна малко накриво и произнесе неохотно през стиснати зъби:

— Няма нищо.

Джейс я поведе към мястото, където беше оставила колата си, като здраво я поддържаше за ръката под лакътя. Когато стигнаха, Кетрин погледна нагоре към него с уплашени зелени очи:

— Какво стана?

Джейс изтри чело с ръкава на ризата си.

— Изглежда малко по-страшно, отколкото е наистина. Всичките коли са тук заради горите наоколо. Всъщност са на линия с превантивна цел, нищо повече. Обаче — добави мрачно — трябва да сме благодарни, че не станяхме всички на пух и прах.

— Пушекът...

— Да, нормално е, петролът гори с адски пушек. Станало е нещо близо до ремаркетото — някаква електрическа жица, или телефонен кабел — отнякъде е дошла достатъчно голяма искра, която е запалила цистерните с бутан под него. Експлодира и изригна до небето. Няколко варела бяха оставени не където трябва поради небрежност. Ако бях там... — той стисна зъби. — Както и да е, те хвъркнаха във въздуха, когато се взриви ремаркетото.

— Били?! — възкликна Кетрин и стисна ръката на Джейс.

— За щастие, той и аз тъкмо бяхме излезли от ремаркетото да проверяваме как работи пикапът, който Били ремонтиреше.

Кетрин потрепери и той я притегли към себе си.

— Имам велик екип, Кетрин — каза той гордо. — Всички захвърлиха работата си и се разтичаха да викат пожарната. Някои грабнаха лопати и започнаха да копаят окопи около огъня. Реагираха като професионалисти.

— Имат и отличен шеф! — измърка тя срещу него, сгусшена под брадичката му.

Той лекичко се отдръпна назад и се вгледа дълбоко в овлажнените ѝ очи.

— Ти сигурно много си бързала да пристигнеш. Защо беше това бързане? — закачливо я подкачи я той, макар че изражението му оставаше сериозно.

— Трябваше да те намеря — призна тя, без да крие тревогата си. — Трябваше да те видя, за да ти го кажа. Съжалявам, Джейс! За всичко. Бях такава глупачка! — сега вече сълзите ѝ бликнаха без никакви задръжки. — Когато си помислих, че може да си... Е, вече нищо друго нямаше значение. Дори и... искам да кажа, че... те обичам, без значение ти какво...

Той не я остави да довърши. Прекъсна думите ѝ, като постави устни върху нейните. Тя забрави за калта и саждите, които покриваха всяка видима част от кожата му. Не усещаше парливата миризма на пушека, която проникваше и в дрехите, и в косата ѝ. Всичко, което я интересуваше сега, беше топлотата, с която той я целуваше.

В тази целувка липсваше част от чувствената страст от преди, но сега не беше време за страсти. Беше време за обричане, поемане на

задължение. Устните на Джейс, прилепнали до нейните, скрепяваха споразумението между двамата.

— Кетрин, Кетрин. Аз те обичам! Как можа изобщо да се усъмниш. Да се усъмниш в мен?!

— Просто бях прекалено глупава, струва ми се — усмихна се тя нагоре към него.

Той я погъделичка под брадичката и каза мрачно:

— Колкото и да ми се иска този разговор да продължи, чака ме доста неприятна работа. Иди си вкъщи и бъди търпелива — усмихна се той. — Но не ме чакай. Може да се позабавя.

— Ще те чакам — прошепна тя, преди да го целуне за довиждане и с нежелание се качи в колата.

— Джейс?

— М-м-м?

— Каж ми за Лейси.

Джейс отвори едното си око и примигна срещу Кетрин. Лежаха на широкото легло. Ранното утринно слънце се процеждаше през щорите върху голите им тела. Джейс се изпъна по гръб, а едното му коляно остана свито. Кетрин лежеше по корем, подпряна на лакти и лениво се взираше в съпруга си.

Той се беше върнал малко след полунощ, изтощен, мръсен и гладен. Докато вземаше душ, тя му направи огромен сандвич, който той погълна цял, преди да се строполи на леглото и да заспи дълбоко.

Кетрин се беше опитала да прибере Алисън у дома, но Хепи настоя двамата с Джейс да бъдат сами на спокойствие. Джейс имаше нужда да си почине след преживяното напрежение около пожара и беше по-добре Алисън да не го безпокои с плач и мрънкане. Кетрин остана доволна от възможността да прекара един цял ден само с Джейс и не се опита да противоречи на предложението на Хепи, така че Алисън остана при нея.

Джейс се беше събудил само преди час и не я разочарова. Веднага се пресегна да я докосне и този път любовта им беше пропита от нежна страст.

Сега той протегна двете си ръце над главата си, после ги скръсти под нея.

— Лейси, Лейси — насмешливо каза той. — Не знам откъде да започна. Беше красива, дъщерята на шефа. Налетя на мен — амбициозен млад мъж, който бързо расте, знае какво иска от живота и как да се оправя с него — така че накрая се ожених за нея. Беше се премерила много точно. По време на ухажването ни нямаше лъжа и измама, поведението ѝ беше безукорно. Можеш да си представиш колко се изненадах, когато в нощта след сватбата ни открих, че други са проправили пътя, който би трябвало да е запазен за мен. Може би заради това бях толкова изненадан, когато разбрах, че втората ми съпруга е девствена.

Той се надигна и целуна Кетрин по носа. Тя веднага се зарови в меките косъмчета на гърдите му.

— Да, Лейси беше разглезено зверче, нещо като Питър, струва ми се. Беше, и още е, обречена на разруха. Подхващаше една връзка след друга. След всяка следваща ме молеше да ѝ простя, като правеше сърцераздирателни сцени, заплашваше със самоубийство, самоукоряваше се. Най-после ми дойде до гуша и казах на Уилоуби, че за да продължа да работя за него, трябва да получа развод. Той уреди нещата. При цялото му унижение в ситуацията, бях прекалено ценен за него, за да ме изпусне. А и знаеше колко струва Лейси. Неговото виждане за любовта е нескончаема поредица от пожънати успехи сред другия пол. Но мисля, че дълбоко в себе си се чувства отговорен за това, което е създал. Сигурно съжالياва, че Лейси е такава, каквато е.

— А какво се случи, когато отиде в Лонгвил?

— Да не би да ревнуваш? — попита той.

— Абсолютно си прав, ревнувам.

Той се засмя, но после стана сериозен и продължи:

— Ами, както несъмнено си забелязала в деня, когато ни завари в ремаркетото, Лейси отказва да приеме факта, че вече не сме женени. Около нея винаги се въртят много мъже, които запълват празнотата в живота ѝ — каза той без никаква омраза или злоба. — А истината е, че тя е лоша любовница. Чувствителността ѝ е слаба. Достойна е за съжаление.

Той се намести по-удобно и въздъхна:

— Историята продължава. Отишла в един бар в Лонгвил и се забъркала в някаква неприятна каша, като се опитала да откъдне чуждо гадже. Когато другата жена все пак ѝ попречила, изпаднала в

депресия, отседнала в мотела, изпила едно шише приспивателно и ми се обади. Първоначалният ми импулс беше да ѝ кажа да върви по дяволите, но не можах да го направя. Не знам защо — поклати глава — може би поради моето чувство за отговорност или морално задължение пред Уилоуби, но просто не можах да отмина и да не ѝ обърна никакво внимание. Минаха два дни, докато я изпишат от болницата. Телефонирах на Уилоуби да дойде да я прибере. Той обеща да се погрижи за някакво лечение за нея. Дали ще го направи или не, не знам. Но се постарях той да разбере, а и на нея обясних, че това трябва да се прекрати и аз повече няма да се занимавам с нея. Сега имам съпруга, обичам я много и нямам намерение да излагам на опасност нашите отношения.

— Трябваше ти да ми се обадиш, Джейс, и да ми обясниш какво е положението. Щях да разбера.

— Сега разбирам, че е така — той се засмя с къс смях. — Ужасно много неща се случиха, и честно казано, не ми е дошло наум да го направя. Живях сам толкова дълго, че нямам навика да се обаждам на някого къде ходя и какво правя. Извинявам се. Освен това, ненавиждах мисълта, че трябва да те въвличам в блатото на предишния ми живот.

Кетрин срамежливо наведе глава:

— Ти не си... не си...

— Не съм спал с нея от много време още преди развода ни преди четири години.

— А въпросът за децата?

Той се засмя дрезгаво.

— О, така и никога не можахме да се разберем. Освен това аз не съм говорил с нея за нас. Тя е чула подробности за нашия брак от Уилоуби и не можа да се стърпи да не си покаже зъбките срещу теб.

— Защо не ми обясни всичко това по-рано? Когато я видях първия път...

— Какво? — извика той невярващо. — И да те лиша от всичките тези приятни изживявания — сръдни, цупене, тръшкане на врати? Понякога си мисля, че ти наистина изпитваш удоволствие от своите колебания. Освен това, прекалено съм горд, за да се оправдавам, че съм невинен, когато изобщо не може и дума да става за престъпление.

— Джейс! — промълви тя, като се наведе над него, просейки устните му със своите. Останала без дъх от целувката, Кетрин се сви

върху гърдите му и с въздишка отпусна глава под брадата му. Той лениво потупа гърба ѝ.

— Какво ще кажеш да купим някакъв имот и да си построим къща? — изненада я той с въпрос. Тя вдигна глава и го погледна учудено. Той продължи:

— Набелязал съм едно хубаво място от три акра, което се продава. Само на една миля извън града е. Гората наоколо е непокътната, а дърветата го откъсват от целия градски шум. А и не мисля, че този апартамент ще ни бъде достатъчен. Стените се оказват тесни — някой ден ще ни затрупат.

— Джейс, звучи прекрасно... направо фантастично! — развълнува се тя. — А „Санглоу“? Ще бъдете ли още дълго време тук?

— Ще имаме сондажни работи поне за още три години в областта. След това — той сви рамене — ще почакаме да дойде, пък тогава ще мислим, става ли?

— Добре — съгласи се тя и се усмихна. После въздъхна. — Къща. Ще бъде такова удоволствие да я проектираме, да правим планове за нея.

— О, не! Господи, опази ме! — изрече Джейс към тавана.

Кетрин се разсмя и отново положи глава на гърдите му.

— Какви планове имаше, когато за първи път тръгна да ме търсиш? — попита тя сънливо.

Той изхихика и косъмчетата по гърдите му погъделичкаха носа ѝ.

— Ами, реших да открия госпожица Кетрин Адамс и да напляпам малкото ѝ задниче за наказание, че е извършила такова глупаво нещо. Разбира се, това беше преди да бях видял какво представлява малкото ѝ задниче — той не можа да се въздържа и погали предмета на своето обожание. — После щях да приложа убеждение, разумни доводи, пари или сила, за да те накарам да предадеш Алисън на моите грижи. Не защото бях срещу теб, Кетрин — обясни той. — Боях се, че ще загубиш битката в съда с моите родители и те ще получат правата над нея. И, разбира се, се радвам, че не се стигна дотам и те не получиха правата над нея — той направи многозначителна пауза. — Но не съм сигурен, дали трябва да им забраним да я виждат — после каза меко и колебливо: — Зная как се чувстваш при тези думи, но може би си заслужава да обмислим тази

страна на нещата. Вероятно сега се чувствам великодушен и благороден, понеже вчера усетих полъха на смъртта, но може би те също страдат за всичко, което се случи. А Алисън може да ни намрази и да ни е обидена за години напред, ако не ѝ дадем възможност сама да си състави мнение за дядо си и баба си... и дори за Питър.

Кетрин не помръдна и не проговори дълго време. Най-после тихичко запита:

— Може ли да помисля над всичко, което каза и да го обсъдим по-нататък?

— Разбира се. Наясно съм, че е болезнено за теб всеки път, когато си спомняш Мери и всичко останало, което се случи — той лекичко целуна рамото ѝ. — Моят нрав е отвратителен, знам си. Но полагам сериозни усилия, просто се старая да работя върху него. Кълна се, че ще направя теб и Алисън щастливи.

Когато тя най-после проговори отново, чувството на лекота в сърцето ѝ се долови в гласа ѝ.

— Когато в крайна сметка ме намери, какво те накара да промениш намерението си и да се домогваш до ръката ми едва ли не насила?

— Видях нещо — отвърна той.

Неговият глас също беше променен. Беше дрезгав и дълбок. Кетрин се изправи подпряна на лакти, погледна нагоре към него и с любопитство запита:

— Какво?

— Лицето ти — меко отговори той.

— Джейс — въздъхна тя.

— Да не говорим за всичко останало у теб — продължи той със същото вълнуващо модулиране на гласа. Очите му се преместиха към гърдите ѝ, притиснати до неговите. Остави очите си да се насладят на красотата им, после наведе глава и покри с горещи целувки меките им извивки.

— Обикнах те от първия миг, Кетрин. След първата целувка над креватчето на Алисън знаех, че не искам нея без теб — устните му станаха по-пламенни. — Люби ме, моля те!

Тя се поколеба само миг преди да издигне тялото си над неговото, за да му даде възможност свободно да се доближи до

болезнено тръпнещите зърна на гърдите ѝ и да ги удовлетвори с настоящия си език.

Разположи се върху неговото тяло с такава лекота и точност, че той се изненада, въпреки обзелото ума му усещане за удоволствие.

— Ходила ли си на рентгеново осветени чужди филми? — с рязък, задъхан глас попита той.

— Не, естествено — тя галеше вътрешността на ухото му с език.

— Тогава откъде си се научила толкова умело и красиво да се любиш?

— Ти ме научи, Джейсън Манинг — прошепна тя, преди да слее устните си с неговите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.